Martha Tailor

Szívbénulás

Copyright © 2003 by Radnai Gáborné
All right reserved

Borítóterv: TONETOGRAPH

ISBN 963-430-247-5

Kiadja: RADNAI Kiadó
Felelős vezető: Radnai Gábor
Nyomás a debreceni Kinizsi Nyomdában készült
Felelős vezető: Bördős János
Tördelés: TONETOGRAPH Bt.

1.

– Micsoda éjszakát hagytunk magunk mögött! – szólalt meg dr. Dean Coogan és a mellette álló nővérre nézett. – Azt hiszem, az elmúlt időszakban nem volt ekkora forgalmunk. Mintha valami átok ülte volna meg New York tegnap éjszakáját. Egymást érték a mentők!

– Igen, tényleg lehetett valami a levegőben! – bólintott a fiatal nő.

– Gondolom, eléggé elfáradt, menjen haza és pihenje ki magát!

– Még van egy kis dolgom, aztán megyek.

– Köszönöm a segítségét, Pamela! Azt hiszem, maga nélkül nem ment volna ilyen zökkenőmentesen! – szorította meg gyengéden a karját.

– Nincs mit, dr. Coogan! Ez a dolgom! – válaszolta a nő, miközben a szíve majdnem kiugrott a helyéből. Még csak két hónapja dolgozik a St. Patrick Kórházban, máris ilyen jó véleménnyel van róla az orvos. Ez pedig nagy dolog, talán innen nem kell továbbállnia és elfelejtheti végre, hogy az előző helyén hibázott, s emiatt kellett távoznia. Milyen jó érzés, hogy ide került, soha nem tudja eléggé meghálálni az apja egyik barátjának a közbenjárását.

– Persze, ez a dolga, de nem mindegy, hogyan végzi! Nekem elhiheti, megérdemli az elismerő szavakat, mert méltó társam volt. Egyetlenegyszer sem ejtette ki a száján, hogy fáradt, vagy elege lenne!

– Még egyszer köszönöm, doktor úr, és igyekszem, hogy soha ne változzon meg a véleménye rólam! – mondta és gyorsan távozott.

A férfi utánanézett és elmosolyodott. Arra gondolt, még nagyon fiatal, könnyen zavarba jön, de igazán remek munkaerő. Kicsit tartott tőle, amikor felvették az osztályra, tudva, hogy elküldték a munkahelyéről, mert elfelejtette időben beadni az egyik betegnek a gyógyszerét, aki emiatt majdnem meghalt. Biztos, hogy ez jó példa volt számára, s bár megviselhette a fiatal nőt, de egyben megtanította, hogy milyen komoly munkát végez. Nem szabad hibázni, mindenre oda kell figyelni, mert emberek élete van a kezében.

Elgondolkozva ment be az egyik kórterembe és megnézte a legsúlyosabb beteget, akit az éjjel hoztak.

– Hogy van? – kérdezte a nővért, aki épp infúziót cserélt.

– Stabil az állapota, már nem hány. A vérnyomása is normális.

– Remek! Szerencsére nagyon erős a szervezete és talán megússza. Kérem, figyeljenek rá, mert még nincs túl a krízisen.

– Tulajdonképpen mi történt vele? – kérdezte a nővér.

– Nem tudom. Először arra gondoltam, hogy valamilyen bélfertőzés, de nem igazolódott be. Mindenesetre, a gyógyszerekre jól reagál, az pedig nagyon jó jel, hogy a hányása megszűnt. Még mindig fontos az infúzió, szüksége van a folyadékpótlásra, nehogy kiszáradjon. Pontosan tartsák be az előírt kezelést, nővér, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább!

– Igen, doktor úr! – felelte, aztán Dean elhagyta a kórtermet. Egyenesen az öltözőbe ment és átöltözött. Amikor kilépett a folyosóra, Lewis doktornőt pillantotta meg, aki elfordította a fejét és úgy tett, mintha nem venné észre.

– Jó reggelt, Marylou! – köszönt rá a férfi, mire a nő kényszeredetten ránézett, miközben biccentett a fejével, meg sem állva.

Dr. Coogan ökölbe szorított kézzel, iszonyú dühösen indult a lift felé. Közben arra gondolt, milyen kár, hogy Marylou ilyen haragtartó, mert ő tényleg komolyan gondolta a kapcsolatukat. Az, hogy felbukkant egy régi nőismerőse és a nyakába ugrott, arról igazán nem tehet. Igyekezett megmagyarázni, de ő meg sem hallgatta. Többször is próbálta meggyőzni, semmi köze ahhoz a nőhöz, csakis őt szereti, de minden beszéd hiábavalónak bizonyult. A doktornő inkább hallgatott a szóbeszédre, amelynek ugyan volt némi alapja, mert egy időben valóban minden nőt ágyba vitt, azonban ennek már vége. És épp Marylou változtatta meg. Amióta összejött vele, nem érdekli senki. Sajnos, ezek szerint nem bízik meg benne és öt hónap után ez a csodálatos szerelem egy véletlen találkozás miatt véget ért. Vett egy mély levegőt és belépett a liftbe. A szíve nehéz volt, most értette meg azokat a nőket, akikkel csak játszott. Ők is épp így érezhették magukat, amikor egy-egy szerelmes éjszaka után közölte velük, hogy ennyi volt! Még soha senki nem adta ki az útját, ez az első ilyen alkalom, s bizony ez nagyon fájdalmasan érintette. Nemcsak azért, mert valóban szerette Marylout, hanem azért is, mert a férfiúi hiúsága csorbát szenvedett.

A kórház mellett lévő parkolóba sietett, aztán beült a kocsijába és elhajtott. A lehúzott ablakon beáramló levegő még kellemes volt, de hamarosan elviselhetetlenül meleg lesz. Azt tervezte, hogy két hétre elutaznak a doktornővel egy csendes, nyugodt helyre, ahol egy romantikus vacsoránál bevallja neki, olyan komolyan gondolja a kapcsolatukat, hogy már a házasság is megfordult a fejében. Most azonban mindennek vége.

Miért is bukkant fel Jane Benett, ráadásul a legrosszabb pillanatban? Mindent elrontott, mindent, ami szép volt!

Mérgesen a kormányra ütött, aztán indexelt, majd jobbra kanyarodott. Néhány pillanatig lekötötte minden figyelmét a vezetés, de aztán gondolatai ismét visszatértek Marylouhoz és Jane-hez. Minél tovább töprengett a megtörtént eseten, annál inkább elkedvetlenedett. Legalább tudná, Jane hol lakik, megkeresné és rábírná, beszéljen a doktornővel, próbálja vele megértetni, hogy már régóta nincs köztük semmi. Több éve nem is találkoztak.

– Á! Semmi értelme! – rázta meg a fejét. Csak most ismerte meg igazán Marylout, sajnos konok és túlságosan makacs. Meg sem hallgatta, miért tenné ezt Jane-nel? És egyáltalán honnan veszi, hogy Jane beszélne az érdekében a doktornővel?

Leparkolt a garázs előtt, aztán bement a házba, mely mindig menedéket jelentett számára. Amikor a szülei megvették neki, azt hitte, övé a világ. Ez volt az a fordulópont, amikor teljesen megváltozott. Idehordta a nőket, naponta akár ötöt is! A kórházban sem fogta magát vissza, minden egyes alkalmat kihasznált. Így nem csoda, ha hamarosan elterjedt, hogy mekkora nőcsábász! Természetesen, amikor Marylou az osztályra került, rá is kivetette a hálóját, de nagyon nehezen ért célhoz. A doktornő rossz véleménnyel volt róla és kifejezetten elutasító magatartást tanúsított vele szemben, míg végre beadta a derekát. És most, amikor minden a lehető legjobban ment, egyszerre vége lett. Azért is bántotta a dolog annyira, mert most nem a hűtlensége miatt szakadt meg a kapcsolat, s bár hiába volt ez az igazság, Marylou nem adott lehetőséget, hogy megmagyarázza, így bizonyítani nem tudta.

Belépett a hálószobába és ledőlt az ágyra. Lehunyta a szemét, nagyon rosszul érezte magát. Sírni volt kedve, de azt mégsem teheti, elvégre erős férfi! Felugrott és a fürdőszobába ment. Langyos vizet engedett, s a zuhany alá állva megpróbálta becsapni magát: nem sír. A könnye, ugyanis, amely mégis kicsordulva végigfolyt az arcán, elkeveredett a vízcseppekkel, s nem volt látható, amikor belenézett a szemközti falon lévő tükörbe.

Megmosta a haját, aztán jó alaposan megtörölte. Alsónadrágban lépett az ágyhoz és felemelte a takarót. Amikor lefeküdt, orrát megcsapta Marylou parfümjének illata. Megsimogatta a párnát, amelyen nemrég még a nő feje nyugodott. Szíve fájdalmasan megdobbant. Tudta, meg kell feledkeznie róla, különben egyetlen pillanatra sem lesz nyugta. Pihenésre van szüksége, hogy holnap ismét ügyelni tudjon. Sajnos, a szabadságolások

miatt most egész héten éjszakás lesz, amit nem is bánt. Így legalább nem kell egész nap elviselnie a fájdalmat, hogy a doktornőt lássa.

Lassan leragadtak a pillái és elaludt. Átaludta az egész napot, már teljesen besötétedett, amikor felébredt. A konyhába ment, hogy valami harapni valót készítsen, amikor megszólalt a nappaliban a telefon.

– Tessék! – emelte fel a kagylót.

– Dean? Te vagy az? – hallotta a csacsogó hangot.

– Igen, Jane, én vagyok!

– Hát ez azért nem semmi! Ezer éve nem beszéltünk telefonon, s te mégis felismerted a hangomat! Szerintem, ez jelent valamit!

– Persze, hogy felismertem, hisz jellegzetesen mély hangod van. Bárki felismerné! És valóban jelent valamit, mégpedig azt, hogy ha most itt lennél, a két kezemmel fojtanálak meg!

– Jól van, jól van! Elismerem, hogy rosszul viselkedtem, amikor olyan hévvel rontottam neked, pedig társaságban voltál. Csak azért hívtalak, hogy elmondjam, mennyire sajnállak!

– Miért?

– Mert a barátnőd kiadta az utadat!

– Jane! Te meg honnan tudod, hogy...

– Ja, kedvesem! Már elfelejtetted, hogy én mindig mindent tudok? – nevetett fel csilingelve.

– Nos, örülök, hogy ilyen jó a kedved! – mondta nem titkolva haragját.

– Sajnálom, nem akartalak megbántani, ellenkezőleg! Ha bármivel jóvá tudom tenni a vétkemet, csak mondd és megteszem! Bánt, amiért fájdalmat okoztam neked. Tudod, Dean, én mindig őszintén szerettelek, csak te nem értékelted.

– Kérlek, ne beszéljünk most erről! Egyébként rendes tőled, hogy jóvá akarod tenni, szavadon foglak!

– Csak tedd!

– Rendben! Holnap este tízre megyek dolgozni, mi lenne, ha délelőtt találkoznánk?

– Nem lehetne inkább ma este? Tudod mennyire gyűlölök korán kelni! Tizenegy óra előtt nem lehet kirángatni az ágyból, aztán fürdés, torna és mire készen állnék, neked már nem lesz időd a találkozóra! Most azonban szívesen rendelkezésedre állok!

– Jól van, legyen! Találkozzunk, mondjuk egy óra múlva!

– Ott leszek!

– Nem, Jane! Nem nálam találkozunk, hanem valahol nyilvános helyen.

– Rendben! Ahogy akarod! Hidd el, nem erőszakoltalak volna meg, de ha te jobban érzed magad egy szórakozóhelyen, nekem az is jó! – mondta a nő.

– Akkor egy óra múlva az East Side-on, ott van a...

– Igen, tudom, miről beszélsz! Még emlékszem arra az elegáns étteremre. Néhányszor megfordultunk ott együtt, nem kell magyaráznod! – vágott a szavába Jane.

– Jól van! Viszlát! – tette le a telefont a férfi. Kicsit rosszul érezte magát, talán mégsem kellett volna meghívnia Jane-t, valaki megláthatja, és ha Marylou fülébe jut, akkor biztos, hogy örökre vége lesz mindennek, de nem hagyhatja ki az egyetlen esélyt, hogy a nő segítségével visszaszerezze. Csakis azért találkozik vele, hogy megkérje, beszéljen a doktornővel és mondja el, nincs köztük semmi!

Gyorsan visszament a hálószobába, megállt a szekrény előtt. Hosszan bámulta a ruháit, majd kiemelt egy világos drapp öltönyt, hozzá illő inget, nyakkendőt keresett. Amikor elkészült, elégedetten nézett végig magán.

– Buta vagy, drága Marylou, ha egy ilyen férfit kiengedsz a kezeid közül! – mondta, aztán felkapta a kocsi kulcsait és távozott.

Leparkolt, majd elindult az étterem felé. Jane is épp akkor érkezett, így a bejáratnál üdvözölték egymást.

– Nahát, Dean! Esküszöm, úgy nézel ki, mint egy filmsztár! Mondd, mit csinálsz magaddal, hogy egyre jobb pasi leszel? – kérdezte mosolyogva a nő a száját nyújtva, de a férfi az arcára lehelt egy apró csókot.

– Jó estét, Jane! Köszönöm a bókot, ez mindig jól esik egy férfinek még akkor is, ha tisztában van vele, hogy a fele sem igaz. Egyébként, te is gyönyörű vagy, mint mindig!

– Kösz! – sziszegte a nő sértődötten, hisz az, hogy Dean nem a száját csókolta meg, a kedvét szegte. Remélte, hogy a fodrász és a kozmetikus több órás munkája meghozza a gyümölcsét, de sajnos, tévedett. Láthatóan nem gyújtotta fel benne a kellő lángot, ám semmiképp nem adhatja fel. Még előtte áll az egész éjszaka!

Amint leültek, azonnal megjelent a pincér. Dean rendelt, majd a nőre nézett, aki az asztalon dobolt ujjaival.

– Jane! Mi a baj? Megváltoztál egyetlen pillanat alatt. Csak nem én követtem el valamit, ami miatt rossz lett a kedved? – kérdezte és tenyerét a kezére fektette, s ezzel megakadályozta, hogy ujjai tovább doboljanak.

– Jó a meglátásod, Dean! Tényleg rossz lett a kedvem!

– De miért? Áruld el, kérlek! Remélem, nem miattam?

– Sajnos, miattad! Tudtam, hogy butaság nyomulni nálad, kiadtad az utamat, nem érdekellek, bármit is teszek! – biggyesztette le az ajkát.

– Jane! Az ég szerelmére, kérlek, ne beszélj így! Ami kettőnk között volt, azt lezártuk, nem szeretném, ha emiatt vitatkoznunk kellene. Szeretnék egy szép, kellemes estét eltölteni veled, de ha ennyire rossz hatással vagyok rád, legjobb, ha máris felállunk és távozunk! – mondta, miközben alig kapott levegőt, olyan ideges volt. Attól félt, hogy a nő tényleg felugrik és elrohan, akkor pedig kútba esik a terve. Marylou visszaszerzése Jane kezében van, s valahogy ki kell erőszakolnia, beszéljen vele, hogy megmagyarázza a történteket.

– Jól van, tudom, hogy igazad van, de mit tegyek, ha még mindig olyan mérhetetlenül tetszel? Bejártam a fél világot, próbáltam újabb kapcsolatot teremteni a szakításunk óta, de képtelen vagyok elfelejteni téged, Dean! Hidd el, szégyellem magam, amiért ennyire gyenge vagyok! – húzta el a kezét a nő és zsebkendőt vett elő a retiküljéből. Megtörölte a szemét, aztán a férfire nézett. – Megígérem, egész este egyetlen szóval sem utalok a kapcsolatunkra, az érzéseimre. Köszönöm, hogy eljöttél, az is egy csoda számomra, hogy mellettem vagy.

– Rendben! Örülök, hogy ezt mondod. Hidd el, nekem sem vagy közömbös, de a szerelmem elmúlt. Mást szeretek, Jane!

– Azt a nőt, akivel...

– Igen, őt! Dr. Marylou Lewis-t. Sajnálom, hogy ezzel a vallomással fájdalmat okozok neked, de nem csaphatlak be. Mi értelme lenne, ha szédítenélek? – mondta, miközben arra gondolt, mennyit változott! Régebben bizony ilyen mondat soha nem hagyta volna el az ajkát.

– Igazad van, Dean! Buta libaként viselkedtem akkor is és most is. Képzelem, milyen véleménnyel van rólam a barátnőd!

– Nos, rólad semmilyen véleménnyel nincs, ellenben rólam!

– Ezek szerint eltaláltam, összevesztetek miattam? – kérdezte Jane.

– Igen. Azóta szóba sem áll velem!

– Sajnálom! Őszintén sajnálom! Az előbb csak blöfföltem, nem hittem, hogy tényleg szakítottatok, amiért akkor olyan közönségesen viselkedtem. Nem mondtad meg neki, hogy minden az én hibám, hogy már régen vége van köztünk mindennek?

– De igen, próbáltam elmagyarázni, ám nem hallgatott meg!

– Ez nagy baj, Dean! Ha ennyire nem bízik meg benned, akkor talán nem is szeret igazán! – nézett rá a nő.

– Tudom, hogy szeret, épp úgy, mint én őt, csak nehezen teszi túl magát a történteken. Sajnos, be kell látnom, hogy a régebbi életmódom rányomja bélyegét erre a kapcsolatra. Túl sok nővel volt viszonyom a munkahelyemen is, rossz a véleményük rólam, s így nehéz hinni abban, hogy megváltoztam. Pedig ez az igazság és ezt Maylou-nak köszönhetem.

– Mondd, Dean! Ha a doktornő nem lenne, tudnál engem szeretni? Úgy, ahogy egy férfi egy nőt szeret, igaz szerelemmel? – kérdezte és ráemelte a tekintetét.

Az orvos zavarba jött. Erre a kérdésre nem számított, így hát kicsit késve válaszolt.

– Talán igen. Nem tudom biztosan. Bocsáss meg, de a kérdés váratlanul ért.

– Jól van, felejtsd el, csak úgy kicsúszott a számon. Semmi jelentősége, hisz a doktornő létezik és amint elmondtad, szereted őt.

– Igen, csak minden hiába, ha egyszer nem bocsát meg nekem! – sóhajtott fel fájdalmasan Dean.

– Mi lenne, ha beszélnék vele? Mit gondolsz, meghallgatna? Meg tudnám győzni, hogy fölöslegesen haragszik rád? – kérdezte Jane.

A férfi felkapta a fejét. Alig akarta elhinni, hogy ami miatt tulajdonképpen találkozott a nővel, azt most ő maga tálcán kínálja: a megoldást.

– Hát megtennéd, Jane? – csillant fel a szeme.

– Érted mindent megtennék, Dean. Tudom, megígértem, hogy nem beszélek az érzéseimről, de most mégis engedj meg annyit, hogy elmondjam, annyira szeretlek, hogy lemondok rólad. Ha a doktornő tesz boldoggá, akkor mindent elkövetek, hogy segítsek neked. A te boldogságod a legfontosabb számomra.

– Köszönöm, Jane! El sem hiszed, mekkorát nőttél a szememben. Hihetetlen, hogy valakiben ennyi jóság lakozzon. Feláldozod magad értem! – fogta meg a kezét és megcsókolta.

– Ne beszéljünk erről többé, Dean! Kérlek, mondd meg, mit szeretnél, mit tegyek érted?

– Nem is reméltem, hogy képes lennél beszélni Marylou-val. Biztos vagyok benne, hogy meghallgat, és köztünk minden rendbe jön. S ha ez bekövetkezik, egy életen át hálás leszek neked!

– Nem akarom, hogy hálás légy, inkább ígérj meg valamit!

– Mindent, amit csak akarsz! – válaszolta izgatottan az orvos.

– Ha az életed folyamán valamikor szabaddá válsz, vagyis valamilyen oknál fogva ez a szerelem véget ér, visszatérsz hozzám!

– Jane! Kérlek, én...

– Tudom, hogy kicsit furcsa a kérésem, de szeretném, ha megígérnéd. Az élet kiszámíthatatlan, oly sok minden történhet egyik napról a másikra. Most nem arra gondolok, hogy a doktornő beleszeret valaki másba, nem. Inkább előre nem látott eseményekről beszélek. Baleset, vagy...

– Elég volt, Jane! Már értem, hogy mire akarsz kilyukadni!

– Érted? És szerinted mire akarok kilyukadni? – nézett rá összeszűkült szemekkel.

– Egy véletlen baleset, amely Marylout érné, és azonnal szabad lennék!

– Te azt gondolod rólam, hogy képes lennék megölni? Dean! Megőrültél? Lehet, hogy egy kissé rámenős vagyok, de soha nem lennék képes ártani senkinek. Ezek szerint egyáltalán nem ismersz engem! – nézett rá könnyben úszó szemekkel. – Az imént mondtam el neked, hogy sokkal jobban szeretlek annál, hogy magam mellé láncoljalak, mert csak fájdalmat okoznék. Ha boldognak látlak, engem az örömmel tölt el. Nem tudod megérteni, hogy milyen mélyen érzek irántad?

– Bocsáss meg, Jane! Nem is tudom, mi ütött belém, hogy ilyen rémségeket feltételeztem rólad. Kérlek, nézz rám és mondd, hogy nem haragszol! – fogta meg a kezét, mely nyirkos, hűvös volt.

– Rendben! Majd meggyőződsz róla, hogy nem beszéltem a levegőbe. Holnap megkeresem Marylout és beszélek vele.

– Köszönöm, Jane, te vagy a világ legrendesebb nője! Hidd el, őszintén sajnálom, hogy nem tudom viszonozni az érzéseidet, pedig megérdemelnéd! Annyira szeretném, ha találnál valakit, akit megszeretsz, aki boldoggá tenne!

– Velem ne törődj, most a te boldogságod a legfontosabb! Esküszöm, mindent elkövetek, hogy így legyen! Most, kérlek, áruld el, hol, mikor találkozhatok a doktornővel, hogy zavartalanul beszélgethessek vele?

– Mindennap, amikor délelőtti munkarendben dolgozik, műszak után úszni megy a kórháztól nem messze lévő uszodába. Szerintem alkalmas hely a beszélgetésre. Mindjárt leírom ide az uszoda nevét és pontos címét. Megadom Marylou telefonszámát is, ha szükség lenne rá, de nehogy eláruld, hogy velem beszéltél, nem sejthet semmit! – mondta és a szalvéta sarkára firkantotta.

A nő megnézte, aztán a táskájába rejtette.

– Holnap ott leszek és beszélek vele!

A pincér hozta a vacsorát, ezzel megszakította a beszélgetést. Mindketten elfoglalták magukat az étkezéssel, miközben gondolataik Lewis doktornő körül csapongtak.

Jane másnap vett egy fürdőruhát magának, amely kissé konzervatív volt, s bár nem igazán ez volt a stílusa, meg kellett békülnie vele a cél érdekében.

Az idő rohamosan haladt, gyorsan leintett egy taxit, az uszodához vitette magát. Megállt a bejáratnál és várakozott. Hamarosan megpillantotta a nőt, amint apró lépésekkel közeledett.

Gyorsan belépett előtte, aztán megállt az egyik sarokban és figyelt. Miután a doktornő távozott, követte a tágas öltözőbe, ahol már elég sokan voltak.

A doktornő vetkőzni kezdett, Jane figyelte minden mozdulatát. Semmi kétség, az alakja tökéletes, bár kicsit a combját vékonynak találta, de ettől függetlenül nagyon jól nézett ki.

Azon töprengett, hogyan vonja fel magára a figyelmet, s ekkor kipattant a fejéből a szikra. Odalépett mellé, vetkőzni kezdett, majd megfordult és meglökte a doktornőt.

– Elnézést kérek! Kérem, bocsásson meg, figyelmetlen voltam! Annyira szégyellem! Ugye, megbocsát? – nézett rá ártatlan tekintettel.

Dr. Lewis szemei szinte fennakadtak, amikor a nőre pillantva rádöbbent, ki áll mellette.

– Semmi baj! – hebegte, aztán elfordult. Gyorsan bepakolt a szekrénybe, aztán távozott.

– Kérem, ne haragudjon, még egy pillanatra feltartanám! – szólt utána Jane.

A doktornő kényszeredetten megállt és visszafordult.

– Igen? – szólalt meg magába fojtva haragját.

– Azt hiszem, mi már találkoztunk valahol, csak nem, tudom, hogy hol! Tudja, borzasztóan idegesít, ha nem jövök rá valamire, képes vagyok egész nap és egész éjjel azon töprengeni, s a végén gyógyszert kell bevennem, annyira ideges leszek. Segítsen nekem, ön nem érzi ugyanezt velem kapcsolatban? – kérdezte közelebb lépve hozzá.

– Igen, tényleg találkoztunk már, de nem szeretnék erről beszélni!

– Könyörgöm, ne tegye ezt velem! Mondja meg, hol és mikor? Higgye el, nem kérném, ha nem lenne fontos. Az egész napomat elrontja, ha nem jövök rá! Ne akarja, hogy nyugtatót kelljen bevennem! – tette össze esdeklően a két kezét.

– Rendben! Dr. Dean Coogan-nel voltam, amikor ön a nyakába ugrott. Talán ennyi elég, hogy eszébe jusson a hely! – mondta, s azzal elfordult.

– Igen, köszönöm! – mondta Jane. Gyorsan átöltözött, majd a doktornő után sietett, aki a medencéhez érve, azonnal belemerült a vízbe.

Jane néhány perc múlva követte. A vízben a nő mellé úszott és megszólalt.

– Ha már a véletlen úgy hozta, hogy találkoztunk, kérem, engedje meg, hogy bocsánatot kérjek!

– Szükségtelen! – fordította el fejét Marylou.

– Nem, nem az! Szeretném, ha meghallgatna!

– Kérem, hagyjon békén! Nekünk nincs miről beszélnünk egymással! – válaszolta ingerülten a doktornő.

– De igen, van! Látom, mennyire gyűlöl engem, pedig semmi oka rá. Szegény doktort iszonyú zavarba hoztam, amit nagyon sajnálok! Szégyellem magam a viselkedésem miatt. Már évek óta nem találkoztunk, és amikor megláttam, úgy estem neki, mint egy utcalány! Szeretnék bocsánatot kérni, amiért megzavartam önöket. Dean és én valamikor régen együtt jártunk egy rövid ideig, de már mindketten elfelejtettük ezt a kapcsolatot. Nem is tudom, mi ütött belém, amikor a nyakába ugrottam. Tőle is elnézést fogok kérni, de eddig nem volt bátorságom a szeme elé kerülni. Ön bizonyára most azt gondolja, hogy én és Dean... De téved! Semmi közünk nincs egymáshoz!

– Ezt miért mondta el nekem? – nézett rá a doktornő felcsillanó szemmel, melyből már eltűnt a gyűlölet.

– Azért, mert sokszor eszembe jutott ez a jelenet az étteremben, s ettől rosszul éreztem magam. Gondolom, veszekedtek miattam. Ha igen, kérem, ne nehezteljen Deanre, mert ő tényleg semmiben nem hibás.

– Miből gondolja, hogy veszekedtünk?

– Csak magamból indulok ki. Én egy ilyen helyzetben biztos, hogy nekitámadtam volna a partneremnek, és abban a pillanatban szakítottam volna vele.

A doktornő arca megenyhült és elmosolyodott.

– Hát igen. Én is ezt tettem – mondta enyhén elpirulva.

– Elhagyta? – kérdezte Jane és úgy tett, mintha meglepődött volna.

– Igen. Azóta nem is álltam szóba vele.

– Szereti őt? – kérdezte a nő, de aztán bocsánatkérően nézett rá. – Elnézést, nem kell válaszolnia a kérdésemre, megint megfeledkeztem magamról, tapintatlanul viselkedtem.

– Nem, dehogy! Nincs miért elnézést kérnie! Örülök, hogy összefutottunk, mert így legalább rájöttem, mekkora butaságot csináltam. Egyébként nagyon szeretem Deant, csak tudja, a híre, a régi élete nem valami bizalomgerjesztő. Sokszor el sem hiszem, hogy annyira megváltozott, mint ahogy mutatja.

– Pedig megváltozott! Régen biztosan Ő is felugrott volna és felemel a levegőbe, bárkivel is van, most azonban olyan más volt. Megkomolyodott! Láttam a szemén, hogy a pokolba kíván!

– Köszönöm... Bocsásson meg, még be sem mutatkoztam! A nevem dr. Marylou Lewis! – nyújtott kezet a víz felszínén.

– Jane Benett! – szorította meg gyengéden az ujjait.

– Nem értem, mit köszön nekem? – kérdezte.

– Azt, hogy visszaadta a lelki békémet. Ha most nem találkozunk, akkor talán örökre elveszítettem volna Deant. Hálás vagyok, amiért felnyitotta a szemem és megint boldog lehetek! Szeretném megölelni! Megengedi? – kérdezte.

– Persze! Örülök, hogy kiküszöbölhettem a csorbát, így a lelkiismeretem is helyre állt. Tudja, nagyon bántott a dolog, valahányszor rá gondoltam, mindig a sírás fojtogatott. Az ön helyébe képzeltem magam és bevallom, szörnyű érzés volt. Most mintha egy hatalmas tehertől szabadultam volna meg.

– Maga nagyon rendes, Jane! Mit gondol, találkozhatnánk máskor is?

– Ezek után még képes lenne találkozni velem? – nézett rá meglepődve Jane.

– Igen, miért ne? Végül is nem az ellenségem! Lehetnénk barátnők! A munkám miatt nagyon kevés szabadidőm van, azt pedig tanulással és Deannel töltöm, nincs lehetőségem barátkozni senkivel. Ön azonban kivétel. Szeretném, ha közelebb kerülnénk egymáshoz!

– Részemről semmi akadálya! Bármikor örömmel találkozom önnel, doktornő!

– Ne! Kérem, ne szólítson doktornőnek! Marylou a nevem és szeretném, ha tegeződnénk! Ugye, megengeded? Azt hiszem, én vagyok az idősebb!

– Megtisztelve érzem magam, amiért ilyen kedves vagy velem, Marylou! – mondta, s átölelték egymást.

Jane szíve a torkában dobogott. Mindenre gondolt, csak arra nem, hogy a doktornő felajánlja a barátságát. Ez egy kissé megváltoztatta a dolgokat.

Beszélgettek egy ideig, aztán Jane a falon lévő órára nézett.

– Bocsáss meg, de mennem kell! Fél hétre be vagyok jelentve a fodrászhoz.

– Még nem is mondtad, hogy mivel foglalkozol? – kérdezte a doktornő.

– Manöken vagyok! – válaszolta.

– Az szép munka és érthetően mindig tökéletesnek kell lennie a frizurádnak, az arcodnak. Jó lehet szebbnél szebb ruhákat bemutatni, mindig reflektorfényben mozogni!

– Igen, tényleg jó! – felelte.

– Mondd, hogy érhetlek el? – kérdezte Marylou.

– Nos, nem is tudom, most nincs lehetőségünk telefonszámot váltani – mondta sajnálkozva Jane.

– Tudod mit? Hívj fel engem holnap délelőtt tizenegy óra után a St. Patrick Kórházban. A címet és a telefonszámot a telefonkönyvben megtalálod!

– Rendben! Jelentkezni fogok! Örülök, hogy találkoztunk, Marylou!

– Én is örülök, Jane! – ölelte meg a nőt és megcsókolta az arcát.

Jane háborgó lélekkel hagyta el az uszodát. Nagyon rosszul érezte magát, nem volt szándékában soha többé találkozni a doktornővel, most pedig arra kéri, legyen a barátnője. Valamit ki kell találnia, mert képtelen lenne úgy találkozni vele, hogy Dean is ott van, pedig ezt minden bizonnyal nem tudja kikerülni.

Leintett egy taxit és hazavitette magát. Amint belépett a szobába, ledőlt az ágyra. Lehunyta a szemét. Maga előtt látta az orvost és Marylout, amint ajkuk összeér. Hangosan zokogni kezdett. Úgy érezte, megszakad a szíve. Maga sem értette, hogy volt képes lemondani arról a férfiról, aki a mindent jelenti számára?

– Nem, Dean! Nem mondok le rólad! Tudom, hogy előbb-utóbb visszatérsz hozzám! Ki fogom várni, mert eljön még az én időm! – suttogta és megtörölte könnyes arcát.

A telefon hirtelen megcsörrent az asztalon. Odanézett, de nem vette fel. Tudta jól, hogy Dean az, hisz megbeszélték, hogy ebben az időpontban

fogja keresni. Nem volt ereje beszélni vele. Azt hitte sokkal erősebb, most azonban úgy érzi, ő is csak egy gyenge nő, aki belehal a fájdalomba!

2.

Dean belépett az osztályra. A folyosón Marylou jött vele szemben, utcai ruhában állt meg előtte.

– Jó estét, drágám! – lépett egészen közel hozzá és megérintette az arcát.

– Marylou! – fogta meg a kezét. – Mondd, mi történt veled? Miért vagy ilyen kedves, holott eddig szóba sem álltál velem? És mit keresel itt ilyen későn? – kérdezte.

– Bejöttem, hogy megnézzem az egyik betegemet, és hogy téged is lássalak! Holnap munka után elmegyek hozzád, mert valamit meg kell beszélnünk! Rendben?

– Igen, hogyne! – felelte, mire a nő gyorsan távozott. Az orvos utána nézett, a szíve megremegett. Minden jel szerint Jane meggyőzte! Istenem! Milyen boldog vagyok! – gondolta. Majdnem elsírta magát, miközben szíve majdnem kiugrott a helyéből.

Ettől a pillanattól kezdve minden megváltozott. Feltűnő kedvességgel lépett a fiatal nővér mellé.

– Jó estét, drága Pamela! Örülök, hogy ismét együtt ügyelünk! Hogy érzi magát? – kérdezte, megsimogatva a kezét.

– Jó estét, doktor úr! Köszönöm, jól vagyok! – válaszolta kissé meglepetten. Bár az orvos mindig nagyon kedves volt hozzá, most mégsem tudta mire vélni ezt a különleges viselkedést. Úgy simogatta meg, mintha nem nővérnek, hanem nőnek nézné. Lehet, hogy tetszik neki? – villant át az agyán, s ettől kissé elpirult.

– Ennek örülök! Tudja, ma valahogy én is nagyon jól érzem magam. Remélem, semmi nem rontja el a kedvünket!

– Úgy legyen! – bólintott. Most még sokkal értetlenebbül nézett rá. Jól látta, hogy valami történt a férfivel, aki napok óta szótlan és szomorú volt, most azonban mintha kicserélték volna.

A telefon megcsörrent az asztalon. Pamela felemelte, majd az orvosra nézett.

– Három beteget hoz a mentő! Súlyos az állapotuk, kérik, hogy legyünk készenlétben! Minden jel szerint gombamérgezés! – tette le a kagylót.

– Nos, akkor munkára fel! Menjünk! – mondta komolyan és maga elé engedve a nővért, a kezelő felé indultak.

Hamarosan meghozták a mentők a betegeket, egy család három tagját. Mindannyian válságos állapotban voltak.

Az orvos azonnal hozzálátott a mentéshez. Rajta kívül még két orvos és három nővér segédkezett. Mindent elkövettek, amit csak lehetett, de sajnos egyikük sem tért magához, s hajnalra mindhárman meghaltak.

– Látja, Pamela? Ennyit arról, hogy semmi sem rontja el a kedvemet. Soha nem tudom elfogadni a halál tényét, pedig már számtalanszor át kellett élnem, hogy a beteg meghal. Itt a krízis osztályon ehhez már hozzá szokhattam volna! – nézett a nővérre dr. Coogan, amikor az orvosi szobában leült és a kávésbögrét átvette tőle.

– Igen, ez nagyon szomorú! Egy egész család elment! És a fiú még olyan fiatal volt, csupán tizenhat éves!

– A szülők is élhettek volna még, jóval innen a negyedik x-en. Sajnos, a halál nem válogat, nem érdekli a kor.

– Tényleg gombamérgezésben haltak meg? – kérdezte Pamela.

– Igen. Későn kerültek be hozzánk, bár az sem biztos, hogy korábban megmenthetők lettek volna. Néhány gombafaj pár órán belül halált okoz.

– Nem is értem az embereket! Miért nem vizsgáltatják be a gombákat? Én kifejezetten félek, csak nagyon ritkán eszem gombát! – vágott egy fintort.

– Erre sajnos már nem kapunk választ. Megyek és megírom a jelentésemet! Tudja, ilyen esetben mindig tájékoztatni kell a rendőrséget is – nyelte le az utolsó korty kávéját az orvos, aztán távozott.

Reggel fáradtan, rosszkedvűen távozott, csak akkor vidult fel egy kissé, amikor arra gondolt, Marylouval minden úgy lesz, mint eddig. Elutazhatnak, és hamarosan feleségül veheti. Semmi másra nem vágyott annyira, mint erre! Persze a második nagy álma, hogy elismerjék munkáját! Valami olyan dolgot tegyen, ami miatt felnéznek rá a kollégái és az emberek! Több elképzelése is van, reméli, ha a magánélete rendeződik, és Marylou a felesége lesz, a tervei valóra válnak.

Korán elhagyta a kórházat. Mielőtt hazament, bevásárolt. Vett mindenféle süteményt, italt, majd vacsorát rendelt két személyre. Ma este mindennek tökéletesnek kell lennie!

Gyorsan levetkőzött és bebújt az ágyba. Beállította az órát délután két órára, addig kialussza magát, s még ideje is marad lezuhanyozni, megborotválkozni, hogy frissen fogadhassa a nőt.

Amint letette a fejét, már aludt is. A szája szegletében egy apró kis mosoly maradt, minden bizonnyal utolsó gondolata is Marylou körül keringett, mert szinte ragyogott az arca, s ez a boldogság álmában is megmaradt.

Amikor az óra megcsörrent, azonnal felpattant. A fürdőszobába sietett, majd miután végzett, lement a konyhába. Készített egy kávét, melyet kényelmesen hátradőlve a széken megivott, aztán az étkezőben megterített. Két hosszú gyertyát is tett az asztalra. Ma olyan éjszakájuk lesz, amelyet egyikük sem felejt el sohasem!

A vörösbort, mely Marylou kedvence volt, betette a hűtőbe, hogy mire megérkezik, épp annyira legyen hideg, ahogyan szereti.

A telefonhoz lépett, rendelt egy hatalmas vörös rózsa csokrot, aztán összedörzsölte a tenyerét.

– Minden olyan szép, hogy attól félek, nem is lehet igaz! – mondta, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy mindezért Jane-nek tartozik hálával, és még meg sem köszönte a segítségét, pedig nélküle most nem készülne élete legboldogabb estéjére. Már azon sem bosszankodott, hogy amikor a megbeszélt időben kereste, nem vette fel a telefont, pedig akkor nagyon mérges volt, mert azt gondolta, a nő becsapta.

Ismét felemelte a telefont, aztán tárcsázta a számot, melyet még az étteremben adott meg neki Jane.

– Tessék! – hallotta meg a hangját.

– Jane! Drága Jane! Dean vagyok! Remélem, nem zavarlak? – szólt bele, még köszönni is elfelejtett, annyira izgatott volt.

– Szervusz, Dean! Nagyon jó a hangulatod, ha nem tévedek? – mondta a nő egy kicsit szomorkásan.

– Nem, nem tévedsz, ezért hívtalak. Köszönöm, amit értem tettél! Te vagy a világ legkedvesebb nője! Örökké hálás leszek, bár azt mondtad, háláról ne beszéljek, de nem tehetek róla, tudnod kell, milyen sokkal tartozom neked. Képzeld, ma délután hat órára idejön Marylou, és mindent megbeszélünk. Találkoztam vele a kórházban tegnap este. Alig akartam hinni a fülemnek, amikor közölte, meglátogat. Köszönöm, Jane! Igazi jó barát vagy!

Jane majdnem rávágta, hogy soha nem lenne a barátja, de még időben visszanyelte mondandóját.

– Örülök, hogy boldog vagy, Dean! Végül is erre kértél, nem?

– De igen, csak nem hittem, hogy…

– Pedig hihetnél bennem! Nincs olyan dolog, amit én ne érnék el, kivéve a szerelmedet! – vágott a szavába.

– Jane, kedves! Annyira sajnálom, hogy nem viszonozhatom az érzelmeidet, de te is tudod, a szerelmet nem lehet erőltetni. Vagy van érzés, vagy nincs!

– Igen, tudom! Nem is azért mondtam. Most élvezd ki a boldogságot, kívánom, hogy minden úgy sikerüljön, ahogyan szeretnéd! Bocsáss meg, de mennem kell! Viszlát! – tette le a telefont.

Dean még mondani akart valamit, de már csak a megszakadt vonalat hallotta. Kicsit furcsának találta, hogy a nő ilyen gyorsan lerakta a kagylót, aztán rájött, mégis mit vár még tőle? Milyen érzés lehet neki tudni, hogy Marylouval találkozik?

Felsietett az emeletre és az estének megfelelően öltözött. Fehér nadrágot, világoskék, finom szövésű, rövid ujjú pulóvert vett fel, mely kiemelte kékesszürke szemeit. Sötét, göndör haját hátrafésülte, mely hátul hosszan a nyakába lógott. Elmosolyodott, mitől arcán két gödröcske jelent meg. Arra gondolt, hányszor hallotta a nőktől, akikkel dolga volt, hogy ez a két kis gödör teszi ellenállhatatlanná!

Megszólalt a bejárati ajtó csengője. Nem is nézett az órára, repült lefelé a lépcsőn. Mosolyogva tárta ki az ajtót, de ott egy boy állt, kezében a hatalmas csokorral. A virágról teljesen megfeledkezett. Kifizette, aztán bevitte a nappaliba. Az óra épp akkor ütötte el a fél hatot. Most már bármelyik pillanatban megérkezhet! – gondolta. Az ablakhoz lépett és kilesett.

A nap lassan elérte az ég alját, a kert aranysárgában fürdött. A szél meglebbentette a függönyt és simogatta az arcát. Kissé megborzongott, ám aztán Marylou érintésére gondolt, s ettől elöntötte a forróság. Napok óta szenvedett a hiányától, most pedig csak percek kérdése és a karjába veheti.

A polcról leemelt egy CD-t, mely mindkettőjük kedvence volt, és bekészítette. Amikor a nő belép, akkor kapcsolja be.

Leült és az órát figyelte. Már csak két-három perc, aztán megszólal a csengő. Felugrott, a bejárati ajtó mellé állt. Kezét a gombra tette, hogy minél hamarabb kinyissa.

Az óra elütötte a hatot, Marylou azonban nem érkezett meg. Nyilván van valami dolga, esetleg beült a fodrászhoz, hisz neki is nagyon fontos ez a találkozás, látta a szemében! Az óra fél hetet, majd a hetet is elütötte, de a doktornő nem jött meg. A férfi idegesen ment vissza a nappaliba, kiemelte

a zsebéből a mobilját, aztán beütötte a jól ismert számokat. A telefon kicsengett, de Marylou nem vette fel.

– Ez megnyugtató. Legalább tudom, hogy olyan helyen van, hogy nem veheti fel a telefont. Talán valami közbejött a kórházban. Ez már nem egyszer történt meg vele is. Csak azt nem érti, miért nem értesíti? Amikor megtudta, hogy mennie kell, felhívhatta volna, hogy ne izguljon!

Járkálni kezdett fel, s alá, amikor hirtelen megszólalt a csengő. Megkönnyebbülten lélegzett fel és szinte feltépte az ajtót.

– Jó estét, meghoztuk a vacsorát! – szólalt meg az előtte álló férfi a társára nézve, aki vigyorogva bólogatott.

– Köszönöm! Kérem, fáradjanak beljebb! – mondta, s miután rendezte a számlát és egyedül maradt, lerogyott a megterített asztal mellé. Maga elé meredt, majd megint megpróbálta a telefont, de Marylou most sem jelentkezett.

Képtelen volt tovább uralkodni magán. A kórházat hívta.

– Jó estét, dr. Coogan vagyok! – jelentkezett be.

– Dean! Mi újság van veled? Mark vagyok!

– Szia, Mark! Letelt a szabadságod? – kérdezte dühösen. A legkevésbé sem vágyott most bájcsevegni ezzel az öntelt Markkal, de nem lehetett udvariatlan.

– Igen, sajnos! Ha tudnád, micsoda két hét volt! Öregem, olyan nőkkel voltam körülvéve, hogy neked elképzelésed sincs róla! Majd, ha összefutunk, mesélek! – mondta izgatottan.

– Az jó lesz! – felelte Dean, miközben nem értette, mi ütött Markba, hogy ilyen kedves hozzá. – Mondd, megtennél nekem valamit?

– Hát persze!

– Nézd meg légy szíves, hogy dr. Lewis bent van-e még?

– Várj, azonnal! – felelte a férfi, s hamarosan már mondta is a választ: – Már nincs bent, négy óra húszkor lelépett. Csak nincs valami baj vele, Dean? – kérdezte.

– Nincs, természetesen nincs, csak kicsit késik, s gondoltam, valami közbejött a kórházban.

– Dean! Tudod milyenek a nők! Több óra sem elegendő, hogy elkészüljenek! Mentek valahová? – faggatta.

– Nem, itthon vacsorázunk! Köszönöm, Mark, rendes vagy! Jó munkát! – tette le gyorsan a telefont. Legszívesebben meg nem történtté tette volna ezt a beszélgetést, de ez lehetetlen. Biztos volt benne, hamarosan mindenki tudni fogja, hogy Marylou késett a randevúról.

Amikor már tíz óra is elmúlt, tudta, hogy a nő nem fog jönni. Nem értette, miért nem jelentkezik? Ő akart vele találkozni, most pedig annyit sem tesz, hogy felhívja. Vagy talán ez is a bosszú egy része? Nem is akart igazán kibékülni vele, csak felültette, aztán most jó nagyot nevet rajta?

Képtelen volt tovább otthon maradni. Felkapta a kocsi kulcsait és elrohant. Egyenesen Marylou házához hajtott. Már messziről látta, hogy ég a villany a nő hálószobájában.

Csengetett, de senki nem nyitott ajtót, ezért ráfektette a tenyerét és nyomta veszettül, nem törődve azzal, hogy esetleg a szomszédok felfigyelnek rá. Igaz, hogy a ház két oldalán elég távol volt a másik épület, de a környék csendes volt, a forgalom szintén gyér, ilyenkor a zajok is felerősödnek.

Végre az ajtó feltárult, de legnagyobb megdöbbenésére nem Marylou, hanem egy ismeretlen férfi állt előtte.

– Mi a fenét művel maga, uram? – mordult rá, miközben megvakarta szőrös mellkasát. Egy melegítőnadrág volt rajta, semmi más.

– Elnézést kérek, dr. Marylou Lewis-t keresem! Megmondaná neki, hogy dr. Dean Coogan van itt? – szólalt meg rekedten. Alig tudta magából kipréselni ezt a pár szót.

– Sajnálom, de az nem fog menni. Épp az előbb aludt el, nem szeretném felébreszteni! És most, ha megbocsát! – fogta meg az ajtót, be akarta zárni, de az orvos odatette a lábát és megakadályozta.

– Maga nem értett meg engem, uram! Én dr. Dean Coogan vagyok, kérem, azonnal keltse fel a doktornőt!

– Sajnálom, de nem teszem!

– Kicsoda maga és milyen jogon avatkozik Marylou életében? – kiáltott rá dühösen Dean.

– Marylou a menyasszonyom és a szerelem jogán avatkozom az életébe. Van talán valamilyen kifogása ellene? – kérdezte. Öntelten nézett rá. Az előszobában ugyan égett a villany, de nem látta tisztán a férfi arcát, csak azt, hogy szakállas és bajuszos.

– Micsoda? Maga meg miről beszél? Marylou és én szeretjük egymást, rajtam kívül senkije nincs! – mondta remegve.

– Nézze, uram! Sajnálom, de maga vagy bolond, vagy eltévesztette a házszámot. Marylou és én hamarosan összeházasodunk, biztosíthatom, hogy rajtam kívül nincs más férfi az életében. Most pedig megkérem, hagyja el a kertet, vagy rendőrt hívok!

Dean dermedten nézett a férfire, aki még vágott egy grimaszt, aztán becsapta az orra előtt az ajtót. Csak nehezen tudta magát összeszedni annyira, hogy megforduljon. A lábai nem akartak engedelmeskedni akaratának. Vánszorogva jutott el a kocsijáig. Beült, de nem indított azonnal. Képtelen volt felfogni mindazt, ami történt. Marylou menyasszony és hamarosan férjhez megy? Ha ez igaz, hogy alhatott nála, szinte minden szabadidejüket együtt töltötték. Hol volt addig ez a fickó?

Iszonyúan érezte magát, mert rengeteg kérdés tolongott benne, melyekre nem kapott választ.

Lassan beindította a motort és elhajtott. Alig várta, hogy beérjen a lakásba. Felkapott egy konyakos üveget, aztán a hálószobába ment. Ledőlt az ágyra és inni kezdett. Akkor vette el a szájától, amikor a felét megitta. Letette az ágy mellé az üveget, lehunyta a szemét. Pillái alól egy kövér könnycsepp gördült alá, de gyorsan le is törölte. Dühösen a párnára csapott.

– Rendben van, Marylou! Belesétáltam a csapdádba, de ezt nem hagyom ennyiben. Beszélni fogsz velem, és mindent megmagyarázol! Megaláztál, holott nem vétettem ellened! Kettős játékot játszottál velem, ezt soha nem bocsátom meg neked! Csak azt nem értem, miért voltál hozzám olyan kedves? Amikor a karjaimban tartottalak, éreztem, hogy őszintén szeretsz. Hogy tehetted ezt velem? – motyogta. Arra gondolt, talán Isten büntetése, amiért ő is oly sok kedves női szívet összetört.

Az ital megtette a hatását, pillái lecsukódtak, hangos hortyogással elaludt. Arra riadt, hogy hangosan szól a telefon az asztalon és a mobilja is az éjjeli szekrényén. Kinyújtotta a kezét és addig kaparászott, amíg elérte a telefonját.

– Tessék, dr. Coogan! – szólt bele álmosan.

– Dean! Itt Mark!

– Mi van, Mark? – kérdezte ingerülten. Még nem aludta ki magát, az italtól fájt a feje, hányingere is volt.

– Valami szörnyűséget kell mondanom neked!

– Csak nem halt meg egyik betegem? – kérdezte és felállt. Imbolyogva az asztal felé indult, mert a szája teljesen kiszáradt. Egy pohár vízre vágyott.

– Nem, nem a betegedről van szó, hanem dr. Lewis-ról!

– Tessék? Mi van Marylouval? – kiáltott fel idegesen.

– Most hallottam, hogy az éjjel meghalt!

– Micsoda? Te megőrültél, Mark? – ordított rá magából kikelve.

– Kérlek, nyugodj meg, Dean! Csak azért hívtalak fel, mert az este kerested, s ezek szerint nem is találtad meg. A rendőrségtől értesítették a kórházat, hogy a lakásán találták holtan.

– Mi történt vele? – kérdezte remegve.

– Azt nem tudom, csak ennyit hallottam. Állítólag mindenkit ki fognak hallgatni, hamarosan megjön a rendőrség embere, valami felügyelő a gyilkossági csoporttól. Nem is mehetünk el, amíg nem beszélt velünk.

– Gondolod, hogy bűncselekményt történt? – kérdezte és egész testében megremegett.

– Fogalmam sincs, Dean, csak gondolom, mert különben miért jönne ide a rendőrség embere faggatódzni?

– Ezt nem hiszem el! Hogy Marylou meghalt? Ugye most csak szórakozol velem? – kérdezte.

– Nem, Dean. Hogyan is szórakoznék ilyen komoly dologgal? Dr. Lewis halott, ez biztos! Hidd el, engem is teljesen lesújtott és sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnod. Bocsáss meg, de mennem kell! Majd beszélünk! – köszönt el gyorsan.

Dean maga elé meredt. Kezében tartotta a telefont, s úgy érezte, minden összeesküdött ellene. És épp Mark közölte vele a szomorú hírt. Most biztosan örül, hiába próbálta leplezni, mert az igazság az, hogy nem jöttek ki valami jól egymással. Egyszerre kezdték csapni a szelet Marylounak, de Mark maradt alul, amit soha nem tudott megbocsátani neki. Csodálkozott is rajta, hogy milyen kedves volt vele, amikor felhívta tegnap este és most is.

Letette a mobilt az éjjeliszekrényre és indult, hogy a vonalas telefont is felvegye, de az elhallgatott. Remegve visszadőlt a párnára. Nem tudta elhinni, hogy Marylou nincs többé. Eszébe jutott az idegen férfi. Lehet, hogy kényszerítette a nőt azért nem jött el hozzá és nem is telefonált? Talán épp a gyilkossal állt szemtől szembe? Az is meglehet, már akkor halott volt, amikor ott járt?

Felugrott, majd fájdalmasan feljajdult. A fejébe nyilallt, úgy érezte, elájul. Gyorsan egy tablettát keresett és bevette. A gondolatok nem hagyták nyugodni. Már elszállt a bosszú, amelyet a nő iránt érzett, amiért átverte, sokkal inkább a rémület lépett a helyébe. Marylou soha nem csapta volna be, ebben a pillanatban szinte biztos volt benne. El kell mennie a rendőrségre és elmondania, hogy látott egy idegen férfit a házban, aki a vőlegényének mondta magát, miközben lehet, hogy épp ő volt a gyilkosa.

A fürdőszobába támolygott és a zuhany alá állt. Jó hideg vizet engedett magára, s hosszú perceken keresztül folyatta a testére. Amikor már a fogai összekoccantak, akkor elzárta és egy törülközőbe burkolózott.

Elég sok időt töltött el a fürdőszobában, s amikor kilépett a szobába, meglepődve vette észre, hogy a napot sötét felhők takarták el, a szél úgy fújt, hogy a fák sírva hajoltak meg ereje alatt. A bokrokról a virágok a földre hulltak, tarka szirmukkal beborítva a földet.

– Uram isten! Mi történt? Mintha az ég is gyászba borult volna! – lépett az ablakhoz és becsukta.

Amikor elkészült, felkapta a kocsi kulcsait, eszébe jutott, amit Mark mondott. Ha az a felügyelő bemegy a kórházba, a legokosabb, ha ő is ott tesz bejelentést. Miért menne el a rendőrségre, nyilván az foglalkozik az üggyel, aki kihallgatja a kórház dolgozóit.

Alig tudott a vezetésre figyelni, a feje zsongott, olyan volt, akár egy méhkas. Képtelen volt elfogadni a tényt, hogy Marylou meghalt.

Beállt a parkolóba és besietett az épületbe. Amikor a folyosóra lépett, Mark jött vele szemben.

– Hogy érzed magad, Dean? Őszintén sajnálom, ami történt, hidd el együtt érzek veled! Marylou még olyan fiatal volt, egyszerűen hihetetlen, hogy nincs többé! – nyújtott kezet, miközben barátságosan nézett rá. A szeme csillogott, fehér köpenye kiemelte nap barnította bőrét. Kipihent volt és illatfelhő övezte, amely egyáltalán nem volt kellemetlen.

– Voltam már sokkal jobban is. Szörnyen megviselt, amikor felhívtál és elmondtad, mi történt. Megjött már a rendőrség embere? – kérdezte, s kelletlenül fogott vele kezet.

– Igen, és el is ment. Pár perce távozott, mindenkit kihallgatott.

– A fenébe! Ezek szerint elkéstem! – öklözött a levegőbe dühösen Dean.

– Miért? Beszélni akartál vele? – kérdezte.

– Igen. Van valami, amit feltétlenül tudnia kell!

– Nagyon izgatottnak látszol, Dean! Nem akarsz róla beszélni? Hidd el, szívesen meghallgatlak. Átöltözöm, s ha van kedved, üljünk be valahová!

A férfi hitetlenkedve nézett a kollégájára, aki elmosolyodott.

– Jól van, tudom, nem voltunk mindig túlságosan jóban, de én már rájöttem, milyen gyermeteg dolog egy nő miatt gyűlölködni. Hidd el, rég elfelejtettem, ami kettőnk között történt Marylou miatt. Egyébként is, szegény már halott. Nem gondolod, hogy el kellene ásnunk a csatabárdot?

Együtt dolgozunk, butaság, hogy orrolunk a másikra. Itt és most bocsánatot kérek tőled a viselkedésemért. Be kellett volna látnom, hogy téged választott. Sajnálom, hogy mindenfélét locsogtam rólad a sértődöttségem miatt, már nagyon megbántam. Elfogadod a baráti jobbomat? – nyújtotta ki feléje a kezét ismét.

Dean annyira meglepődött, hogy gondolkozás nélkül megszorította az ujjait.

– Örülök, hogy megbocsátasz, kérlek, várj meg, pillanatokon belül itt vagyok! – sietett el az öltöző felé.

– Rendben! – bólintott Dean, aztán hátát a falnak támasztotta. Valahogy a lelke mélyén bízott benne, hogy Mark csak szórakozik vele, ugratja, s ha bejön a kórházba, kiderül, Marylou él és egészséges, de sajnos, nem így van, a hír nagyon is valóságos!

– Dr. Coogan! – lépett mellé Vivian More, a főnővér. – Kérem, fogadja őszinte részvétem. Gondolom, értesült a szörnyű hírről, ami szegény dr. Lewis-szal történt. Annyira sajnálom, olyan kedves, szeretetreméltó teremtés volt.

– Köszönöm, Vivian! – válaszolta, s nagyon rosszul érezte magát. Ha eddig mégis lettek volna kétségei a hírrel kapcsolatban, most meggyőződhetett róla, hogy nagyon is igaz. Marylou nincs többé! A sírás fojtogatta, amikor szerencsére megjelent Mark, így a főnővér tovább sietett.

– Mehetünk? – kérdezte.

Dean csak bólintott, képtelen lett volna egyetlen hangot kipréselni magából. Most valahol a lelke mélyén hálás volt a kollégájának, amiért nem hagyja egyedül, aki minden jel szerint nem is olyan szörny, mint azt hitte.

– Kocsival vagy? – nézett rá a férfi, amint kiértek az épületből.

– Igen! – felelte Dean.

– Tudod mit? Van itt a közelben egy kis kávézó. Beülünk, megiszunk egy erős kávét, közben elmondod, ami a szívedet nyomja. Hidd el, jót tesz, ha az ember kibeszéli magából a fájdalmát.

– Rendes vagy, Mark! Nem is gondoltam, hogy…

– Én se magamról! – vágott a szavába a férfi és elmosolyodott. – Nem is tudom, talán végre felnőttem. Be kell vallanom, hogy volt idő, amikor nem bírtam a képedet, Dean, de ez már a múlté. Őszintén együtt érzek veled, nagyon sajnállak és szeretnék segíteni, hogy enyhüljön a fájdalmad. Kérlek, ne érts félre, tudom, mi férfiak gyűlöljük, ha sajnálnak, de úgy éreztem, nekem a helyedben egy barátra lenne szükségem, ezért ajánlottam

fel, hogy üljünk le beszélgetni. Egyébként az utóbbi időben már többször elhatároztam, hogy bocsánatot kérek tőled, megkérlek, felejtsd el, hogy olyan ostobán viselkedtem veled, de nem volt hozzá merszem. Most azonban valahogy megjött a bátorságom, és ha nem jöttél volna be a kórházba, én kereslek fel az otthonodban.

– Igazad van, felejtsük el a múltat, Mark. Ami volt, azon fölösleges rágódnunk. Hidd el, hálás vagyok, amiért ezekben a nehéz órákban mellém álltál. Épp te, akivel meg tudtuk volna ölni egymást, most az egyetlen, akire számíthatok! Ez mindennél többet jelent nekem!

– Nekem is nehéz elhinni, de így van, s ennek tiszta szívből örülök. Gyere, menjünk, zöld a lámpa! – intett a társának és átsiettek a zebrán.

Beültek a kávézóba, ahol a kora reggeli időpont ellenére elég sokan voltak. Megrendelték a kávét. Mark megszólalt.

– Ezek szerint nem tudtad elérni Marylout? – kérdezte.

– Nem. Nem jelentkezett, hiába próbáltam hívni telefonon, nem vette fel. Tíz óra után úgy döntöttem, elmegyek hozzá, megnézem, mi van vele? – felelte, aztán elhallgatott.

– És? Elmentél? – sürgette Mark.

– Igen. Elmentem!

– Kérlek, mondd már, beszéltél vele, vagy mi?

– Becsengettem. Elég hosszú idő múlva kinyílt az ajtó, de nem Marylou, hanem egy bajuszos, szakállas férfi állt előttem. Dühösen rám mordult, hogy mit keresek ott? Megmondtam ki vagyok, kértem, szóljon Marylounak, mire még dühösebb lett, aztán azt felelte, menjek a pokolba, már alszik és nem kelti fel a kedvemért. Egy melegítő alsóban állt ott, mezítelen felsőtesttel. Az volt az érzésem, hogy épp akkor kelt ki az ágyból, csak magára rángatta a nadrágot.

– És... és ki volt ez a pasas? – nézett rá Mark döbbenten.

– A vőlegénye!

– Micsoda? – kapta fel a fejét a férfi és a kollégájára meredt.

– Jól hallottad, a vőlegénye. Legalábbis nekem ezt mondta.

– De ez meg hogy lehet? Nagyon komoly volt a kapcsolat köztetek, vagy nem?

– Már magam sem tudom, mit higgyek, Mark! Elhiheted, milyen állapotban jöttem el a háztól. Dühös voltam Maryloura, amiért csúnyán átvert. Egész idő alatt csak játszott velem, s bevallom, bosszút forraltam ellene. Elhatároztam, hogy mindenért megfizet. Amint beléptem az ajtón, felkaptam egy konyakos üveget, jól meghúztam, aztán elaludtam. A

telefoncsörgésre ébredtem fel, aztán meghallottam tőled, hogy mi történt! Még mindig nem vagyok képes elhinni. Sokat gondolkoztam és rájöttem, talán épp a gyilkossal beszéltem, aki végzett Marylouval. Ezért akarok elmenni a rendőrségre, hogy elmondjam, egy ismeretlen férfit találtam a házban. Ki tudja, lehet, hogy nem engedte el hozzám, erőszakkal visszatartotta, majd végzett vele!

Mark sápadtan meredt maga elé, aztán megszólalt.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet a rendőrségre menned, Dean!

– Nem? Miért nem? El kell kapni azt a szemét alakot!Szinte biztos vagyok benne, hogy ő művelte ezt a szörnyűséget szegény Marylouval – mondta felháborodva a férfi.

– Nézd! Mindenki előtt ismert volt a kapcsolatotok, hogy együtt jártatok. Az egész osztály tudta, hogy az utóbbi napokban nem is beszéltetek egymással, mert csúnyán összeveszteték. Látod, alig tértem vissza a szabadságról, mégis mindent tudok. Itt semmi nem marad titokban, barátom! Ha elmondod, hogy jártál Marylou házánál, elkezdenek kombinálni, s mire felnézel, a nyakadba varrják ezt a szörnyűséget. Szerintem jobb, ha egyelőre vársz és nem teszel feljelentést. Ha tényleg volt ott valaki, a rendőrség a nyomokból rá fog jönni. Bementél a házba?

– Nem! – rázta meg a fejét Dean.

– Akkor jó. Veled kapcsolatban semmi nyomot nem találhatnak. Hallgass rám, barátom, ne menj az események elébe!

– De hisz azzal csak segítenék, ha elmondanám, hogy nézett ki az a férfi!

– Dean! Hát még mindig nem érted, milyen nagy bajba kerülhetsz? Meg volt az indokod, hogy végezz vele, mert összeveszteték. Az osztályon mindenki tudta, mennyire szerelmes vagy belé, s amikor Marylou szakított veled, bele voltál betegedve! Hallottam a nővérektől, hogy úgy jártál keltél, akár a világ összes fájdalmát neked kellene a válladon cipelned.

– Ezt meg honnan tudod, amikor nem is voltál itthon? – nézett rá Dean.

– Barátom! Nem figyeltél rám? Az imént mondtam el, hogy mindenki tudott róla, természetesen, nekem is a fülembe jutott. Amint beléptem az osztályra, azonnal elmondtak mindent, ami távollétemben történt.

– Ezt nem hiszem el! Micsoda egy pletykafészekben dolgozom! – dohogott Dean. – Szóval azt mondod, egyelőre ne szóljak a rendőrségnek arról, hogy mit láttam? – kérdezte.

– Szerintem így nem történhet semmi bajod. Ha kiderül, ott jártál, már benne is vagy nyakig. Az a pasi már biztosan jó messze jár, ugyan ki hinné

el, hogy valóban ott volt? Csak te láttad, más senki! – vonta össze a szemöldökét.

– Mark! Ugye, nem azt akarod mondani, hogy te sem hiszel nekem? – kérdezte és kiverte a víz. Csak most döbbent rá, hogy Mark csapdát is állíthatott neki, amibe ő szépen bele is sétált. Ez a férfi soha nem változik meg. Most is ártani akar neki, ő pedig elhitte, hogy őszintén megbánta, amit ellene elkövetett.

– Az ég szerelmére, Dean! Hogy kérdezhetsz ilyet? Az imént békültünk ki, sért, hogy egyáltalán felmerül benned a gyanú! Esküszöm, rám mindig számíthatsz, bármiben! És persze, ha úgy gondolod, nem kell rám hallgatnod, menj, tégy feljelentést a szakállas férfi ellen. Talán ha jó személyleírást adsz róla, megtalálják, de mi van, ha nem bukkannak rá? Akkor ott állsz és szinte felkínálod a lehetőséget a gyanúra magad ellen – szorította meg a karját.

– Igen, azt hiszem, igazad van. Köszönöm és bocsáss meg, amiért kételkedtem benned, de azt sem tudom, hol áll a fejem. Nem tudom elfogadni, hogy Marylou nincs többé. Meg kellett volna védenem, de nem voltam vele. Az az őrült pasas, biztosan ő tette! És mondd, mi volt a halál oka? – nézett a férfire.

– Szívbénulás! A rendőrfelügyelő szerint a halottkém ezt állapította meg, külsérelmi nyomot nem talált a testén. Gondolom a boncolás után többet tudunk. Sajnálom, Dean! Őszintén sajnálom! Marylou nem érdemelte meg, hogy fiatalon meghaljon, ráadásul ilyen körülmények között.

– Szívbénulás? – hebegte elsápadva. – Egyszerűen nem értem, Mark! Mi történhetett? Mi az, hogy szívbénulás? Tudtommal semmi baja nem volt, vagy talán az a pasas tett vele valamit? Olyan szörnyen érzem magam, Mark! Képtelen vagyok elhinni, hogy ő és Marylou... Minden szabadidőt együtt töltöttünk, hihetetlennek tartom, hogy másik férfi is lett volna az életében! Ha pedig mégis, nagyon jól titkolta.

– A nők kiszámíthatatlanok, Dean! Egyébként meglehet, hogy valami régebbi hapsi, akivel szakított, de most egyszerre csak felbukkant. Tudom, hogy ezek csak találgatások, és sajnos, erre már soha nem kapunk választ. Bele kell nyugodnod, s elfogadni a szomorú tényt!

– Igazad van, Mark! El kell fogadnom, csak olyan sok nyitott kérdés marad, amelyre választ szeretnék kapni. Akkor talán megnyugodnék.

– Sajnálom, hogy nem segíthetek! – nézett rá együtt érző tekintettel Mark.

– Jól van, azt hiszem, ideje indulnom. Te egész éjjel ügyeltél, biztosan fáradt lehetsz. Az első nap a szabadság után mindig nagyon fárasztó - állt fel és pénzt dobott az asztalra.

– Ne, Dean! Én hívtalak meg, én fizetek! Kérlek, engedd meg! Legközelebb majd te hívsz meg, rendben? – nyomta a kezébe a pénzt Mark, majd intett a pincérnek.

Együtt léptek ki az utcára. Visszasétáltak a parkolóba a kocsijukért.

– Dean! – szólalt meg Mark.

– Igen?

– A mai naptól kezdve, bármikor, éjjel, vagy nappal, hívj, ha szükséged van rám!

– Köszönöm, Mark! Tényleg nagyon rendes tőled! – intett a kezével és beült a kocsiba, s azonnal indított.

Mark hosszan nézett utána, aztán ő is elhajtott.

Dean belépett a házba. A nappaliban az óra fél tizenkettőt ütött. Eszébe jutott a tegnap esti vacsora. Minden úgy volt az asztalon, ahogy meghozták. Biztosan megromlott minden. A gyomra felfordult, amikor ételre gondolt. Gyorsan kidobott mindent, aztán lerogyott a szépen megterített asztal mellé.

– Istenem, Marylou! Soha többé nem mosolyogsz rám, nem érzem ajkadnak édes ízét. Miért ilyen igazságtalan a sors? Miért? – kesergett.

Hirtelen megszólalt a bejárati ajtó csengője. Az orvos annyira megijedt, amikor a síri csendbe belehasított az éles hang, hogy összerettent. Kellett néhány pillanat, amíg összeszedte magát annyira, hogy felálljon és ajtót nyisson.

– Jó napot, dr. Coogan? – állt előtte egy magas, vékony férfi.

– Igen, dr. Dean Coogan vagyok! – válaszolta.

– A nevem Eric Ayer felügyelő, a gyilkosságiaktól. Bocsásson meg, amiért zavarom, de feltétlenül beszélnem kell önnel. A kórházban kaptam meg a címét.

– Semmi baj, uram! Kérem, fáradjon beljebb! Nem zavar, épp most érkeztem haza! A kórházban voltam, sajnos, elkerültük egymást. Ön akkor már eljött.

A férfit a nappaliba vezette. Hellyel kínálta, majd ő is lerogyott a fotelba. Tisztában volt vele, hogy Marylou miatt keresi a felügyelő, mégis megdobbant a szíve, amikor megszólalt.

– Ezek szerint már értesült róla, hogy dr. Marylou Lewis tegnap éjjel elhunyt? – nézett rá sárgászöld szemeivel. Az orvosnak olyan érzése volt, mintha egy ragadozó macska nézne rá.

– Igen. Hallottam – felelte.

– Szeretnék néhány kérdést feltenni önnek, dr. Coogan. Mint megtudtam ön és dr. Lewis igen szoros kapcsolatban álltak egymással.

– Olyannyira, hogy feleségül akartam venni. Szerettük egymást.

– A kórházban úgy hallottam, szakítottak!

– Hogy szakítottunk, az túlzás, inkább csak összekaptunk, de már ki is békültünk. Tegnap randevút beszéltünk meg, délután hat órára, ám nem jött el. Hiába próbáltam keresni telefonon, nem sikerült.

– Nem volt ideges emiatt?

– Először nem, hisz megesik nálunk, orvosoknál, hogy berendelnek és akkor minden program kútba esik, de később egyre jobban aggódtam. Tudtam, hogy mindenképpen értesített volna, mert ezt így tettük mindig, de most nem jelentkezett. Este tíz órakor aztán betelefonáltam a kórházba, megkérdeztem, hogy bent van-e? Mark Haroy doktorral beszéltem, aki elmondta, hogy a szokott időben távozott. Ekkor már nagyon ideges voltam, mert soha eddig nem fordult elő ehhez hasonló eset. Mindig szóltunk a másiknak, hogy ne aggódjon feleslegesen.

– És nem kereste fel otthon?

– Nem! Féltem, hogy elkerüljük egymást. Vártam a telefonját, vagy hogy megérkezzen. Aztán gondolom a fáradtságtól elnyomott az álom és ma korán reggel arra riadtam, hogy csörög a telefonom. Dr. Haroy értesített a szörnyű tragédiáról, amelyet még most sem fogtam fel.

– Igen, megértem. Sajnálom, hogy zavartam, előre elnézését kérem, ha esetleg felmerül további kérdés, még jelentkezni fogok.

– Bármikor szívesen állok rendelkezésére, felügyelő úr! Kérem, megmondaná, hogy mi történt vele? Hogyan halt meg? – kérdezte.

– Szívbénulást állapított meg a halottkém, de hogy mi okozta, egyelőre nem tudni. Amint a boncolás megtörténik, pontos diagnózist állíthatunk fel. Annyit azonban elmondhatok, mert magam is láttam, hogy a doktornő arca meredt és rémült volt, mintha valami rémséges dolgot látott volna.

– Azt akarja mondani, hogy valamitől megrémült? – nézett rá Dean.

– Igen. Legalábbis ez látszott az arcán, a szemén.

– Megkérdezhetem, hogy jutott az önök tudomására, hogy dr. Lewis meghalt? – nézett rá sápadtan.

– Igen, hogyne. Valaki telefonon értesítette a rendőrséget, természetesen mielőtt megkérdezhettük volna a nevét, megszakította a vonalat. Ilyenkor az a szabály, hogy azonnal kimegyünk a helyszínre és ellenőrizzük a bejelentést, bár megesik néha, hogy csak szórakoznak velünk. Most azonban, fájdalom, nem így volt.

– Szeretném őt látni! Lehet? – kérdezte az orvos remegő hangon.

– Úgy gondolom, nem lesz akadálya. Amint lehetséges lesz, értesítem!

– Köszönöm, uram! Hálás lennék, ha utoljára láthatnám!

– Megértem a fájdalmát és mindent elkövetek, hogy megnézhesse.

Az orvos kikísérte az ajtóig, aztán becsukta. Neki támasztotta a hátát. A szeméből egymás után gördültek le a könnyek. Nagyon egyedül érezte magát.

Hirtelen megszólalt a telefon a nappaliban. Megtörölte tenyerével az arcát, szemét, aztán besietett. Felemelte a kagylót.

– Tessék! – szólt bele fátyolos hangon.

– Dean! Itt Jane! Valami baj van? Olyan furcsa a hangod!

– Jaj, Jane! Nem is hiszed, mennyire örülök, hogy felhívtál. Kérlek, gyere ide, ha tudsz! Szükségem van valakire!

– Az ég szerelmére, mi történt, Dean? Megrémítesz!

– Ne kérdezz semmit, csak gyere! – tette le a telefont, aztán zokogva az asztalra borult.

Jane fél órán belül megállt a ház előtt, majd szinte futva tette meg az utat a bejáratig. Kopogott, csengetett, alig várta, hogy a férfi kinyissa az ajtót.

– Végre, Jane! Csak hogy itt vagy! – ölelte át az orvos és megint elsírta magát.

– Dean! Mi van veled? Áruld el végre, mi történt? Marylou nem bocsátott meg? – kérdezte.

– De igen, megbocsátott, sajnos már minden mindegy.

– Miért mondod ezt? Mi van? Kérlek, ne csigázz tovább! – nézett rá a nő aggódva.

– Marylou az éjjel meghalt!

– Micsoda? – kiáltott fel Jane elsápadva. – Mi az, hogy meghalt?

– Ahogy mondom. Épp most ment el a rendőrségtől egy ember. Holtan találták a lakásában. Ezért nem jött el a randevúnkra!

– Semmit nem értek! Kezdd elölről és mondj el mindent részletesen.

– Én sem tudok többet, Jane, csak annyit, hogy holtan találták. A halottkém szívbénulást állapított meg nála, de hogy mi okozta, még nem

lehet tudni. Állítólag olyan rémült arcot vágott, mintha valamitől szörnyen megijedt volna.

– Ez rettenetes. Sajnálom, Dean! Hidd el, őszintén mondom. Tudod, az uszodában történt valami, amitől teljesen összezavarodtam.

A férfi ráemelte bánatos tekintetét.

– Mi történt? – kérdezte.

– Közel kerültünk egymáshoz. Marylou nagyon kedves, aranyos nő volt. Ha hiszed, ha nem, barátnők lettünk. Megbeszéltük, hogy hívom ma telefonon a kórházban, de úgy gondoltam, előbb beugrom hozzád.

– Jaj, Jane! Elment örökre, többé nem beszélhetünk vele. Úgy érzem, nincs erőm tovább élni nélküle. Mondd, miért ilyen igazságtalan az élet? Most békültünk ki, minden elrendeződött, hála neked, de csak most vesztettem el igazán. Nem tudom elfogadni, képtelen vagyok megérteni és belenyugodni!

– Jól van, gyere ide, hadd öleljelek át! Erre van most szükséged! Tudom, hogy nem pótolhatom őt, de itt vagyok, és addig maradok melletted, amíg csak akarod. Most nem hagylak magadra. Lemondom a fellépéseimet és...

– Nem, Jane! Ekkora áldozatot nem kívánhatok tőled! A munkádat végezned kell, ám amikor ráérsz és eljössz, azért nagyon hálás leszek.

– Holnap indulok Los Angeles-be, három napig leszek távol, aztán lesz pár napom a következő fellépésig. Veled töltöm, ha akarod.

– Megköszönöm! Jane! Tudod, nem szeretném, ha úgy éreznéd, kihasznállak. Tisztában vagy az érzéseimmel, egyelőre nem tudok másra gondolni, mint Marylou halálára, ugye megértesz? Nem felejtettem el az ígéretemet, miszerint, ha szabad leszek, akkor visszatérek hozzád, ám most még...

– Nem kell mondanod semmit, Dean! Kérlek, felejtsd el azt a butaságot. Nem is tudom, miért mondtam! A fájdalmad nem múlik el egyik napról a másikra, talán soha nem tudsz mást szeretni. Nem tartozol nekem semmivel, vedd úgy, hogy meg sem történt ez az ígéret!

– Nagyon rendes vagy, Jane! Köszönöm, hogy itt vagy, hogy nem hagysz magamra, de az ígéretemet nem vonom vissza! Ha túl leszek ezen a szörnyűségen, beszélünk kettőnkről.

– Nem akarom, hogy emiatt kényelmetlenül érezd magad, Dean! Inkább maradjunk annyiban, ha úgy érzed, egyszer, hogy képes lennél minden kényszer nélkül visszatérni hozzám, akkor, de csakis akkor jöhet szóba a kapcsolat közöttünk. Nem akarom, hogy boldogtalan légy, már

mondtam, hogy annál sokkal jobban szeretlek, minthogy magamhoz láncoljalak és azzal a tudattal éljek, hogy csak hálából teszed. Nem! Inkább azt ígérd meg, hogy csakis akkor jössz vissza hozzám, ha tényleg, őszintén szeretsz.

– Rendben, Jane. Már mondtam, hogy milyen kedves és jó vagy? – nézett rá szomorú szemmel.

– Igen, már mondtad! – mosolyodott el a nő, aztán az arca komollyá vált. – Dean! Lenne hozzád egy nagy kérésem, de nem tudom, terhelhetlek-e ebben a helyzetben vele?

– Mondd, csak! – nézett rá az orvos.

– Tudod, kaptam egy különleges madarat, s nem vihetem magammal. Szeretném, ha itt hagyhatnám, amíg távol leszek. Nem igényel különösebb gondoskodást, csak állandóan legyen neki víz és eleség a kalitkájában. Ugye, nem bánod, ha idehozom?

– Dehogy, hozd csak nyugodtan, bár meg kell szoknia, hogy elég sokat lesz egyedül. Milyen madár, talán papagáj? – kérdezte.

– Köszönöm, hogy befogadod. Tulajdonképpen nem is tudom valójában, milyen fajtájú, mert még nem láttam, csak telefonon keresztül értesültem róla, ma este kapom meg. Állítólag fekete a tolla, sárga a csőre és nagyon okos. Emberi hangon képes megtanulni beszélni. Különleges és nagyon ritka madár.

– Nos, akkor legalább lesz társaságom, nem leszek olyan magányos. Hozd csak el nyugodtan! Adok neked egy kulcsot, hogy be tudj jönni, ha már nem lennék itthon, mert éjszakára megyek dolgozni.

– Nem is tudod, milyen hálás vagyok, amiért befogadod ezt szegény állatot. Tudod, egy régi ismerősöm jött meg valahonnan a Távol-Keletről. Onnan hozta ezt a különleges madarat. Nem akartam megsérteni és visszautasítani, ha már egyszer olyan messziről elhozta. Gondolom, volt vele gondja, amíg megérkeztek.

– Persze, megértelek, és emiatt ne aggódj. Vigyázok rá, nem lesz semmi baja.

Jane megsimogatta a férfi arcát, aztán felállt.

– Sajnos, mennem kell! Tudod, még be kell szereznem valamit, amivel megkínálhatom a vendégemet. Lehet, hogy tényleg csak későn tudom elhozni a madarat, bár szeretnék időben lefeküdni, muszáj, hogy kipihent legyek.

– Ha akarod, aludj itt, Jane. Elutazhatsz innen is, ha gondolod, csak a kulcsot tedd az egyik virágcserép alá, amikor elmész.

– Megengednéd? – Természetesen! A vendégszobában nyugodtan alhatsz.

– Nagyon jó lesz, nem kell még haza is mennem. Akkor idehozom a holmimat a madárral együtt. Ha nem találkoznánk, vigyázz magadra és légy erős, Dean! Együtt érzek veled, hidd el, nagyon megkedveltem Marylout és végtelenül sajnálom, amiért meghalt.

– Köszönöm, Jane! – fogta át a derekát és az ajtóig kísérte. Megölelték egymást, aztán a nő távozott.

Dean visszament. Leült a nappaliban. Egy pillanatra különös érzés futott végig a testén. Eszébe jutott, amikor Jane azt mondta, Marylout érheti baleset, vagy bármi. Mi van, ha...?

– Nem! Azt nem hiszem, hogy köze lenne a halálához! Jane erre soha nem lenne képes! – ugrott fel idegesen. A szája ezeket a szavakat ejtette ki, miközben az agya egészen mást gondolt. Nem tagadhatta, Jane halálosan szerelmes belé, s ki tudja, mire képes, hogy elérje a célját, mint ahogy azt mondta is!

Tisztában volt vele, hogy szörnyű nehéz éjszaka vár rá a kórházban. Nagyon össze kell szednie magát, hogy a figyelmét a betegekre tudja összpontosítani. Legjobb lenne, ha nem menne be, de természetesen erre nincs lehetőség, mert nagyon kevesen vannak.

Sóhajtott egy nagyot, aztán elindult, hogy erőt öntsön magába, miközben egyetlen pillanatra sem tudta felejteni azt, amit Jane mondott: „Marylout érheti baleset... !”

Hirtelen megszólalt a bejárati ajtó csengője. Arra gondolt, hogy talán Jane jött vissza valamiért. Sietve az ajtóhoz ment és kinyitotta, de ott nem látott senkit. Már épp be akarta zárni, amikor tekintete a földre esett. Egy fehér borítékot látott. Felemelte, bezárta az ajtót, aztán felment a szobájába és leült az ágyra, csak ezután nyitotta ki. Legnagyobb döbbenetére, egy fekete madártollat talált benne. Először nem tudta mire vélni, aztán elmosolyodott.

– Ez a Jane! Milyen vicces! Előre küldi a madártollat figyelmeztetésül, hogy szokjak hozzá a gondolathoz, vigyáznom kell rá!

Betette a tollat a borítékba és az éjjeliszekrénye fiókjába zárta.

3.

Dean fáradtan lépett be a házba. Még alig múlt hét óra, de máris iszonyúan meleg volt. Egy pohár hideg tejre vágyott, ezért a konyhába sietett, ahol szokatlan látvány fogadta. Először azt hitte, betörő járt a házban, akkora volt a rendetlenség, de aztán lassan rádöbbent, a felfordulást Jane madara okozta. Bizonyára nem volt rendesen bezárva a kalitka ajtaja, és amihez hozzáért, az nem maradt épen. Poharak darabjai hevertek a földön, a zacskóból a madáreleded szét volt szórva, a kávékioöntő felborulva, s a sötét folyadékból mindenhova jutott.

– Te jó ég! Mit műveltél? – kiáltott fel dühösen Dean. Már csak ez hiányzott neki! Alig állt a lábán, olyan fáradt volt és most állhat neki takarítani. Dühösen nyúlt a madár után, de az felröppent a függönyre, karmával megkapaszkodva belé.

Az orvos egy fakanalat vett elő, megpróbálta elzavarni, attól félt, hogy kiszakítja az anyagot, de a madár csak csapkodott a szárnyaival, nem mozdult.

– Jól van, most nincs hozzád idegem, lejössz, ha akarsz! – legyintett és gyorsan hozzálátott, hogy rendbe tegye a konyhát. A kalitka az asztalon volt, az ajtaját jól kitárva az állat felé fordította.

Mikor végzett, felnézett a függönyre, s legnagyobb megdöbbenésére, a madár nem volt ott. A kalitkában ülve nyugodtan pislogva figyelte minden mozdulatát.

Gyorsan becsukta az ajtaját és letette a földre.

– Rossz madár! Többé ilyen elő ne forduljon, hallod? – fenyegette meg az ujjaival, aztán kiöntött egy pohár tejet, aztán felment a szobájába. Ledőlt az ágyra, kortyolgatta az italt, mely jólesően lehűtötte felforrósodott testét.

A szeme szúrt, jól esett volna aludni egy kicsit, de nem mert lefeküdni, nehogy olyan mélyen elaludjon, hogy ne hallja meg, ha a felügyelő hívja. Remélte, ma bemehet és megnézheti Marylout.

Hiába próbálta azonban minden erejével nyitva tartani a szemét, nem sikerült. Arra riadt, hogy hangosan szól a telefon.

– Igen? – kapta fel izgatottan.

– Dr. Coogan! Megzavartam?

– Semmi baj, felügyelő úr! Mikor mehetek be? – kérdezte izgatottan. Azonnal felismerte a férfi hangját.

– Akár most azonnal, de ha nem ér rá, később is jöhet. Ma egész nap bent leszek, jöhet bármikor, majd én elkísérem!

– Köszönöm, felügyelő úr, azonnal indulok! – tette le a telefont, majd vett egy mély levegőt. Különös borzongás futott végig a testén.

Gyorsan lezuhanyozott és átöltözött. Az izgalomtól teljesen magához tért, már egyáltalán nem érezte az álmosságot.

Mielőtt elhagyta a házat, bement a konyhába és megnézte, hogy a kalitka ajtaja jól be van-e zárva, nem szeretné, ha az állat megint felfordulást csinálna.

– Jó légy, te madár, mert különben nem leszünk barátok! – mondta, aztán távozott.

Akkora volt a forgalom, hogy mire a rendőrség épülete előtt kiszállt az autóból, egész teste verítékben úszott.

Felsietett a második emeletre, kopogott a felügyelő irodája ajtaján.

– Tessék! – hallotta meg a hangját.

– Jó napot, felügyelő úr! – lépett be kissé elfogódottan.

– Doktor úr! – állt fel a férfi és a kezét nyújtotta. – A legjobbkor jött. Most beszéltem dr. Ron Lely boncnokkal, most épp ráér. Indulhatunk is, ha felkészült.

– Igen, mehetünk! – felelte Dean. Munkája során már nagyon sok halottal volt dolga, most mégis az ájulás kerülgette, ha arra gondolt, ezúttal nem egy idegent, hanem Marylout fogja látni a hullaházban.

A tenyere nedves lett, a szája kiszáradt, amikor beléptek a hűvös terembe. Érezte, amint a hideg végigfut a hátán.

– Jó napot, dr. Lely! Bemutatom dr. Dean Coogant, dr. Marylou Lewis kedvesét. Ugye, jól mondom? – nézett az orvosra.

– Igen, igen! – felelte, miközben kezet nyújtott a boncnoknak.

– Jó napot, dr. Coogan. A nevem Ron Lely! Sajnálom, hogy ilyen körülmények között találkoztunk. Kérem, fáradjanak velem! – indult el a szoba másik végébe, ahol egy lengő ajtón keresztül jutottak el abba a helyiségbe, ahol a doktornő feküdt.

Több asztal is volt ebben a hatalmas teremben, a boncnok a legszélsőhöz vezette.

– Tessék, ő az! – mutatott rá és leemelte róla a leplet.

Dean szíve összeszorult, szemét elöntötte a könny. Ajkával megérintette a nő homlokát, mely hideg volt.

– Édesem! Egyetlenem! Mi történt veled, Marylou? Miért kellett meghalnod épp akkor, amikor minden olyan szépen alakult? – suttogta, majd a következő pillanatban ráborult és hangosan zokogott.

A felügyelő intett a boncnoknak, majd csendben kimentek.

– Szegény ember! Szívbemarkoló látvány. Még olyan fiatalok, milyen igazságtalan az élet! Gondolom, nagy szerelem volt, ha ennyire megviselte a kollégát a nő elvesztése – mondta dr. Lely.

– Igen, szörnyű ez, már sokszor szemtanúja voltam hasonló jelenetnek, mégsem tudom megszokni.

– Nevetni fog, én sem. Kettőnk között azonban van egy nagy különbség, hogy magának csak ritkán, nekem viszont nagyon sokszor kell szembesülnöm hasonló látvánnyal. De most nem lett volna muszáj önnek elkísérnie a doktort, vagy igen? – nézett rá érdeklődve.

– Tulajdonképpen itt akartam lenni. Tudja, nagyon fontos személy dr. Coogan a doktornő esetének kivizsgálásában.

– Úgy gondolja, köze lehet a nő halálához? Talán éppen őt gyanúsítja? – kérdezte a boncnok.

– Tulajdonképpen nem gyanúsítok senkit, bár azt meg kell adni, nagyon közel álltak egymáshoz, s amint megtudtam a kórházban, az utóbbi időben haragban voltak és érdekes dolog derült ki a doktorról.

– Valóban? És mi, ha szabad kérdeznem?

– Többek között az, hogy nagy nőcsábász volt. Állítólag egyetlen nőt sem hagyott ki, még a munkahelyén is mindenkit megkapott, akit csak akart. Amióta azonban dr. Lewis-szal összejött, állítólag teljesen megváltozott. Ahogy az osztály dolgozóit kihallgattam, kiderült, semmi kétség, halálosan szerette a doktornőt, senki más nem érdekelte, de hát ki tudhatja, mit vált ki egy szerelmes férfiból a szakítás?

– És azt is megtudta, min veszhettek össze? – nézett rá dr. Lely.

– Azt még nem sikerült kinyomoznom, de mivel dr. Coogan annyira szerette, felmerült bennem, hogy esetleg felbukkant a láthatáron egy másik férfi, a harmadik! Ez épp elég ok arra, hogy veszekedjenek, pláne, ha a doktor őrülten féltékeny! Ki tudja, talán megfenyegette és... – a felügyelő elhallgatott.

– Igen, ez is megtörténhetett, de mi van, ha nem egy férfi, hanem egy másik nő bukkant fel és ezen vesztek össze? Maga mondta az előbb, felügyelő úr, hogy ki tudhatja? – mondta a boncnok.

– Nos, igaz, ez is megeshetett, de nem tudom miért, nekem mégis az a gyanúm, hogy a doktor egy másik férfi miatt őrülten féltékeny lett, és ez

volt a veszekedésük oka. A kórházban elmondták, hogy mennyire szerette a doktornőt. Ha ez igaz, már pedig olyan sokan állították, hogy nincs okom kételkedni benne, akkor biztos, hogy a doktor nem csalta meg. Csakis fordítva lehetett. Ezt támasztja alá az is, hogy a doktornő nem ment el a randevúra. Dr. Coogan, amikor felkerestem az otthonában, elmondta, hogy vacsorára várta, de nem érkezett meg, ezért felhívta a kórházat, megkérdezte, nincsen-e bent. Náluk előfordul, hogy ha a munka úgy kívánja, addig maradnak, amíg szükséges, esetleg behívják őket.

– Igen, ezt én magam is igazolhatom. Számtalanszor előfordult velem is, amikor még nem boncnokként dolgoztam, de ebben a beosztásban is, hogy bizony akár egy családi ünnepet kellett otthagynom és bejönnöm, amikor szükség volt rám. – bólogatott dr. Lely.

– Nos, a kórházban azt a választ kapta, hogy dr. Lewis a szokott időben hagyta el a kórházat. Állítólag hívta állandóan telefonon, s bár az kicsörgött, a nő nem vette fel – folytatta a felügyelő.

– És nem ment el a lakására, hogy megtudja, miért maradt távol? – kérdezte dr. Lely elgondolkozva, majd élénk tekintettel nézett rá.

– Én is ezt kérdeztem, de azt válaszolta, hogy nem ment el hozzá, mert félt, hogy elkerülik egymást. Arra várt, hogy ő jelentkezzen.

– Kicsit furcsa, nem gondolja? Pontosan meg van beszélve egy találka, ám a nő nem jön el, nem tud róla semmit, mégsem keresi fel. Én bizonyodamentem volna, hogy lássam, mi az akadály. Maga nem, felügyelő?

– Azt hiszem, én is odamentem volna. A beszélgetéskor egyre inkább az volt az érzésem, hogy a doktor nem őszinte hozzám. Tudja, már túl sok embert hallgattam ki hasonló eset miatt, s bár általában mindannyian idegesek, azonban az idegesség másképp jelentkezik annál, aki őszinte és annál, aki nem. Semmi konkrét dolog nem áll rendelkezésemre, csakis a megérzésem, ami azt súgja, valamit eltitkol előlem. Igaz tulajdonképpen még azt sem tudjuk biztosan, hogy egyáltalán van-e bárkinek köze a doktornő halálához és hogy gyilkosság történt-e, ugye?

– Valóban így van. A boncolás után többet tudok. Hamarosan hozzákezdek és azonnal értesítem, amint végeztem. Minden esetre, külsőleg semmit nem találtam, amely idegenkezűségre utalna, persze ettől még lehet, hogy megölték. Oly sok módja van annak, hogy valakit a másvilágra küldjenek külső nyom nélkül. Szerencsére azonban a boncolás során mindig kiderül az igazság.

– Bárcsak ebben az esetben is így lenne! Látja, doki, épp azért jöttem el dr. Coogan-nel, hogy lássam, miként viselkedik, amikor meglátja a kedvesét holtan. Sok mindent megmagyaráz az első reakció ilyenkor.

– Na és? Most mi a meglátása? A doktornak valóban lehet köze dr. Lewis halálához?

– Nagyon elbizonytalanodtam. Egyre inkább az az érzésem, legalábbis az alapján, ahogy dr. Coogan viselkedett, hogy nincs köze a nő halálához. Látszik, mennyire megviselték a történtek, őszinte a fájdalma. Már az is e mellett az érv mellett szól, hogy az volt az első kérése hozzám, hogy hadd nézze meg a holttestet. Egy gyilkos nem lenne rá kíváncsi – mondta a felügyelő elgondolkozva, majd hozzá tette. – Persze, az is meglehet, hogy csak nagyon erős idegzetű. Orvos lévén, hozzá szokhatott a holttestek látványához.

– Megyek, megnézem, már elég hosszú ideje bent van – állt fel a boncnok bólogatva.

Dean még mindig ugyanabban a helyzetben volt, mint ahogy hagyták.

– Dr. Coogan! Kérem! – érintette meg a férfi a vállát.

– Igen? – kapta fel a fejét az orvos és a boncnokra nézett. Mintha álomból ébredt volna, vagy nem tudná, mi történik körülötte.

– Azt hiszem, ideje, hogy elbúcsúzzon a kedvesétől, dr. Coogan! Sajnálom, de nem maradhat tovább!

– Igen, hogyne! – motyogta, aztán kezével megérintette a nő arcát. Megpróbálta a szemeit lefogni, mert szörnyű volt látni, amint halálfélelemmel telve mered a semmibe.

– Ne próbálkozzon, nem fog sikerülni! – mondta a halottkém.

– Tessék? – nézett rá Dean.

– A szemeit nem lehet lefogni. Még soha életemben nem találkoztam ehhez hasonló esettel. Azt hiszem, így kell eltemetni, nyitott szemmel, vagy bekötni egy kendővel.

Az orvos nem válaszolt, lehajtotta a fejét. Botladozva, rogyadozó lábakkal elhagyta a termet.

– Dr. Coogan! – lépett mellé a felügyelő. – Jól van? – fogta meg a karját.

– Nem, egyáltalán nem vagyok jól! Azt hiszem, én már soha többé nem leszek jól, uram! – nézett rá könnyben úszó szemekkel.

– Tudom, hogy most mit érez, de higgye el, az idő segítségére lesz. Ne gondolja, csak úgy beszélek, hogy mondjak valamit, nem! Átérzem, amin keresztül megy.

– Csak azt tudnám, hogy mi történt vele? Ön talán tudja? – kérdezte.

– Nem! Sajnos, még nem tudok válaszolni a kérdésére, de dr. Lely megígérte, hogy még ma elvégzi a boncolást, és akkor remélem, okosabbak leszünk. Amint megkapom a boncolási jegyzőkönyvet, azonnal értesítem.

– Köszönöm, felügyelő úr! – mondta. Látszott rajta, mennyire igyekszik összeszedni magát.

– Nem akar pihenni egy keveset az irodámban? – nézett rá aggódva a felügyelő.

– Köszönöm, nem. Csak arra vágyom, hogy lefekhessek. Nagyon nehéz éjszakám volt a kórházban. Hálás vagyok, felügyelő úr, amiért lehetővé tette, hogy utoljára láthassam Marylout – nyújtott kezet.

– Ez a legkevesebb, amit megtehettem, dr. Coogan. Kérem, vigyázzon magára, iszonyú meleg van és nagy a forgalom. Amint megtudok valamit, azonnal felhívom. Viszontlátásra! – köszönt el.

Dean azt hitte, soha nem ér haza. Szeme előtt állandóan ott lebegett a nő arca, amint szemei rémülten meredtek a semmibe.

Alig várta, hogy ledobja magáról a ruháit, melyekből facsarni lehetett a vizet. Igaz, hogy nagyon meleg is volt, de sokkal inkább a gyengeség miatt szakadt róla a verejték. Azonnal a zuhany alá állt, langyos vizet engedett magára, majd egy rövidnadrágba bújt és az ágyra zuhant. Szemei szinte abban a pillanatban leragadtak, amint a feje a párnához ért. Álma azonban nem tartott sokáig, valami miatt felriadt. Azt sem tudta hirtelen, hogy hol van, csak jó néhány perc elteltével jött rá, hogy a saját ágyában fekszik és a konyhából hallja a madár hangját.

– Fogd be a szád! – kiáltott fel hangosan, majd a másik oldalára fordult. Úgy érezte, képtelen lenne lemenni. Aludnia kell, ha nem akar összeesni. Hamarosan ismét elaludt, nem is ébredt fel, csak másnap reggel. Átaludta az egész éjszakát. Fél nyolckor kipattant a szeme és rögtön Maryloura gondolt. Maga előtt látta, amint mosolygott, érezte testének forróságát, tisztán hallotta hangjának csengését.

– Ó, édes istenem! Miért vetted el tőlem? – emelte fel a magasba az arcát. Érezte, hogy a könny ellepi a szemét, de erős volt, nem hagyta, hogy eluralkodjon rajta a keserűség. Meg kell próbálnia összeszedni magát, hogy tovább gyógyíthasson. A betegei várnak rá, nem hagyhatja őket cserben.

Nagy nehezen leszállt az ágyról és úgy, ahogy volt, lesietett a lépcsőn a konyhába. Nem hallotta a madarat, s emiatt nagyon nyugtalan lett. Nem tudta, hogy álmodta, vagy tényleg hangosan rikoltozott az éjszaka, ezért mielőbb látni akarta.

Amint belépett a konyhába, azonnal észrevette, hogy a madár nincs sehol. A kalitka nyitva volt, mint ahogy az ablak is, holott biztosra vette, bezárta. Soha nem hagyja nyitva éjszakára. Vagy talán rosszul emlékszik? Olyan fáradt volt, talán megfeledkezett róla és ez a buta madár kiszökött. Most mit fog mondani Jane-nek? Rábízta, ő pedig nem vigyázott rá eléggé.

Arra gondolt, valahol csak lehet kapni egy ilyen állatot, vagy legalább egy hozzá hasonlót. Még ha nem is ugyanaz, talán Jane nem veszi észre, hisz alig látta.

Gyorsan előkapta a telefonkönyvet, végiglapozta a madárkereskedéseket. Mindenütt azt mondták ilyen madarat nem tartanak. Már teljesen összeomlott, amikor végre a kérdésére pozitív választ kapott.

– Biztos, hogy olyan az a madár, amelyről beszéltem? – kérdezte.

– Igen, uram! Biztos! Kérem, fáradjon be és meglátja! – felelte a nő kedvesen.

– Azonnal indulok! Megkérném, hogy el ne adják senkinek!

– Rendben! Nyugodjon meg, uram, nem adjuk el!

– Az ördög vinné el ezt a madarat. Már csak ez hiányzott nekem! Minden esetre, még szerencse, hogy találtam egyet – motyogta, aztán felsietett, hogy átöltözzön.

A bolt előtt leparkolt, aztán belépett az ajtón.

– Jó napot, kisasszony! Dr. Dean Coogan vagyok, én telefonáltam a fekete, sárgacsőrű madár miatt.

– Á, igen! Kérem, jöjjön velem! – mondta mosolyogva a fiatal nő és a hátsó helyiségbe vezette. – Nos, ő lenne az! – mutatott a kalitkában kuksoló állatra.

– Igen, ez az! Hála az égnek! Már azt hittem, nem találok belőle egyet sem! Tudja, ma reggel szökött meg a barátnőm madara. A gondjaimra bízta és szégyelltem volna, ha azt kell mondanom neki, nem vigyáztam rá. Akkor elvinném!

– Szerencséje van, nem rég hozta be valaki. A kalitkát is kéri? – kérdezte a fiatal nő.

– Nem, köszönöm, az a kocsiban van. Azonnal behozom! – mondta, majd hamarosan megjelent a kalitkával. A nő a madarat átrakta, Dean pedig kifizette az árát.

– Mondja, kisasszony! Mit tud ez a madár? – kérdezte.

– Bevallom, nem ismerem. Mint mondtam, csak rövid idővel ezelőtt hozta be valaki. Annyit mondott, hogy nagyon okos, sokkal jobban beszél, mint bármelyik papagáj.

– Remek! Kérek magot és vitamint neki!

Miután mindent megkapott, a nő az ajtóig kísérte.

– Ha bármi gondja lenne, kérem, csak hívjon fel. Megpróbálok többet megtudni erről a madárfajról. Van egy ismerősöm, aki ornitológus, ő biztosan ismeri ezt a fajt.

– Köszönöm, majd jelentkezem! – mondta az orvos és boldogan távozott.

Beállt a garázsba, kiemelte a kalitkát. A madár különösen viselkedett. A fejét rázta, mint aki nem akar bemenni.

– Nahát, ha jobban megnézlek, pontosan olyan vagy, mint a másik! Vagy tényleg te vagy az? – emelte fel és alaposan szemügyre vette.

Belépett a házba, de nem a konyhába vitte az állatot, hanem a nappaliba. Keresett neki egy jó kis helyet, ahol biztonságban volt. A kalitka ajtaját pedig megerősítette, nehogy megint kiszabaduljon.

A telefon mellett ellépve észrevette, hogy az üzenetrögzítő jelez. Benyomta a gombot és lehallgatta.

– Dr. Coogan! Ayer felügyelő vagyok, próbáltam a mobilján elérni, de nem sikerült. Kérem, ha tud, hívjon fel, hogy tájékoztassam a boncolás eredményéről.

Az orvos nem is hallgatta tovább, azonnal hívta.

– Felügyelő úr, dr. Coogan vagyok! Most értem haza, kérem, árulja el, mi okozta Marylou halálát?

– A boncnok szerint semmilyen elváltozást nem talált nála, sem szervi, sem pedig a véréből vett minta nem mutat eltérést, ami azt jelenti, hogy nem megalapozott a gyilkosság feltételezése.

– De akkor mégis mi történt vele?

– Megijedt. Mint ahogy az arcáról is lerítt a rémület, valamitől, vagy valakitől, a szó szoros értelmében, halálra rémült. A szíve felmondta a szolgálatot. A halottkém szívbénulást állapított meg a halál nemeként, de az okát sajnos nem tudjuk. Mivel nem találtunk bűncselekményre utaló jelet, a holttestet kiadjuk és el lehet temetni. A helyszínelés során rábukkantunk a noteszára, benne pedig a szülei telefonszámára, de mint kiderült, a szám már nem él. A tudakozón keresztül azt is megtudtuk, hogy a lakcím sem használható. Ön talán tudja, hol élnek a hozzátartozói, hogy értesíthessük?

– Csak annyit tudok, hogy a szülei Floridában laknak, de hogy pontosan hol, azt nem tudom. Soha nem találkoztam velük.

– Nos, ez a cím volt a noteszban, de a jelek szerint vagy téves, vagy elköltöztek onnan.

– Sajnos, nem tudok segíteni. Én is csak annyit tudtam, hogy a családja Floridában él. Hogy elköltöztek, arról Marylou nem beszélt nekem. Lehet, hogy még ő sem tudott róla.

– Akkor ki fogja eltemetni? Talán ön? – kérdezte a felügyelő.

– Igen, természetesen vállalom a temetkezési költségeket. Legalább ennyit tehetek érte!

– Kérem, holnap jöjjön be hozzám, és mindent megbeszélünk.

– Köszönöm, felügyelő úr!

Dean, miután letette a telefont, lerogyott a fotelba. Szegény Marylou. Még ez is! A szülei nem is tudják, hogy meghalt. Valahogy meg kell találnia őket. Ha másképp nem megy, elutazik oda, a szomszédok csak tudnak valamit mondani. Az nem lehet, hogy ne értesüljenek a lányuk haláláról!

A telefon megcsörrent. Felkapta a kagylót.

– Tessék! – szólt bele kissé idegesen.

– Dean? Itt Mark! Bocsáss meg, hogy zavarlak, de amióta Marylou meghalt, nem találkoztunk. Szeretném megkérdezni, hogy érzed magad? Aggódom miattad!

– Köszönöm, jól vagyok a körülményekhez képest. Rendes tőled, hogy gondolsz rám, Mark. Bevallom alig akarom elhinni, hogy ilyen kellemesen csalódom benned.

– Nem lenne kedved találkozni velem? Beülhetnénk valahová! Vagy fáradt vagy?

– Már kialudtam magam, éjszakára megyek be ügyelni, egyáltalán nem vagyok fáradt, csak lelkileg meggyötört. A beszélgetés talán jót tenne!

– Akkor mi lenne, ha elmennék hozzád?

– Örömmel látlak! Rendelek valamit a kínai étteremből, ha megfelel.

– Remek! Én pedig viszek egy üveg finom vörösbort!

– Jól van, várlak! – tette le a telefont. Még mindig nem akarta elhinni, hogy Mark idejön.

A madárra nézett, az állat a kalitkában gunnyasztott. Mintha aludna. Valahogy nem tetszett neki, a másik sokkal élénkebb volt. Lehet, hogy ez nem is ugyanaz a faj? – töprengett, majd közelebb ment hozzá.

– Na, mi újság van, cimbora? Aludni akarsz, vagy tán fáj valamid? Akarod, hogy megvizsgáljalak? Tudod, én orvos vagyok, ha bármi bajod van, csak szólj!

A madár felkapta a fejét, mintha megértette volna. Élesen rikoltozott, a szárnyával csapkodott.

– Sajnálom, madárnyelven nem értek, de úgy látom, nincs kedvedre egy vizsgálat! Nem kötelező! Bocsánat, vedd úgy, hogy meg sem szólaltam! – emelte fel védekezően a kezeit.

Eszébe jutott, hogy a mobilja lemerült, ideje töltőre tennie. Alig telt el néhány perc, a készülék megcsörrent.

– Tessék! – emelte a füléhez,

– Dr. Coogan? – szólt bele egy ismeretlen női hang.

– Igen! Az vagyok! – felelte.

– Elnézést, Linda Wilkin, Jane Benett kolléganője vagyok. Sokat beszélt önről, tudom, hogy jó barátok, ezért úgy gondoltam értesítem a történtekről.

– Csak nincs valami baj vele? – kérdezte Dean.

– De igen. Rosszul lett, be kellett vinni a kórházba. Még nem tudjuk, hogy mi van vele, most vizsgálják. Reggel, amikor felébredtem, hiába szólongattam, nem kelt fel, eszméletlen volt. Reméljük, hogy nincs komolyabb baja és hamarosan magához tér. Mesélt nekem a madaráról, elmondta, hogy önnél van. Nagyon aggódott miatta. Ugye jól van? – kérdezte.

– Természetesen. Ha magához tér, nyugtassa meg, miatta nem kell idegeskednie, vigyázok rá. Köszönöm, hogy értesített. Kérem, adja meg a kórház telefonszámát, ahol Jane fekszik, hogy érdeklődhessek. Én magam is orvos vagyok, szeretnék beszélni a kezelőorvosával.

A nő bediktálta a kórház telefonszámát, aztán elköszönt.

– Mi lehet Jane-nel? – töprengett Dean, ám sokáig nem gondolkozhatott, mert az idő haladt, Mark pedig hamarosan megérkezik. Még meg sem rendelte az ételt. Gyorsan felkapta a telefonját, lebonyolította a rendelést.

Felment a szobába és átöltözött. Az ing olyan gyűrött volt rajta, mint a harmonika.

Épp elkészült, amikor befutott Mark.

– Remélem, szereted ezt a márkát? – adta át a bort.

– Hát persze, ez az egyik legjobb fajta! – bólogatott. – Kérlek, fáradj beljebb. Jobbra megyünk, a nappaliba! – mutatta az utat a kezével.

– Szép a házad, Dean! Jó nagy!

– Igen, az apámtól kaptam, amikor ledoktoráltam. Tudod ő is szakmabéli, azaz orvos volt, azért vett ilyen nagy házat nekem, hogy majd itthon is rendelhessek. Bőrgyógyászként szerzett diplomát, de főleg

allergiával foglalkozott. Mindig érdekelték azok a betegségek, amelyek ritkák és ismeretlenek voltak.

– Értem – felelte Mark és alaposan körül nézett. – Hát ez? Miféle madár? – kérdezte, amint a nappaliba érve megpillantotta az állatot.

– Nem tudom, milyen fajta, nem az enyém. Csak megőrzésre van nálam. Egy ismerősöm elutazott és megkért, hogy vigyázzak rá, amíg visszatér.

– Olyan, akár egy feketerigó, csak sokkal nagyobb testű – mondta Mark.

– Pedig nem az. Valahonnan a Távol-Keletről származik. Állítólag nagyon okos, sokkal jobban beszél, mint a papagáj.

– Mit tud mondani?

– Még semmit nem mondott. Talán azért, mert ismeretlen helyen van és mi is idegenek vagyunk számára, aztán úgy igazából még nem is próbálkoztam vele, mert nem volt rá időm – felelte Dean.

– Tudsz valamit Marylouról? – nézett rá Mark.

– Igen. Megnéztem. Szörnyű volt. Azt hiszem, amíg élek, nem felejtem el az arcát.

– Na és? Végül is mi okozta a halálát? Mondtak valami konkrétumot? – kérdezte.

– Szívbénulást állapítottak meg.

– Jó, azt mondta a felügyelő is, amikor kihallgatott bennünket, de gondolom, már azóta azt is tudják, hogy mi okozta?

– Sajnos, nem. A boncolás ugyan megtörtént, de nem tudni, mi okozta a halálát. Semmilyen nyom nincs, ami megmagyarázná a tragédiát. A szíve megállt, ennyi.

– Ezt én nem értem. Marylou fiatal, egészséges nő volt. Hogy létezik az, hogy egyik pillanatról a másikra megállt a szíve?

– Nem tudom, Mark.

– De a szíven csak volt valami elváltozás, ami...

– Nem, nem volt semmi. Egyszerűen annyi, hogy megállt.

– Az képtelenség, hogy nincs rá magyarázat.

– Valami van!

– Mi az?

– Állítólag megrémült valamitől, vagy valakitől. Halálfélelem ült az arcán. A félelem megmagyarázza a szív leállását.

– Mindketten orvosok vagyunk, tudjuk jól, ahhoz, hogy a szív megálljon, valami nagyon nagy sokknak kell érnie az embert. Vajon mi lehetett az, amitől annyira megrémült, hogy belehalt? – nézett rá Mark.

– Bárcsak tudnám, de fogalmam sincs. Mint ahogy a halottkémnek és a felügyelőnek sem. Senki nem tudja, mi történhetett azon az éjszakán. Vagy talán van mégis valaki. Az, aki nekem ajtót nyitott.

– Beszéltél róla a felügyelőnek? – kérdezte dr. Haroy.

– Nem. Megfogadtam a tanácsodat, elhallgattam, hogy ott jártam akkor este, de nem vagyok benne biztos, hogy jól tettem. Azzal, hogy elhallgatom, láttam valakit Marylou házában, hátráltatom a nyomozást. Mindannyiunk érdeke, hogy mielőbb kiderüljön, mi is történt vele, ám ha hallgatok, talán soha nem tudjuk meg az igazságot.

– Nézd, Dean! Szerintem jobb, ha nem folysz bele. Marylou meghalt, sajnos őt már semmilyen körülmények között nem tudjuk feltámasztani, de ha kiderül, te ott jártál, még a nyakadba varrhatnak valamit. Ne feledd, amíg nem szereznek róla tudomást, addig nem is zaklatnak. Szükség van arra, hogy a fájdalom mellett állandóan a rendőrségre járj és idegeskedj?

– Igazad van, de mégis nagyon bánt a lelkiismeretem, mert úgy érzem, tudnék segíteni a rendőrségnek azzal, hogy arról a férfiról használható személyleírást adok. Egyre inkább az az érzésem, hogy ő tett valamit Marylouval.

– De te mondtad, hogy semmiféle külsérelmi nyom nincs rajta, a vérében sem talált a boncnok elváltozást, akkor mi értelme lenne beszélni róla? Ha mondjuk megfojtották volna, vagy kiderülne, mérgező anyag van a szervezetében, az más. Akkor azt mondanám, beszélj róla, de így? Persze, mint már mondtam a múltkor, én nem akarom rád erőltetni az akaratomat, ha mégis úgy érzed, beszélned kell, csak tedd meg! Egyedül azért próbállak lebeszélni róla, hogy ne keveredj bele.

– Tudom, Mark és hálás is vagyok érte. Senkim nincs, akivel megbeszélhetném a történteket. Nem is hiszed, mennyire örülök, hogy egymásra találtunk. Hónapok óta gyűlölködtünk, holott semmi okunk nem volt rá.

– Igen, én is rájöttem és épp ezért akarlak megóvni a kellemetlenségektől. A barátom lettél, nem szeretnélek elveszíteni.

– Nem, nem szólok a felügyelőnek a pasiról, semmi értelme nem lenne, ugyanis hamarosan eltemethetem. Kiadják a holttestet, a vizsgálatot lezárják. A boncolási jegyzőkönyv nem tartalmaz olyan megállapítást, ami idegenkezűségre utalna. Így mondta a felügyelő.

– Na látod? Akkor meg mi a fenének hozakodnál elő azzal az ürgével? Hidd el, csak magadnak ártanál vele, Marylout nem kapnád vissza!

– Tudod, Mark, van valami, amit nagyon furcsának találok.

– Mi az? – nézett rá a kollégája.

– Marylou szemét nem lehet lezárni. A boncnok azt mondta, még ilyen esettel soha nem találkozott és én sem.

Mark válaszolni akart, amikor megszólalt a bejárati ajtó csengője.

– Biztosan a megrendelt vacsorát hozták meg – állt fel Dean és kiment. – Igen, a vacsora jött meg, gyere, Mark, menjünk át az étkezőbe! – kukkantott be az ajtón. Mark felugrott, magával vitte a bort is.

– Be kellett volna tenni a hűtőbe! – mondta.

– Még nem késő, tedd be a fagyasztóba, ott hamar lehűl! – intett Dean, aztán tányérokat szedett elő, megterített. Egy pillanatra eszébe jutott az elmaradt vacsora, Marylou arca a hullaházban. Úgy érezte, nem tud egyetlen falatot sem lenyelni, de aztán Mark beszélni kezdett, így a gondolatai lassan elterelődtek.

– Te jó ég! – kiáltott fel Dean az órájára nézve. – Még a végén elkések a munkából! Nem is hiszed, milyen jól éreztem magam veled, Mark! Köszönöm, hogy segítesz ezekben a nehéz napokban. Amíg el nem temetem Marylout, addig nagyon rossz lesz, talán ha már túl leszek rajta, megnyugszom.

– Te akarod eltemetni? – kapta fel a fejét a férfi.

– Igen. Sajnos nem tudjuk elérni a szüleit, állítólag elköltöztek a régi címről. A felügyelő megpróbálta felhívni azon a számon, amelyet a helyszíni szemle során Marylou noteszében találtak, de már nem él a vonal. Valakinek el kell temetnie, s legalább tehetek érte valamit.

– Értem. Ha bármiben segítségre van szükséged, csak szólj! Most megyek, mert még van egy kis dolgom, és neked is készülnöd kell. Megismételhetnénk ezt az estét hamarosan nálam. Mit szólsz hozzá?

– Benne vagyok, de előbb legyünk túl a temetésen.

– Persze! – bólogatott Mark az ajtó felé indulva. Dean mellette lépkedett.

– Mindent köszönök, Mark! Nem is tudok mást mondani – tárta ki a karját. Megölelték egymást.

Amikor bezárta a férfi mögött az ajtót, gyorsan felment az emeletre. Már csak annyi ideje maradt, hogy átöltözzön.

A kórházban Pamela nővér fogadta.

– Dr. Coogan! Telefonon keresték.

– Igen? És ki?

– A nevét nem árulta el, csak azt üzente, az éjszaka folyamán ismét keresni fogja, ugyanis megmondtam, hogy ügyeletes.

– Férfi volt?

– Igen.

– Köszönöm. Elképzelni sem tudom, hogy ki lehetett, de ha fontos, biztosan jelentkezik! – mondta, majd a betegek kartonjába mélyedt.

Az éjszaka aránylag nyugodtan telt, még pihenni is tudott. Amikor reggel átöltözve kilépett az öltözőből, Pamela nővérrel futott össze. Együtt léptek be a liftbe.

– Beszélt az illetővel, dr. Coogan? – kérdezte a nő.

– Kivel? – vonta össze a szemöldökét Dean.

– Azzal az illetővel, aki kereste, de nem árulta el a nevét.

– Nem, nem telefonált. Biztosan nem volt fontos, különben jelentkezett volna.

– Különös volt a hangja, mintha nagyon távolról beszélt volna.

– Fogalmam sincs, hogy ki lehetett, de biztosan megoldódott a problémája, ha nem jelentkezett.

Az épület előtt elváltak, az orvos hazahajtott. Amikor belépett a házba, a nappaliba sietett.

– Megjöttem, madárkám! Remélem, nem voltál nagyon magányos? – indult a kalitka felé. Amint közelebb ért, döbbenten vette észre, hogy az állat nincs benne, az ajtó nyitva volt, pedig jó alaposan bezárta. Nem értette, hogy szabadulhatott ki?

Körbehordta a tekintetét a szobán, valahol ott kell lennie. A függönyöket vizsgálta át, s mivel a kertre néző ablak nyitva volt, semmi értelmét nem látta a keresésnek, biztosan kirepült és már ki tudja, merre jár?

Lerogyott a kanapéra. Hátra hajtotta a fejét, majd hirtelen felugrott, mert eszébe jutott, hogy az ablakot bezárta, ebben most ezer százalékig biztos volt. Mielőtt elment, meggyőződött róla, hogy be van-e zárva. Most pedig mégis nyitva van. Ez meg hogy lehet?

Egyre idegesebb lett. A másik madár is úgy tűnt el, hogy az ablak nyitva volt. Arra nem emlékezett, hogy bezárta-e, de most biztos, hogy becsukta. Valaki járt itt, amíg ő távol volt!

Gyorsan körbehordta a tekintetét, de minden a helyén volt. Először arra gondolt, hogy hívja a felügyelőt, de aztán meggondolta magát. Nem tudja bizonyítani, hogy az ablak zárva volt, s az, hogy eltűnt egy madár a

kalitkájából, nem bűncselekmény. Semmi nem hiányzott a lakásból, minden érintetlen volt, tehát betörésnek nem volt nyoma, így nincs értelme, hogy bejelentse.

Az órára nézett. Alig múlt fél nyolc. Még a madaras nincs nyitva, de hiába is telefonálna, ez volt az egyetlen ilyen állat. Mit mond majd Janenek, ha megjön?

– Istenem! Teljesen megfeledkeztem róla! – kiáltott fel és már fel is kapta a telefont. A számot tárcsázta, melyet Linda Wilkintől kapott. Nem is értette, hogy feledkezhetett meg róla. Átvillant az agyán, hogy az ismeretlen telefonáló talán épp vele kapcsolatban kereste.

Amikor a vonal túlsó végén bejelentkezett egy hang, megköszörülte a torkát és megszólalt.

– Jó reggel, dr. Dean Coogan vagyok. Érdeklődni szeretnék Jane Benett iránt. Tudomásom szerint önöknél fekszik.

– Egy pillanat, azonnal utána nézek! – jött a válasz, aztán hamarosan ismét jelentkezett. – Igen, valóban itt van.

– Tudna mondani valamit az állapotáról? Hogy van? – kérdezte Dean.

– Sajnálom, de nem adhatok semmiféle információt a betegről.

– Akkor adja kérem a kezelőorvosát!

– Várjon, azonnal megnézem, hogy bejött-e már!

Dean hallotta, hogy leteszi a kagylót és valahova elmegy. Idegesen dobolt az ujjaival, amikor végre ismét meghallotta a férfi hangját.

– Igen, itt van, azonnal jön!

Dean megint várakozni kényszerült.

– Dr. Ann Cox! – hallotta meg az orvos hangját.

– Üdvözlöm, dr. Dean Coogan, New Yorkból. A St. Patrick Kórházban dolgozom és Jane Benett felől érdeklődöm. Tegnap értesítettek, hogy rosszul lett és önök kezelik. Mi történt vele?

– Ön hozzátartozója a betegnek?

– Közeli barátja vagyok! – válaszolta.

– Nem szívesen adok tájékoztatást telefonon, kolléga. Gondolom, ön is tudja, hogy szabályellenes. Nem tudhatom, hogy valóban az-e, akinek kiadja magát.

– Kérem, doktornő, aggódom Jane miatt. Tegyen kivételt, könyörgöm! Tisztában vagyok vele, hogy szabályellenes, de tudnom kell, mi történt vele? Egyébként nyugodtan leellenőrizhet. Megadom a kórház számát, ahol dolgozom, de Jane is bizonyíthatja, hogy…

– Sajnos, ő nincs olyan állapotban, hogy bármit bizonyíthatna. Látja, már el is árultam, hogy nincs valami jól.

– Kérem, kollegina, mondja meg végre, hogy mi történt vele? Mi a baja?

– Sajnos, azt még nem tudjuk. Amikor a mentő behozta, alig volt benne élet.

– Mégis, mivel került be önökhöz? Milyen diagnózist állítottak fel? – kérdezte izgatottan.

– Tulajdonképpen semmilyet!

– Ez meg hogy lehet?

– Úgy, hogy fogalmunk sincs, mi történt vele. Eszméletlen állapotban, szívhang nélkül került hozzánk, de szerencsére az újraélesztés sikerült, ám az öntudatát nem kapta vissza.

– Kómában van?

– Nem, nincs. Érzékeli a külvilágot, reagál is rá a maga módján, nem úgy, mint a kómások.

– Ezt nem értem.

– Bevallom, mi sem. Konzultáltam több orvossal, de nem tudjuk, hogy mi történt vele. Egyetlen dolog van, ami támpontként szolgál.

– Mi az?

– A rémület, amely a szemében és az arcán ül. Amint valaki az ágyához lép, azonnal remegni kezd és látszik rajta, hogy fél. Ennyi és más semmi. Az életfunkciói stabilak, a szív normálisan működik, de nem kommunikál.

– Akkor mégsem mondható ki, hogy öntudatlan!

– Talán nem ez a legmegfelelőbb kifejezés, de jobbat nem találok rá. Nem eszik, nem beszél, nem figyel semmire, de bárki mellé lép, azonnal reagál: megrémül!

Dean arca elsápadt. Azonnal Marylou arca jelent meg előtte. A tekintete, melyben iszonyú rémület ült.

– Azt hiszem, amint lehetséges, odautazom és meglátogatom Jane-t.

– Ahogy akarja, kolléga! Bocsásson meg, de mennem kell! Ezek szerint, hamarosan találkozunk?

– Igen. És köszönöm a felvilágosítást. Viszont látásra, dr. Cox! – tette le a telefont. Egész testében remegett. Elképzelni sem tudta, hogy mi történhetett Los Angelesben. A doktornő elmondása szerint Jane és Marylou esete között szoros összefüggés van, ha nem ugyanaz. Mindkét nő rémült, csak Jane még időben kórházba került. Ha egy kis szerencséje van,

talán megússza és elmondja, mi történt vele, ami esetleg magyarázatul szolgálhat Marylou halálára is. Mindent el kell követni, hogy magához térjen és beszéljen! Csak ez az egyetlen lehetőség, hogy pontosan megtudják, mi is történt a két nővel?

Egyáltalán nem érezte magát fáradtnak, ellenkezőleg. Nagyon is élénk, friss volt. Felugrott, felhívta a kórházat és három nap szabadságot kért. Tudta, hogy kevesen vannak, de addig könyörgött, amíg sikerrel járt.

Gyorsan összepakolt néhány dolgot, aztán megrendelte a repülőjegyet. Még eléri a következő gépet, ha siet.

Amikor leintett egy taxit és bemondta az Irgalmasok Kórháza címét, el sem hitte, hogy Los Angelesben van. Nem tervezett egy ilyen kirándulást, pláne nem ilyen okból. Izgatottan figyelte az utcát, miközben semmit, senkit nem látott, mert gondolatai Jane felé szálltak. Csak most döbbent rá, hogy nem maradhat három napig, hisz el kell intéznie Marylou temetését. A felügyelő biztosan keresni fogja a holttest kiadása miatt.

Megtörölte izzadt homlokát, majd vett egy mély levegőt. A sötétbőrű taxis fékezett, aztán bekanyarodott egy csupa üvegből álló épület elé.

Dean kifizette a viteldíjat, aztán felsietett a lépcsőn. Az információs pulthoz lépett.

– Jó napot, kérem, megmondaná, hol találom Ann Cox doktornőt?

– A nyolcadik emeleten! – jött a válasz.

A férfi azonnal a lifthez sietett. Alig várta, hogy felérjen. A folyosóra lépve, teljesen otthon érezte magát. Mintha csak a saját kórházában lenne. Csupán a nővérek egyenruhája volt rózsaszín, míg náluk halványkék.

Megkereste az orvosi szobát és benyitott.

– Jó napot, Ann Cox doktornőt keresem! – lépett beljebb.

– Én vagyok! – állt fel az asztal mellől egy fiatal nő.

– Dr. Coogan vagyok New Yorkból! – nyújtott kezet.

– Üdvözlöm, dr. Coogan! Kérem, foglaljon helyet! Megkínálhatom egy kávéval, vagy üdítővel? – kérdezte.

– Köszönöm, nem kérek semmit, ettem, ittam a gépen. Ha lehet, szeretném megnézni Jane-t.

– Természetesen! Fáradjon velem!

– Van valami változás az állapotában? – kérdezte Dean, a kórterem felé lépkedve.

– Sajnos, semmi. Minden úgy van, mint amikor beszéltünk. Nagyon sokat várok ettől a találkozástól, mert ha jól értettem, közel állnak

egymáshoz, s talán az ön jelenléte segíthet. Ha ez nem, akkor nem tudom mi! – nézett rá oldalt pillantva a doktornő.

Dean kellemesen csalódott benne. Telefonbeszélgetésük után kövér, középkorú nőnek gondolta, s ezzel ellentétben egy nagyon csinos, vékony, kifejezetten szép arcú hölgy fogadta. A hangja bársonyos volt, szinte sajnálta, amikor elhallgatott.

– Bárcsak így lenne! – sóhajtott fel Dean. – Bár az igazat megvallva, nincs köztünk olyan kapcsolat, amelyre célzott, csupán baráti szálad fűznek hozzá, de remélem, ez is elég lesz, hogy az állapotában pozitív változás álljon be – mondta kissé elfogódottan.

– Meg is érkeztünk! – állt meg egy ajtó előtt a doktornő. – Nem akarok zavarni, menjen csak be nyugodtan. Egy kis idő múlva visszajövök.

– Köszönöm! – biccentett a fejével Dean, aztán belépett a kórterembe.

Jane arca olyan fehér volt, hogy szinte világított a zöld ágyneműn. A férfi odalépett, megfogta a kezét, mely a takarón nyugodott.

– Jane! Dean vagyok! Jöttem, ahogy tudtam! Kérlek, nézz rám! – hajolt fölé, mire a nő ráemelte a tekintetét, melyben egy pillanatra mintha fény csillant volna, de aztán ismét a rémület tükröződött benne. – Mi történt veled, Jane? Az ég szerelmére, könyörgöm, válaszolj! Tudom, hogy hallasz engem, szeretném, ha megszólalnál!

A nő megint ráemelte a tekintetét, majd az ajka megmozdult, de hangot nem adott ki. Ujjai görcsösen kapaszkodtak Dean kezébe, aztán a szeme sarkából egy könnycsepp gördült alá.

A férfi gyorsan csengetett, mire dr. Cox jelent meg.

– Történt valami? – kérdezte izgatottan.

– Igen – felelte Dean és elmesélte a tapasztalt reakciót.

– Minden változatlan! – mondta a doktornő.

– Az nem lehet. Rám nézett, tudom, hogy felismert! Szólni akart, megmozdult az ajka, de hangot nem adott és könnyezett! Ennek kell, hogy legyen jelentősége!

– Sajnos, nincs, de ön is láthatja! – tárta szét a karját.

Jane hirtelen felült. Deanre meredt, aztán hangosan ordítani kezdett. Érthetetlen szavakat dadogott, felemelte jobb kezének mutató ujját, mintha az orvosra mutatna.

– Jane! Én vagyok, Dean! Kérlek, nyugodj meg! – ölelte át, mire a nő egész testében remegni kezdett. Fogai hangosan összekoccantak, s a következő pillanatban elnémult, mozdulatlanul hanyatlott vissza a párnára. Szemei ismét meredten néztek a semmibe.

– Most még sokkal rosszabb a helyzet! – mondta a doktornő és bekapcsolt műszereket figyelte, melyek az ágy mellett álltak. Dean aggódva nézte a monitoron megjelenő jeleket, melyek a szív rendellenes működéséről árulkodtak. A hangok egyre élesebbek lettek, majd egyszerre elhallgattak.

– Újra kell éleszteni! – kiáltott fel a doktornő. Dean azonnal segítségére sietett, s együttes erővel pár perc múlva Jane-t visszahozták az életbe.

– Ez nagyon komoly volt, dr. Coogan! – nézett rá a doktornő. – Sajnos, nem sok jót tudok mondani, de gondolom, orvos lévén, ön is látja, amit én!

– Igen, hogyne. Egyszerűen nem értem, mit akart mondani? Miért mutatott rám?

– Lehet, hogy hallucinált! Talán önben vélte felfedezni azt, akitől megijedt. Minden jel szerint sokkhatás érhette, melyet valaki, vagy valami kiváltott belőle. Ha magához térne, csak legalább néhány percre és elmondaná, nagy segítség lenne, ám erre nem látok esélyt. Az állapota rosszabbodott. Nem vehetjük le a gépről.

– Annyira bánt! Bíztam benne, hogy ha meglát, jobban lesz, de sajnos, tévedtem. Lehet, hogy nem kellett volna idejönnöm. Csak ártottam vele! – mondta keserűen a férfi.

– Kérem, ne vádolja magát, ön tényleg nem tehet semmiről! Most menjünk, nincs értelme itt maradni, mivel semmilyen pozitív változás nem várható.

Dean szomorúan, nehéz szívvel lépett ki a szobából. Először elvesztette Marylout, most pedig Jane-re is ez a sors vár? Érezte, hogy csak idő kérdése és ő is elmegy örökre. De mi az ördög folyik itt? Mitől rémültek meg ennyire, amitől megállt a szívük? Megdöbbentő ez a hasonlóság, pedig a két város között nagyon nagy a távolság. Lehet, hogy csak véletlen egybeesés és semmi összefüggés nincs a két eset között? – töprengett.

– Különös ez a hasonlóság, dr. Cox! – szólalt meg Dean rekedten. – Tudja, a kedvesemet épp most vesztettem el, a hét végén temetjük.

– Sajnálom! Fogadja őszinte részvétemet! – nézett rá a doktornő, aztán folytatta. – De miért mondta, hogy különös ez a hasonlóság? Mire értette?

– A halálát szívbénulás okozta. Teljesen egészséges, életerős nő volt, remek orvos. Aztán egyik éjjel meghalt. Minden előzetes ok nélkül.

– Még mindig nem értem, miért mondta, hogy különös ez a hasonlóság?

– Azért, mert Marylou arcán is ilyen rémület látszott, a szemei is épp így tükrözték a félelmet. Azt kell hinnem, hogy a két eset teljesen megegyezik. Mindketten megrémültek valamitől, vagy valakitől, csak Jane időben kórházba került.

– Remélem, hogy tényleg időben! – mondta a doktornő halkan, s elgondolkozva nézett az orvosra.

– Mindent köszönök, amit érte tesznek. Bárcsak segíthetnék rajta! – sóhajtott fel Dean.

– Nem kell megköszönnie semmit, hisz csak a munkánkat végezzük, és sajnos mi sem tehetünk érte sokat. Minden attól függ, mennyire bírja a szervezete. A nyugtatónak elviekben már ki kellett volna fejtenie hatását, de mint ön is láthatta, nem igazán észlelhető. Sajnos, ha lehet, még nyugtalanabb, mint volt, ez pedig akár végzetes is lehet. Bármennyire is nehezen mondom ki ezeket a szavakat, de nem tehetek másként. Ön is orvos, épp oly jól látja a dolgokat, mint én.

– Igen, igaza van, az állapota tényleg súlyos. Nagyon aggódom miatta – mondta Dean.

– Meddig marad, kolléga? – kérdezte Ann.

– Nos, eredetileg úgy terveztem két-három napig, de azt hiszem, holnap visszatérek New Yorkba, ugyanis még el kell intéznem a temetést. Amikor meghallottam, hogy Jane milyen rosszul van, nem is gondolkoztam, csak fejvesztetten jöttem. Nem maradhatok, bár nagyon szeretnék. A holttestet a rendőrség kiadja, el kell temetni.

– Nem a családja intézi? – kérdezte a doktornő.

– Nem – válaszolta röviden.

Miután elváltak, Dean a szállodába ment és ledőlt az ágyra. Olyan fáradt volt, hogy szinte fizikai fájdalmat érzett minden testrészében. Lehunyta a szemét, megpróbált aludni, de persze nem ment. Felugrott, a hűtőből kiemelt egy doboz sört. Nagyon meleg volt, szinte mozdulatlanul állt a levegő. A légkondicionáló berendezés működött ugyan, de nem lehetett érezni. Megitta a sört, aztán a fürdőszobába ment, hogy lezuhanyozzon.

A telefonját az éjjeli szekrényre tette, aztán lefeküdt. Muszáj aludnia néhány órát, remélte, hogy a sör segítségére lesz. Nem is tévedett, hamarosan elaludt.

Arra riadt, hogy a telefonja csörög. Felkapta és álmosan szólt bele.

– Tessék, dr. Coogan!

– Bocsásson meg, dr. Coogan, hogy zavarom, de feltétlenül beszélnem kell önnel. Ayer felügyelő vagyok!

– Parancsoljon! – mondta, elnyomva egy ásítást.

– Nem, nem telefonon, személyesen! Mikor kereshetném fel? Esetleg délután öt óra felé?

– Sajnálom, de nem tartózkodom New Yorkban. Los Angelesben vagyok!

– Los Angelesben? – lepődött meg a férfi.

– Igen. Tudja, egy ismerősöm kórházban fekszik. Meg kellett látogatnom, mert az állapota nagyon súlyos.

– Értem. Mikor tér vissza?

– Holnap délután már otthon leszek.

– Nos, akkor holnap öt-hat óra között felkeresem. Higgye el, ha nem lenne nagyon fontos, nem zavarnám!

– Egyáltalán nem zavar, felügyelő úr, de kérem, árulja el, mi az a nagyon fontos dolog?

– Nézze, dr. Coogan! Nem telefontéma! Maradjunk annyiban, hogy dr. Lewis halálával kapcsolatban. A többit majd személyesen!

Az orvos ideges lett. Rossz érzés kerítette hatalmába. Vajon mi lehet az a fontos dolog, amit nem lehet elmondani telefonon, és Marylou halálával kapcsolatos? Talán mégis rájöttek, mitől rémülhetett meg? – villant át a fején.

Felkelt, képtelen volt tovább feküdni. Másfél órát sikerült aludnia, s ha lehet még sokkal fáradtabbnak érezte magát, mit az alvás előtt. Azon töprengett, mit tegyen? Menjen, üljön fel a következő gépre és repüljön haza, vagy várja meg a reggelt?

Felkapta a telefont, Mark számát ütötte be.

– Tessék! – hallotta meg a férfi hangját.

– Mark! Itt Dean! Bocsáss meg, amiért zavarlak, de beszélnem kell veled!

– Mi történt, Dean? Csak nincs valami baj? Olyan izgatottnak tűnik a hangod.

– Jól hallod, tényleg nagyon ideges vagyok. Az imént beszéltem a felügyelővel, aki azt mondta, sürgősen beszélni akar velem Marylou halálával kapcsolatban. Te nem hallottál valamit a kórházban? – kérdezte.

– Nem. Semmit. Ha akarod, átugrom hozzád és...

– Mark! Nem vagyok New Yorkban.

– Nem? Hát hol vagy?

– Los Angelesben.

– Nem is tudtam, hogy szabadságra mész. Miért nem szóltál róla?

– Azért, mert szó sincs szabadságról, Mark. Egy ismerősöm kórházban fekszik, őt látogattam meg. Holnap délután már otthon leszek. Délután öthat óra között jön a felügyelő, ha elment, felhívlak és megbeszélhetünk egy találkozót. Feltéve, ha szabad leszel.

– Igen, szabadnapos leszek holnap, úgyhogy este el is mehetünk valahová!

– Bocsáss meg, nagyon kedves tőled, de szívesebben maradnék most otthon. Amíg el nem temetem Marylout, addig nincs kedvem sehova menni.

– Én kérek tőled elnézést, ostoba vagyok, hogy szórakozó helyre hívlak. Várom a hívásodat, aztán találkozunk. Szerintem nincs miért idegeskedned, a felügyelő semmi olyat nem mondhat, ami rád nézve kellemetlen.

Dean elköszönt. Mark megnyugtatta. Mint már oly sokszor, most is elgondolkozott rajta, mennyire félreismerte a kollégáját. Valósággal kerülték egymást, szinte alig köszöntek, amikor találkoztak, s kifejezetten csakis hivatalos dolgokról beszélgettek. Még szerencse, hogy kiderült, Mark igazából jó barát, sokat köszönhet neki, mellette volt a legnehezebb percekben.

Elhatározta, hogy nem tölti itt az éjszakát. A következő járattal hazautazik. Képtelen maradni, miközben fogalma sincs róla, hogy mit tudott meg a felügyelő és Jane-en sem tud segíteni. Azonnal telefonált a reptérre. Szerencséje volt, éjfél után indult egy gép New Yorkba.

Felöltözött, aztán bement a kórházba. Este fél hét volt, amikor belépett Jane szobájába.

– Jane! Kedves Jane! – fogta meg a kezét. – Bocsáss meg, amiért nem maradok tovább, de mennem kell. Hidd el, sajnálom, őszintén nagyon sajnálom, ami veled történt. Sokat adnék, ha segíthetnék rajtad, de nem tehetek semmit. Az egyetlen, hogy imádkozom, mielőbb térj magadhoz!

A lány ujjai megmozdultak.

– Boldog vagyok, hogy hallasz engem, Jane! Kérlek, térj magadhoz, és ne menj el te is! Azt már nem tudnám elviselni! Ha eltemettem Marylout, visszajövök hozzád, megígérem! Addig is állandó kapcsolatban állok majd a kezelőorvosoddal, tudni fogok mindenről, nem kell aggódnod!

– Dr. Coogan! – lépett mellé dr. Cox. – Van valami változás? El kellett mennem, csak most értem vissza, s azonnal jöttem, hogy megnézzem a beteget.

– Igen, képzelje csak, dr. Cox, beszéltem Jane-hez és megmozdította az ujjait. Biztos, hogy hallja, amit mondtam neki.

– Igen, erről beszéltem, amikor azt mondtam, hogy nincs kómában. Bízzunk benne, hogy mielőbb magához tér. Olyan fiatal még, gyönyörű és előtte az egész élet. Mint megtudtam, sikeres manöken!

– Igen. Egyre ismertebb lesz a világban, most indult be a karrierje. Kár lenne, ha elveszítenénk egy ilyen csodálatos teremtést! – mondta Dean. A hangja különösen lágy volt.

A doktornő ráemelte a tekintetét.

– Ön nem volt őszinte hozzám, kolléga! Nem tud becsapni! Látom, hogy sokkal többet jelent a beteg az ön számára, mint egy barát! – mosolyodott el.

– Nos, nincs köztünk több, mint barátság, legalábbis az én részemről. Jane szerelmes belém, és valamikor én is szerettem. Majdnem egy évig tartott a kapcsolatunk, aztán hosszú ideig nem találkoztunk. Csak nem rég bukkant fel ismét az életemben, ám akkor én már foglalt voltam. Sajnos, már megint szabad vagyok, de Jane érzelmeit nem tudom viszonozni. Legalábbis egyelőre nem. Ezt meg is mondtam neki. A férfi elhallgatott, aztán a nőre emelte a tekintetét. – Nem is tudom, miért mondtam el mindezt önnek.

– Én pedig köszönöm, hogy őszinte hozzám. Talán azért mondta el, mert megbízik bennem és jól esett valakinek beszélni arról, amit itt belül érez – mutatott a szívére.

– Igen. Talán. Dr. Cox! – komolyodott el az arca. – Lenne egy kérésem!

– Parancsoljon velem! – mondta készségesen.

– Ma éjjel elutazom. Nem maradhatok, kaptam egy telefont, vissza kell repülnöm amilyen gyorsan csak lehet New Yorkba, de szeretném, ha kapcsolatban maradhatnánk egymással. Kérem, amennyiben bármilyen apró változás állna be Jane állapotában, hívjon fel! Ugye, megteszi?

– Természetesen, kedves kolléga. Miért ne tenném meg?

– Köszönöm. Akkor most megyek, mert lekésem a gépemet. Örülök, hogy megismertem, remélem, hamarosan találkozunk!

– Én is örülök és biztos vagyok benne, hogy még látjuk egymást! – nyújtott kezet a doktornő.

Dean gyorsan távozott. Nem volt túl sok ideje, még vissza kellett mennie a szállodába, hogy kijelentkezzen.

Amikor végre felszállt a gép, lehunyta a szemét, hátrahajtotta a fejét. Nem volt nyugodt, ellenkezőleg, vívódott önmagával. Egyik énje azt mondta, nem hagyhatja így ilyen állapotban Jane-t, a másik énje viszont nagyon is helyeselte a döntését.

Néhány órát aludt, s amikor felébredt a saját ágyában, sokkal jobban érezte magát. Hiába, mindenütt jó, de legjobb itthon! – gondolta, aztán felkelt és lement a konyhába. Ivott egy pohár tejet, aztán sietősen átöltözött. Még valamit ennie is kellene, mielőtt a felügyelő megjön.

Amint elhaladt a nappali előtt, rossz érzés kerítette hatalmába. A madár jutott eszébe és Jane. Most, hogy a nő ilyen állapotban van, még sokkal jobban bántotta a lelkiismerete, amiért nem vigyázott jobban a madárra. Megállt az ablak előtt, amely most is be volt zárva, mint mindig. Éjszakára soha nem hagy nyitva a földszinten egyetlen ablakot sem, pláne, amikor ügyeletes és nem tartózkodik itthon. Nem érti, hogyan találta mégis nyitva? Biztos volt benne, hogy a madár nem magától tűnt el, hanem elrabolták. Mindkét esetben!

– Ez teljesen kézenfekvő! Ha valaki ki akart volna rabolni, megteszi. Aki elvitte, annak csakis a madár kellett. De ki lehet az és miért lopja el tőlem? Ha eddig nem voltam benne biztos, hogy a két madár egyforma volt, most már az lehetek. Különben miért törtek volna be a házba és viszik el? – töprengett félhangosan.

Idegesen járkált fel s alá, állandóan az órát nézte. Végre meghallotta a kocsi hangját a kapu előtt. Az ablakhoz lépett és kinézett. A felügyelő volt!

Megvárta, hogy csengessen, csak utána ment ajtót nyitni. Nem akarta, hogy észrevegye rajta, mennyire izgatott.

– Felügyelő úr! Jó napot! Kérem, fáradjon beljebb! – lépett hátrább az ajtóból.

– Jó napot, doktor úr! Remélem, kipihente magát?

– Igen, hogyne. Kérem, foglaljon helyet! – mondta, miután bevezette a nappaliba. Ő is leült. Várakozóan nézett a férfire.

– Nos, van valami, ami kissé más megvilágításba helyezi Marylou halálának körülményeit.

– Kíváncsivá tesz, uram! – mondta az orvos.

– Kaptam egy névtelen telefont, miszerint ön azon az estén, amikor a doktornő meghalt, a házában járt.

Dean arca előbb elsápadt, aztán vörös lett.

– Nem, ez nem igaz! Ki állítja ezt? – kérdezte egyre idegesebben.

– A névtelen telefonáló. Állítólag látta önt, pontos személyleírást adott, még az autója rendszámát is megmondta. Nézze, dr. Coogan! Én nem akarom önt gyanúsítani semmivel, hisz már a nyomozást lezártuk, mert semmi erőszakos bűncselekményre utaló jelet nem találtunk, de kissé furcsának tartom, hogy elhallgatta előlem.

– Mert nem igaz, felügyelő úr! Nem jártam a házában! Esküszöm, hogy nem!

– Sajnálom, de be kell jönnie hozzám az irodába, ki kell hallgatnom. Jegyzőkönyvet veszünk fel, amit önnek alá kell írnia.

– Felügyelő úr! Az imént mondta, hogy semmi bűncselekményre utaló jelet nem találtak, ezért is zárták le a nyomozást, akkor nem értem, mire jó ez az egész? – kérdezte felháborodva.

– Csak tudni akarom, miért hallgatta el előlem?

– Már mondtam, hogy nem hallgattam el semmit!

– De igen.

– Sajnálom, de nem! Az illető hazudik, vagy csak be akar mártani.

– Bemártani? Miben?

– Nem is tudom! Csak úgy mondtam. Azt akarja, hogy gyanússá váljak, holott nem történt bűncselekmény, még ha ott jártam volna sem bizonyítaná, hogy elkövettem valamit.

– Épp ezért nem értem, miért tagad ilyen eszeveszetten? – emelte fel a hangját a felügyelő. Látszott rajta, hogy neheztel a férfire.

– Bocsásson meg, csak felháborít, hogy mennyire hisz egy névtelen telefonálónak, uram! Ha egyszer semmi bizonyítéka nincs, hogy valóban ott jártam, akkor...

– Én ezt nem mondtam egyetlen szóval, sem doktor úr! A névtelen telefonáló eljuttatott hozzám egy fényképet, amelyen ön látható, amint száll be a kocsijába dr. Lewis háza előtt.

– Ez egyszerűen hihetetlen! Talán a dátum is rajta van a fényképen? – fakadt ki az orvos.

– Dr. Coogan! Semmivel nem vádolom. Kérem, ne csinálja ezt, mert csak magának árt vele! Csupán azt szeretném, ha elmondaná, mi történt akkor este ön és a doktornő között?

– Semmi! Értse meg végre, hogy nem jártam a házában!

– Rendben. Kérem, holnap délután egy órára jöjjön be hozzám, felvesszük a jegyzőkönyvet.

– Jegyzőkönyvet? De miről akar jegyzőkönyvet felvenni? – kérdezte Dean.

– Amit az imént elmondott. Hogy nem járt ott, nem beszélt a házban a doktornővel. Csak ennyit.

– Erre miért van szükség?

– Majd holnap beszélünk, dr. Coogan! Kérem, bocsásson meg, amiért zavartam. Holnap pedig várom! – intett a férfi és távozott.

Dean maga sem értette, hogy miért tagadott ennyire? Nem történt gyilkosság, miért nem mondott el mindent őszintén? Már bánta, de mint akibe az ördög bújt, tagadott és tagadott, mert Mark ezt tanácsolta.

Megszólalt a telefonja.

– Tessék, dr. Coogan! – szólt bele kissé élesen.

– Dean! Valami baj van? Mark vagyok!

– Semmi, semmi!

– Csak olyan idegesnek hallottam a hangodat. Elment már a felügyelő? – kérdezte.

– Igen, épp az imént.

– Nos, sajnálom, de a találkozót el kell halasztanunk – mondta kissé szomorkásan Mark.

– Miért?

– Felhívott engem is, beszélni akar velem.

– Miről?

– Fogalmam sincs. Azt nem árulta el.

– Mark! Lehet, hogy mégis butaság volt nem elmondani, hogy ott jártam. Azért keresett ma fel itthon, hogy elmondja, valaki betelefonált neki, hogy látott engem akkor este Marylou háza előtt. Még egy fényképet is eljuttatott hozzá, amint a ház előtt épp szállok be a kocsimba.

– Te jó ég! Ezt nem hiszem el! De ki lehetett az? – kérdezte a férfi.

– Nem tudom! Sötét volt és úgy tűnt, teljesen kihalt a környék. Az tény, letagadtam, hogy ott jártam, azonban az igaz, hogy nem léptem be a házba. Az ajtóban beszéltem azzal az illetővel. Holnap egy órára be kell mennem az irodájába, hogy aláírjam a jegyzőkönyvet.

– Jegyzőkönyvet? De miről?

– Hát arról, hogy kijelentem, nem jártam ott abban az időben, amikor Marylou meghalt. Ez pedig nem igaz, Mark. Ott jártam, az a fénykép bizonyíték. Nem tudom, nem lenne-e jobb elmondanom, hogy...

– Eszedbe ne jusson, Dean! Akkor lennél még csak gyanús, ha most egyszerre mindent bevallanál. Neked tartanod kell magad ahhoz, amit eddig mondtál. Egy fénykép nem elég bizonyíték! És miért ne állhattál volna a

kocsiddal a ház előtt? Az is bizonyítva van talán, hogy azon a bizonyos estén készült a fotó?

– Ezt én is megkérdeztem a felügyelőtől, de nem válaszolt rá.

– Akkor holnap kérdezd meg és hallgass rám, ne mondj semmit! Amint elment a felügyelő, felhívlak.

– Jó, nagyon várom a hívásodat!

Dean valahogy most nem nyugodott meg attól, amit Mark mondott. Mivel Marylout nem ölte meg senki, így nem is gyanúsíthatják őt sem. Legjobb lenne mindent elmondani, vagy mégsem? Teljesen tanácstalan volt.

Bekapcsolta a televíziót, megpróbálta elterelni a gondolatait, de nem igazán sikerült. Várta Mark telefonját. Már tizenegy óra is elmúlt, a férfi azonban nem jelentkezett.

– Mi történhetett? Mark megígérte, hogy hív, de nem telefonált – kapta fel a mobilját. Hiába próbálta meg többször is elérni, a telefon ki volt kapcsolva.

Ezen az éjszakán alig aludt valamit. Minden pillanatban felriadt. Az ágyneműje vizes lett a verejtéktől, a haja a homlokára tapadt.

– Istenem! Mikor lesz már nyugalmam? – szállt le az ágyról. Az ablakhoz lépett. Teljesen kitárta, mélyen beszívta a hűvös levegőt. Az égen milliónyi csillag ragyogott. Eszébe jutott Marylou. Hányszor álltak itt egymást átölelve és kémlelték az eget! Most eggyel több fényes csillag ragyog majd odafent! – gondolta, aztán bánatosan megfordult. Az ágyhoz ment, fáradtan leült. Két kezébe hajtotta a fejét. Legszívesebben felordított volna, olyan fájdalmat érzett a mellében.

Másnap reggel korán talpon volt. Alig ütötte el az óra a hetet, amikor megszólalt a telefonja.

– Tessék! – kapta fel.

– Dr. Coogan? Jó reggelt! Dr. Cox vagyok! Elnézést a korai zavarásért, de rossz hírt kell közölnöm önnel!

– Csak nem halt meg Jane? – kérdezte a férfi kiszáradt torokkal.

– De igen. Egy órával ezelőtt. Hiába volt minden igyekezetünk, nem sikerült megmenteni. Fogadja részvétemet.

– Köszönöm, dr. Cox! Nagyon sajnálom szegényt! Nem is tudom, mit mondjak? Értesítették a családját? – kérdezte.

– Igen, az iratai között megtaláltuk a címüket, telefonszámukat. Hamarosan idejönnek. Ön is?

– Nem, sajnálom, de nem tudok menni. A temetés miatt.

– Megértem, és még egyszer nagyon sajnálom!

Dean letette a telefont. Már csak ez hiányzott! Most még sokkal rohadtabbul érezte magát. Alig várta, hogy az óra mutatója a nyolcasra érjen, azonnal hívta Markot. Sajnos, a telefonja most is ki volt kapcsolva, ezért a kórházban próbálkozott,

– Jó reggelt, dr. Coogan vagyok. Dr. Haroy bent van már? – kérdezte a nővért, aki felvette a telefont.

– Nem! Sajnos, még nem jött meg, de amint megérkezik, megmondom neki, hogy kereste, dr. Coogan!

– Köszönöm! – tette le a kagylót, aztán idegesen a hajába túrt. – Nem, nem bírok itt ülni bent a lakásban! El kell temetnem Marylout, és még ott van Jane is. Illene elmennem az ő temetésére is, hogy végső búcsút vegyek tőle. Ez a két esemény eléggé megvisel, s ráadásul a felügyelő gyanúsítgatása. Mi van, ha kideríti, tényleg ott jártam? Biztos, hogy kellemetlen helyzetbe kerülök. Nem! Ennek nem szabad kiderülnie! Tagadok a végsőkig! Nincs bűncselekmény, nem is tudom, miért aggódom ennyire? Ugyan, mivel vádolhat? Még akkor is, ha bebizonyítja, hogy azon az estén ott jártam, nem tud ellenem semmit felhozni.

Hirtelen megszólalt a bejárati ajtó csengője. A férfi szinte összerettent. Talán a felügyelő jött el megint? Vagy talán Mark? – futott az ajtóhoz. Kinyitotta, de ott egy ismeretlen asszony állt kétségbeesetten.

– Hála az égnek, hogy itthon találom, dr. Coogan! Kérem, jöjjön át hozzánk, a férjem nagyon rosszul van! – tördelte a kezét.

– Azonnal hozom a táskámat! – mondta és besietett, majd ismét megjelent. – Mi történt, Mrs... ? – nézett rá, miközben sietve követte a nőt.

– Bocsásson meg, még be sem mutatkoztam. Mrs. Thorpe vagyok, a harmadik szomszédja. Alig három hete költöztünk ide, nem ismerek senkit a környéken, csak a közvetlen szomszédomat, ő mondta, meg az ön nevét és azt, hogy orvos. A férjem, Tom nagyon rosszul van! Megijedtem, azt sem tudtam, mit tegyek!

– Mi van a férjével?

– Reggel hat órakor csörgött az óra, de nem kelt fel, mint máskor. Hagytam, hogy egy kicsit tovább lustálkodjon, tudja, doktor úr, munkát keres. Szegény már lejárta a lábait, de nem talált semmit. Mivel nem kellett időre mennie sehova, fél nyolckor benéztem hozzá, hogy felkeltsem. Elkészítettem a reggelijét, s azt gondoltam, most már ideje, hogy elinduljon. Hiába szóltam hozzá, ráztam meg, nem válaszolt, pedig a szemei nyitva voltak, de olyan félelmetesen meredt a semmibe! Ó, istenem,

remélem, nem veszítem el! Három gyerekünk van, még egészen kicsik! – sírta el magát, aztán kinyitotta a kaput és maga elé engedte a férfit.

Dr. Coogan belépett a hálószobába, ahol a férfi feküdt és a döbbenettől alig tudott megszólalni. Mr. Thorpe épp olyan rémült arckifejezéssel, kimeredt szemekkel feküdt, mint Marylou és Jane. Egész testén végigfutott a remegés. Ez már nem lehet véletlen! Szinte mozdulni sem tudott, annyira megdöbbent.

– Nem akarja megvizsgálni, dr. Coogan? – szólalt meg az asszony sírós hangon.

– De igen, persze! Azonnal! – mondta, és nyelt egy nagyot. Kinyitotta a táskáját, elővette a sztetoszkópot. Nem volt szívhang, a férfi egy ideje már halott volt. Megpróbálta lecsukni a szemét, de nem ment. Épp úgy, mint ahogy Marylounál sem.

– Mi van vele? Kérem, mondja már, doktor úr! Ugye, csak elájult? – sürgette az asszony.

– Mrs. Thorpe! Sajnálom, de a férje meghalt!

– Nem! Azt nem lehet! Mi az, hogy meghalt? – kiáltott fel. Szeméből megeredtek a könnyei. A másik szobából három kisgyermek sorakozott elő. Egy nyolc év körüli, és két kisebb. Riadtan futottak az anyjukhoz, aki magához szorította mindhármukat.

– Mrs. Thorpe! Jobb lenne, ha a gyereket kivinné innen. Azonnal intézkedek, hogy a férjét elszállítsák. Bevitetem a kórházba, ahol dolgozom, ott végzik el a boncolást. Rendben?

– Nem akarom, hogy felboncolják! Miért kaszabolnák össze? Nem akarom! – sikoltozott, mire mindhárom gyerek hangosan sírni kezdett.

– Kérem, asszonyom! Nem akarja megtudni, hogy mi okozta a férje halálát?

– Nem mindegy? Már úgysem támaszthatjuk fel! – motyogta könnyes arccal.

– Sajnálom, de mindenképpen be kell vinni a kórházba, hogy felboncolják. Ki kell deríteni, hogy mi történt. Lehet, hogy valami járvány van kialakulóban, tudnunk kell, hogy mi okozta a szívbénulást, hogy megakadályozzuk a további terjedését. Valamennyien veszélyben vagyunk, ön, én és a gyerekek! Meg kell értenie, feltétlenül szükség van a boncolásra! – próbálta meggyőzni azzal, ami eszébe jutott.

– Igen, értem! Jó, tegye csak a dolgát! – hebegte. Az, hogy a gyermekeit is baj érheti, elég nyomós érv volt, hogy beleegyezzen.

– Most pedig, kérem, vigye ki a gyerekeket! – mondta, s miután magára maradt, megtörölte izzadt homlokát. Az újraélesztésnek semmi értelme nem lenne, már több órája halott, a halál jelei jól felismerhetők rajta. Alig tudta magát összeszedni, annyira meg volt döbbenve. Biztos volt benne, hogy mindhárom eset teljesen ugyanaz. Rémült tekintet, halálfélelem az arcon! De mitől vagy kitől ijedtek meg ennyire? Ez teljesen érthetetlen!

Odalépett a férfihez, még alaposabban szemügyre vette. Semmi más nem látszott rajta, mint a félelem. Biztos, hogy valami olyat látott, amelytől halálra rémült, ettől a szíve felmondta a szolgálatot, mint ahogy Marylou és Jane esetében is. De mi lehet az ok? Mi az ördögtől rémülhettek halálra? – töprengett, miközben elővette a telefonját, hogy intézkedjen.

Hamarosan megjött a mentő és a hullaszállító. A mentőorvos is megvizsgálta, majd Deanre nézett.

– Különös, semmi jele nincs a szívbénulásnak, egyedül az arckifejezése utal arra, hogy talán valamiféle sokk-hatás érhette, amely olyan erőteljesen hatott rá, hogy a szíve megállt. Természetesen a boncolás után állapíthatjuk meg a halál valóságos okát.

– Igen, magam is így vélem. Lehetne kémi, hogy a St. Patrick Kórház patológiájára vigyék? Ott dolgozom, és mivel ismerősről van szó, szeretném, ha...

– Persze, semmi akadálya nincs! – válaszolta a mentőorvos, aztán beszélt az emberekkel, akik beemelték a testet a pléh koporsóba, majd az autóba.

Dean az asszonyhoz lépett, aki sápadtan, könnyezve állt az ajtónak támaszkodva. A gyerekek nem voltak vele, nyílván a másik szobában maradtak.

– Dr. Coogan! Mi történt? – lépett be az ajtón a felügyelő.

Az orvos dühös lett, amikor meglátta. Elképzelni sem tudta, hogy került ide. Most egyáltalán nem volt kedve társalogni a férfival, de nem lehetett udvariatlan.

– Jó napot, felügyelő úr! A hölgy férje, Mr. Thorpe meghalt ma hajnalban és Mrs. Thorpe engem hívott. Sajnos, már nem tudtam segíteni rajta.

– Miben halt meg?

Dean összeráncolta a homlokát.

– Talán infarktus.

– Akkor nem szívbénulás okozta a halálát? – kérdezte az asszony szipogva.

A felügyelő felkapta a fejét és a hullaszállítókhoz futott.

– Kérem, várjanak! Szeretném megnézni a holttestet! – mondta, mire az orvos magában csúnyán káromkodott. Már megint hazudott, ezt pedig a felügyelő biztosan nem fogja szó nélkül hagyni.

A két férfi kiemelte a holttestet, a felügyelő megnézte.

– Dr. Coogan! Kérem, idejönne? – nézett az orvosra. Dean kényszeredetten lépett mellé.

– Magának nem tűnt fel, hogy milyen rémült a tekintete? – kérdezte.

– De igen.

– Nem lát hasonlóságot dr. Lewis és Mr. Thorpe halála között? Mindkettőjük arcáról, szeméből halálfélelem árad és szívbénulásban elhunytak. Ez nem lehet véletlen, nem gondolja?

– Magam is ezen töprengtem! – válaszolta.

– Akkor miért mondta az, hogy szívinfarktusban halt meg? El akarta titkolni előlem, hogy...

– Szó sincs semmiféle titokról, felügyelő úr! Csupán csak a boncolást szerettem volna megvárni. Megkértem a menőorvost, hogy a St. Patrick Kórházba vigyék, s miután a boncolás eredménye ugyanaz lett volna, mint Marylou esetében, természetesen, rögtön szóltam volna önnek. Nem értem, mért gondolta, hogy el akarom hallgatni? Mi okom lenne rá? Csak meg akartam bizonyosodni, hogy tényleg a külső tényezők mellett a belsők is megegyeznek: nevezetesen, hogy nincs a vérében, vagy a szervezetében, esetleg magán a szíven olyan elváltozás, amely a halált más okokkal magyarázza, mint dr. Lewis esetében.

– Értem! Nos, rendben. Vigyék el a holttestet! – mondta a felügyelő, aztán az orvos felé fordult. – A lakásán kerestem, de mivel nem találtam ott, visszafelé jövet, megláttam a mentőt és a hullaszállító autót, így megálltam, hogy megnézzem, mi történt. Nem is gondoltam, hogy itt találom!

– Nem abban állapodtunk meg, hogy egy órára bemegyek önhöz? – kérdezte Dean kissé ingerülten.

– De igen. Valóban ebben állapodtunk meg, ám közbe jött valami, nem leszek bent az irodámban. Próbáltam elérni otthon, mivel a mobilja ki volt kapcsolva, de nem sikerült, s mivel errefelé van dolgom, gondoltam beszólok, ne menjen feleslegesen be a város másik végébe.

– Köszönöm, nagyon kedves öntől! – mondta kissé megkönnyebbülten az orvos. – Akkor mikor menjek be? Holnaptól ugyanis már dolgozom! Éjszakára megyek. Ez az utolsó hét, aztán nappali műszakom lesz.

– Holnap délelőtt tíz óra megfelel?

– Igen, hogyne.

– Dr. Coogan! Majdnem elfelejtettem! Dr. Lewis holttestét nem adjuk még ki!

– Miért nem? – nézett rá a férfi meglepődve.

– Van valami, amit még szeretnénk megvizsgálni vele kapcsolatban, meg aztán ez az eset is nagyon érdekes lehet, ha tényleg ugyanolyan körülmények között állt be a halál. Kérem, a temetést halassza el néhány nappal! Sajnálom, tudom, hogy már beleélte magát, de...

– Semmi baj, megértem! – vágott a szavába.

– Akkor mindent megbeszéltünk. Holnap pedig találkozunk! Viszont látásra, dr. Coogan! Asszonyom! Fogadja részvétemet! – szólt oda a nőnek, aki sápadtan, remegve állt az orvostól nem messze.

Amikor a felügyelő elment, dr. Coogan megfogta a nő karját.

– Kérem, jöjjön be, adok egy nyugtatót. Most nagy szüksége lesz rá.

– Köszönöm, de nem lehet. A gyerekek miatt nem aludhatok el! – rázta meg a fejét.

– Jól van, akkor tablettát adok, amelytől ugyan álmosabb lesz, de el tudja végezni a dolgát. Nincs senki, akit most segítségül hívhatna? Szülők, testvér, vagy barát?

– Nem, senki! A férjem és én is intézetben nevelkedtünk, így aztán senkink sincs.

– Kérem, asszonyom! Ha bármiben segíthetek, csak szóljon. Tudja, hol lakom, bátran jöjjön, ha szüksége van valamire. És itt van a gyógyszer. Most vegyen be belőle egy szemet, aztán este még egyet.

– Köszönöm, dr. Coogan. Nem is tudom, hogy hálájam meg, amiért...

– Nincs szükség hálára, orvos vagyok, csak azt tettem, ami a dolgom. Kérem, vigyázzon magára és a gyerekekre! Amint a boncolás megtörtént, értesítem, és majd segítek a temetést elintézni.

– Isten áldja meg, dr. Coogan! Maga nagyon jó ember! – nézett rá a nő hálásan.

Az orvos elmosolyodott, majd hirtelen felkapta a fejét. Az ablakból egy madár röppent fel. Nem akart hinni a szemének. Épp olyan, mint amilyet Jane hagyott nála. Csak nem ugyanaz a madár? Lehet, hogy Mr. Thorpe tört be hozzá és ellopta?

– Asszonyom! – kiáltott a nő után, aki már az ajtónál járt.

– Igen? – fordult meg.

– Lenne egy kérdésem!

– Parancsoljon! – indult visszafelé.

– Láttam az imént egy fekete madarat az ablakban. Miféle madár volt? – kérdezte.

– Nem tudom milyen fajta. A férjem azt mondta, iderepült az ablakba. Nagyon szelíd állat, hagyta magát megfogni. Néhány napja van itt nálunk, s bár nem örültem neki, féltem, hogy a gyerekeket megcsípi, most azonban hálás vagyok neki, mert legalább leköti az én kis árváimat – szipogta.

– Sajnos, nem fogja, mert elrepült. Az ablak nyitva volt és elszállt.

– Istenem! Most majd a gyerekek sírni fognak érte! – mondta kétségbeesve, s nem is tévedett. Mindhárman kirohantak, az anyjuk ruháját húzgálták. Egymás szavába vágva mondták el, hogy a madár kiröppent az ablakon.

Az asszony átölelte őket, majd bementek a házba. Dean pedig elgondolkozva lépett ki az utcára. Figyelmesen körülnézett, nem látja-e valahol a madarat, ám sajnos az állat eltűnt.

Amint hazaért, felment az emeletre. Eszébe jutott a felügyelő és Mark. A mobilját az asztalon hagyta, amikor átsietett a szomszédba. Tényleg nem volt bekapcsolva. Megnézte a vonalas telefont, de nem jött üzenete.

A nővér megígérte, hogy Mark hívni fogja, amint beér. Már biztosan bent kell lennie, lassan dél lesz. Nem várt tovább, megint felhívta a kórházat, ahol azt a felvilágosítást kapta, hogy az orvos még nem érkezett meg.

Most már nyugtalan volt. Mark soha nem késett, nem maradt otthon egyetlen egyszer sem, amióta együtt dolgoznak. Ami igaz, az igaz, semmi szabálytalanságot nem követett el sohasem. Valami fontos dolognak kellett történnie, ha nem jelentkezik.

Ismét a telefonért nyúlt, a patológiát hívta.

– Jó napot, dr. Peter Awont kérem! – szólt bele a telefonba.

– Vele beszél! – jött a válasz.

– Dr. Awon! Bocsásson meg a zavarásért, dr. Coogan vagyok! Szeretnék kérni öntől egy szívességet.

– Parancsoljon, dr. Coogan! Miben segíthetek?

– Amennyiben lehetséges, nagyon kérem, mielőbb végezze el Tom Thorpe boncolását. Nagyon fontos lenne! Gondolom, már beszállították.

– Igen, az imént hozták be. Rendben van, azt hiszem, még a mai nap folyamán meglesz!

– Hálásan köszönöm, dr. Awon! – tette le a telefont és elgondolkozva nézett maga elé.

4.

Dean lehunyta a szemét, mert már megfájdult, képtelen volt tovább nézni a televíziót. Hogy lekösse magát, szinte délután óta csak a készülék előtt ült. Már három filmet megnézett, amire még soha életében nem volt példa.

Az órára pillantott. Elmúlt éjfél. Mark egész nap nem jelentkezett sem a munkahelyén, sem nála és ő sem tudja elérni. Elhatározta, holnap, ha végez a felügyelőnél, elmegy a lakására. Meg kell tudnia, hogy mi van vele?

Elzárta a televíziót, az ajtó felé indult. Ujját a villanykapcsolóra helyezte, hogy leoltsa a világítást, amikor hirtelen furcsa zajt hallott. Megfordult. Alig akart hinni a szemének. Az ablakot kívülről a megszökött madár verdeste szárnyaival.

– Nocsak! Hát megjöttél, te csavargó? – kiáltott fel és odasietett. Kinyitotta, de a madár elröppent. Hiába meresztgette a szemeit, olyan sötét volt odakint, nem is látta, hogy merre repült. Most bosszankodott csak igazán, hogy nem volt nyitva az ablak. Gyorsan kinyitotta a bejárati ajtót, de természetesen az orráig sem látott. Dühösen fordult vissza, amikor be akarta csukni észrevette, hogy a földön valami fehérlik. Felemelte. Egy borítékot tartott a kezében. Remegő ujjakkal nyitotta ki, s megdöbbent, amikor benne két fekete tollat pillantott meg. Ezt már biztosan nem Jane küldte! – gondolta, amint magához tért. Idegesen ment fel a szobájába, miközben azon törte a fejét, vajon ki küldözget neki tollakat?

Gyorsan levetkőzött és bebújt az ágyba. Odakint langyos nyári este volt, ő mégis borzongott. Mintha hűvös lehelet érintené a testét. Felült és megnézte, hogy bezárta-e az ablakokat idefent a hálószobában is, de semmi nem volt nyitva, mégis úgy érezte, mintha valahonnan friss levegő áradna be.

Magára húzta a takarót, megpróbált aludni. Már épp lecsukódtak a pillái, amikor furcsa zajra ébredt. Kinyitotta a szemét, felülve körülnézett a sötét szobában, de nem látott semmit. Nem nyugodott meg, leszállt az ágyról és az ablakokhoz lépett. Azt hitte, talán a madár repked megint az ablak előtt, de nem látta sehol, ezért visszabújt az ágyba. Arra gondolt, túlságosan is izgatott, sok minden történt vele az elmúlt napokban, így az

idegei játszanak vele, s ezt látszott igazolni, hogy amikor lehunyta a szemét, torz alakok, rémképek keltek életre csukott pillái mögött.

Meggyújtotta az éjjeli lámpát, a fiókból altatót emelt ki. Bekapta, aztán erősen szorította a szemét. Végre érezte, hogy a teste ellazul. Nagyon távolról hirtelen különös zenét hallott, mely betöltötte a szobát. Ismeretlen volt számára, még soha nem hallotta. Különös, szinte hátborzongató volt. Megpróbálta felemelni pilláit, de nem tudta. Úgy érezte, mintha aludna és ébren lenne egyszerre.

Reggel fáradtan kelt ki az ágyból. Még mindig tisztán hallotta a fülében a különös zenét, de aztán megfeledkezett róla, mert megszólalt a telefonja.

– Szia, Dean! Mark vagyok! – ismerte fel a férfi hangját.

– Istenem, Mark! Már épp el akartam menni ma hozzád! Hol voltál, mi történt veled? – kérdezte.

– Családi okok miatt el kellett utaznom. Sajnálom, hogy nem szóltam, de nem volt rá idő.

– Csak nincs valami baj a családoddal? – kérdezte Dean.

– De igen. Haláleset történt, nem volt alkalmam telefonálni. Bocsáss meg, tudom, hogy bunkó voltam, de...

– Nem kell mentegetőznöd, Mark! Át tudom érezni, milyen az, amikor az ember közeli hozzátartozója meghal. Az a lényeg, hogy itt vagy és neked nincs semmi bajod. Aggódtam érted, már a kórházban is hívtalak többször, de nem tudtak rólad semmit.

– Ez érdekes, hisz hagytam üzenetet Pamela nővérnél.

– Nem vele beszéltem.

– Már megijedtem, hogy Pamela nem szólt, mert még azt hihetnék, hogy linkeskedem, ezt pedig nagyon nem szeretném.

– Nem, Pamela nem olyan. Biztosan megmondta a főorvosnak, csak Nancy nővér nem tudott róla.

– Egyáltalán nem fontos! Mondd, beszéltél a felügyelővel? – kérdezte izgatottan.

– Igen.

– És? Mit akart?

– Rólad kérdezgetett, persze nem tudott meg tőlem semmit.

– Rendes vagy, Mark!

– Ez természetes, hisz barátok vagyunk, vagy nem?

– De igen! Tíz órára jelenésem van nála! Holnap dolgozol? – kérdezte.

– Igen! Délelőttös vagyok. Miért?

– Akkor megvárlak reggel a műszakom végén, nem. jövök el addig, hogy válthassunk néhány szót.

– Rendben. Most megyek és pihenek egy keveset, mert mondanom sem kell, teljesen kikészültem.

Dean megnyugodott. Hála az égnek Mark előkerült épen, egészségesen. Nem is értette, miért aggódott annyira?

Amikor belépett az osztályra, összerándult a gyomra. Ez a három nap túlságosan tele volt eseményekkel, s úgy tűnt neki, mintha hetekig távol lett volna.

– Jó estét, dr. Coogan! Örülök, hogy ismét itt van! – mosolygott rá Pamela nővér.

– Jó estét, Pamela! Én is boldog vagyok, mint mindig, amikor együtt ügyelünk. Minden rendben? – kérdezte.

– Igen. Minden. És önnél?

– Nálam nem annyira, de majd csak rendeződnek a dolgok.

A telefon megszólalt, beteg érkezett, így a beszélgetés megszakadt.

Mire végeztek, éjjel két óra volt. Dean kilépett a kezelőből, az öltöző felé indult. A töltője ott maradt, s mivel a telefonja hamarosan lemerül, fel akarta tölteni. Kicsit furcsának találta, mert úgy emlékezett a töltőt a telefonnal együtt a zsebébe tette, amikor átöltözött, de az is lehet, hogy téved, csak akarta magához venni.

Belépett a terembe, a szekrényéhez lépve kinyitotta. A következő a pillanatban enyhe fájdalmat érzett a nyakán, majd elsötétült előtte minden.

Arra eszmélt, hogy Pamela térdel előtte, miközben aggódva szólongatja.

– Dr. Coogan! Kérem, mondjon valamit! – hallotta a nő hangját távolról.

– Mi történt? – kérdezte. Megpróbált felállni a fal mellett lévő padról.

– Nem tudom, dr. Coogan, de hála az égnek, hogy végre megszólalt! Az egyik beteg rosszul lett, ezért keresni kezdtem, de nem találtam sehol. Végül hívtam segítséget, ellátták a beteget, ám nyugtalan voltam ön miatt. Elképzelni sem tudtam, hogy hol lehet, mert minden elképzelhető helyen megnéztem, csak az öltöző maradt hátra. Amikor benyitottam, itt találtam a falnak dőlve. A kezében volt a töltő, de nem mozdult. Hiába szólongattam, nem reagált, pedig a szemei nyitva voltak. Először nagyon megijedtem, hogy ön is... szóval, azt hittem, meghalt.

– Nem tudom, mi történt velem, semmire nem emlékszem – mondta és tett néhány lépést. Kicsit kóválygott, de ettől eltekintve jól volt.

– Talán ki van merülve, dr. Coogan. Dr. Lewis halála megviselte, mint ahogy mindannyiunkat. Jöjjön, menjünk vissza az orvosiba, pihenjen le, én pedig hozom a kávét!

A nő bekísérte a szobába, aztán magára hagyta.

Dean leült az ágyra. Nem értette, miért jár a fejében az a zene, amelyet az ágyában fekve tegnap éjjel hallott? Mintha már nagyon sokszor hallotta volna, szinte kívülről tudta; pedig valójában fogalma sincs róla, hogy mi lehet és hol halotta?

– Tessék, igya meg, ettől jobban lesz, doktor úr! – lépett be a nővér és a kezébe adta a bögrét. – Most főztem, jó meleg.

– Köszönöm, nagyon kedves, Pamela! – nézett rá bágyadt tekintettel.

– Szívesen, egészségére! Remélem, megnyugszik tőle. Most megyek, mert még van egy kis dolgom!

– Kérem, Pamela! Ne menjen még! Üljön le egy pillanatra! Szeretnék kérni valamit!

– Igen? – ült le a székre és az orvosra nézett.

– Nagyon kínosan érzem magam, szeretném, hogy ami az öltözőben történt, nem jutna a kollégák fülébe.

– Ezt kérnie sem kell, dr. Coogan! Tőlem senki nem tud meg semmit!

– Köszönöm, hálás vagyok, amiért ilyen rendes.

– Szóra sem érdemes! Az ember nem szolgáltatja ki mások problémáit. – mondta, aztán felállt. – Most megyek, mert a betegeknek szükségük lehet rám, s mint mondtam, még van némi adminisztrációs munkám is.

– Menjen, Pamela, menjen! – mosolygott rá az orvos, mire a nő távozott.

Dean a tükör elé lépett, ám amint meglátta a saját arcképét, majdnem felkiáltott. Sápadt volt és karikás a szeme. Mintha a nyaka elgémberedett volna, ezért megpróbálta kilazítani, de minden mozdulatra fájdalom hasított belé. Kezével megtapogatta a tarkóját, s hangosan felszisszent.

– Mi a fene van itt? – szólalt meg meglepődve. – Meg kellene néznem, de nem látok hátra. – motyogta, majd elfordult, keresni kezdett egy tükröt. Ennyi nő mellett csak kell valahol lennie egynek. Nem is tévedett. Az asztal fiókját kirántva, rögtön meglátta. Azonnal felismerte. Maryloué volt. Egy pillanatra megfeledkezett a fájdalmáról, magához szorította, lehunyta a szemét. Még érezte rajta a nő kedvenc parfümjének illatát. Hosszan beszívta, aztán egy mély sóhajtással a mosdó fölött lévő tükörhöz lépett. Háttal fordult, igyekezett olyan pózban tartani a fejét, hogy lásson valamit. Sajnos, nehezen ment, a haja a nyakában lógott, nem szerette felnyírva

viselni, s ez most nem könnyítette meg a helyzetét. Csak annyit tudott kivenni, hogy ott van egy piros folt. – Meg kell tudnom, hogy mi lehet ez? – mondta, majd erősen megpróbált visszaemlékezni mindarra, ami az öltözőben történt vele. Amint belépett, egyenesen a szekrényhez ment, kinyitotta, kiemelte a töltőt, aztán érezte azt a fájdalmat a nyakán, majd megszűnt körülötte minden. Lehunyta a szemét, felidézte a fájdalom jellegét. Nem, nem ütéstől származott, ebben biztos volt, inkább éles volt, mint amikor injekciós tű hatol a bőr alá. Igen, biztos volt benne, szúrást érzett! Ha ez igaz, valakinek ott kellett lennie az öltözőben és várnia rá. De honnan tudhatta, hogy épp abban az idő- szakban bemegy a helyiségbe? Ha nem merül le a telefonja, reggel ment volna be átöltözni. Csak nem akarta valaki megölni? Nincs haragosa, egyedül Markkal nem jött ki jól, de már ennek is vége. Elképzelni sem tudta, hogy egyáltalán mi volt ez az egész? A töltőre pillantott, amelyet a padra tett, mikor felállt. Úgy emlékezett, hogy amikor átöltözött, a zsebébe tette a telefonnal együtt, ám amikor kereste, nem találta. Ezért ment vissza az öltözőbe. Lehet, hogy valaki kiemelte a zsebéből, majd visszatette az öltözőben lévő szekrényébe? De ki és miért? Ez a valaki talán egész éjszaka ott várta, hogy mikor lép be?

Teljesen összezavarodott. Olyan gondolatok cikáztak a fejében, amelytől csak még idegesebb lett. Alig várta, hogy vége legyen a műszaknak, s bár tudta, hogy Markkal megbeszélte, hogy találkoznak, nem maradt. Mielőbb ki kell derítenie, hogy miféle injekciót kapott, kitől és miért? Nem lesz könnyű, de muszáj rájönnie, ki akarta eltenni láb alól?

Csak most jutott el a tudatáig, hogy akár meg is halhatott volna. Végig futott a hátán a hideg, egész testében megborzongott.

Akkor nyugodott csak meg egy kissé, amikor a kocsijában ülve hazafelé hajtott. Azon gondolkozott, hogy ha meg akarták volna ölni, akkor meg is teszik, ám ő él, aránylag nincs semmi baja, kivéve a szúrás helyén érezhető fájdalmat. Hazamegy, lefekszik, megpróbálja kialudni magát. Talán ha felébred, okosabb lesz.

Eszébe jutott, hogy tíz órára a felügyelőhöz kell mennie, s ettől elkedvetlenedett. Már nem fekszik le, mert nincs értelme. Majd inkább, ha végzett a rendőrségen.

Beállt az udvarba. Elgondolkozva lépett a házba. Abban a pillanatban megszólalt a nappaliban a telefon.

– Tessék! – emelte fel a kagylót.

– Dean! Mi van veled? Elfelejtetted, hogy megbeszéltük, találkozunk? – hallotta meg Mark hangját. – Direkt korábban jöttem be, legalább telefonálhattál volna! – méltatlankodott.

– Bocsáss meg, nem felejtettem el, csak nagyon megfájdult a fejem és lemerült a telefonom. Akartalak már hívni, hogy ne haragudj, de megelőztél. Épp most érkeztem haza.

– Mi van, mitől fáj a fejed? Csak nem vagy beteg? – kérdezte enyhébb hangon Mark.

– Nem tudom, talán valami rosszat ehettem. A gyomrom is háborog egy kissé.

– Jól van, pihenj le, ha akarod, munka után beugrom hozzád.

– Még nem tudok lefeküdni, mint említettem, tízre a felügyelőhöz kell mennem.

– Akkor ma nem is zavarlak, gondolom, eléggé ki lehetsz merülve. Tegyük át a találkozást máskorra.

– Rendben. De ugye, nem haragszol? – kérdezte Dean.

– Miért haragudnék?

– Azért, mert hasztalan mentél be korábban. Sajnálom, tényleg...

– Nem hasztalan, Dean! Rengeteg a munkám, még jót is tesz, hogy amíg nem kezdődik el a napi nyüzsgés, addig legalább nyugodtan át tudok néhány fontos dolgot gondolni. Csak annyit tegyél meg, ha végeztél a felügyelőnél, szóljál ide. Megteszed?

– Persze! És még egyszer, ne haragudj, Mark! – tette le a telefont.

Felsietett a hálószobába. Ledobálta magáról a ruháit, aztán a zuhany alá állt. Hajat mosott, megborotválkozott, majd lement a konyhába, hogy valamit egyen, de abban a pillanatban, amikor evésre gondolt, a gyomra összerándult, s már futott is, hogy kiadja magából, ami még benne volt.

– Mi az ördög van velem? – mosta meg az arcát. A lábai remegtek alatta, nagyon gyengének érezte magát. A nyaka szinte lüktetett, annyira fájt, ami eszébe juttatta azt az éles szúró fájdalmat és az injekciót, s már semmi kétsége nem volt afelől, hogy annak az utóhatása, amit beadtak neki.

A gondolatai cikáztak fejében, míg felöltözött. Szinte egyik pillanatról a másikra hirtelen besötétedett, s hatalmas felhőszakadás zúdult a városra. Dörgött és villámlott, olyan égiháború keletkezett, hogy várnia kellett, amíg csendesedik, ha nem akart bőrig ázni. Ernyőt is hiába vinne, a szél egyetlen perc alatt kitépné a kezéből.

Jó negyedórát várt, amíg elindulhatott. Mire kiért a kopár, de tágas Astor Place-re, hogy a Cooper Square felé hajtson, már nyoma sem volt a

viharnak. Az ég megint kék lett, a nap ragyogva, forrón sütött. A levegő azonban egy kissé felfrissült, melyet élvezettel szippantott be. A gyomra kezdett megnyugodni, de a nyaka még mindig nagyon fájt.

Végre leparkolhatott. Felsietett a felügyelő irodájába.

– Jó napot, dr. Coogan! – állt fel a férfi, amint az orvos belépett. – Kérem, foglaljon helyet! – mondta udvariasan.

– Jó napot, uram! – ült le és ráemelte a tekintetét.

– Valami baj van, doktor úr? – nézett rá behatóan a férfi.

– Nem! Miért?

– Valahogy olyan furcsának tűnik nekem a szeme. Nem is tudom, de nem olyan, mint máskor.

– Igen, biztosan azért van, mert egész éjjel ügyeltem, s még nem pihentem semmit. Bármennyire is azt gondoljuk, hozzászokunk az éjszakázáshoz, ez nem így van. A szervezet megköveteli a pihenést, amely neki jár.

– Akkor megnyugodtam, mert amint végeztünk, már mehet is, hogy kialudja magát. Ígérem, nem tartom fel sokáig. Kérem, dr. Coogan! Szeretném, ha őszinte lenne hozzám. Higgye el, nem akarok önnek ártani, ellenkezőleg! Segíteni szeretnék, hogy dr. Lewis-t mielőbb eltemethesse. Mivel a halála nem egyértelmű, bár bűncselekményre nem utal semmi, mégis minden bejelentést ki kell vizsgálnunk.

– Igen, megértem.

– Nos, akkor mondja el, mi történt akkor este a doktornő házában?

– Fogalmam sincs. Esküszöm önnek, hogy nem jártam a házban. Ha akarja, bármire megesküszöm! – nézett rá Dean. Megtehette, hisz ez igaz volt. Csupán az ajtóig jutott, beljebb nem!

– Rendben van, nem erőszakoskodom tovább, de kérem, ha bármit tud, ami ön szerint jelentéktelen dolog, mondja el. Nekünk minden apró kis részlet fontos lehet.

– Sajnálom, Mr. Ayer, de nem tudok mást mondani, mint amit már elmondtam. Megbeszéltük, hogy Marylou eljön hozzám, ám nem érkezett meg, ezért megpróbáltam telefonon elérni, ami sajnos meddő próbálkozás maradt. Ezért betelefonáltam a kórházba, hogy megkérdezzem, bent van-e még, mert ugye ez a mi szakmánkban nem szokatlan, ha szükséges, be is rendelhetnek. Azt a választ kaptam, hogy időben elment, amint lejárt a műszak. Ideges voltam, mert nem jelentkezett, én pedig képtelen voltam elérni. Aztán lefeküdtem. Bíztam benne, hogy reggel jelentkezik.

– Ennyi?

– Igen, ennyi!

– Egyébként dr. Mark Haroy, a kollégám igazolhatja, vele beszéltem azon az estén. Nála érdeklődtem Marylou után.

– Ez érdekes. Dr. Haroy egyetlen szóval sem említette.

– Az nem lehet, hisz többször találkoztunk és beszélgettünk Marylouról.

– Nos, talán megfeledkezett róla. Majd legközelebb, ha találkozom vele, rákérdezek. Úgy is be kell mennem a kórházba, van egy kis dolgom, meg is ejtem ezt a beszélgetést. Nem tudja, mikor dolgozik? – kérdezte.

– De igen. Délelőttös, négy óráig biztosan bent van.

– Köszönöm. Tehát semmi nincs, amit hozzá szeretne tenni ahhoz, amit elmondott, dr. Coogan? – nézett rá a felügyelő.

– Nincs, uram!

– Akkor kérem, itt írja alá! – tette ujját arra a pontra, az orvos pedig odaírta a nevét, aztán felállt.

– Elmehetek?

– Igen, hogyne! Köszönöm, amiért befáradt.

– Mr. Ayer! Mondja, mikor temethetem el végre Marylout? – kérdezte.

– Remélem, hamarosan – felelte. Tekintetével egészen az ajtóig kísérte az orvost.

Dean beült a kocsiba. A feje zúgott, a nyaka nagyon fájt, tompának érezte magát, s a zene is idegesítette, amelyet állandóan a fülében hallott. Meg kell tudnia, hogy miféle injekciót kapott? Még biztosan kimutatható! – villant át az agyán, aztán a kórház felé vezető sávba sorolt.

Amikor felment az osztályra, épp szembe jött vele Mark.

– Dean! Mit keresel te itt? – kérdezte meglepődve.

– Beszélnem kell veled, Mark. Nagyon sürgős!

– Jól van, gyere, épp van egy kis időm – vezette be a kezelőbe, ahol olyan kivételes szerencséjük volt, hogy maguk lehettek. – Mi van veled? Nagyon rosszul nézel ki! – mondta a fejét csóválva.

– Mert úgy is érzem magam, Mark. Most jövök a felügyelőtől, felvette a jegyzőkönyvet.

– Mit mondtál?

– Azt, hogy nem jártam akkor este Marylou házában, ami igaz is, hisz az ajtóban álltam. De van valami, amit meg szeretnék kérdezni tőled.

– Hát csak kérdezd bátran! – nézett rá a férfi.

– A felügyelő szerint nem mondtad el neki, hogy veled beszéltem, amikor Marylout kerestem.

– Biztosan nem kérdezett rá, akkor meg minek beszéljek róla? Nem igaz?

– Bejön a kórházba, meg akarja kérdezni, hogy igazat mondok-e?

– Hát csak jöjjön! Miért tagadnám le? – mondta Mark.

– Rendben.

– Ez volt az a nagyon fontos dolog, amiről beszélni akartál velem?

– Nem! Igazából nem. Szeretném, ha levennél tőlem egy fiola vért.

– Miért? Valami bajod van? – vonta össze a szemöldökét Mark.

– Remélem nincs, de nem érzem túl jól magam. Megtennéd, hogy megszúrsz?

– Természetesen!

– Mark! Szeretnélek megkérni, ne beszélj erről senkinek! Megígéred?

– Meg, de nem értelek. Már miért ne tudhatna róla bárki, hogy megnézeted magad a laborban?

– Most még nem akarom. Kérlek, tedd meg a kedvemért, hogy nem beszélsz senkinek a vérvizsgálatról.

– Jól van, de nekem legalább elárulhatnád, hogy mi a bajod? Milyen vizsgálatot kérsz? Komolyan mondom. Megijesztesz ezzel a titkolózással!

– Semmi komolyat, csak egy általános laborvizsgálatot. Tudod, történt valami velem az egyik éjszakai ügyeletem alkalmával – mondta, de már meg is bánta. Csak úgy kicsúszott a száján, pedig egyáltalán nem akart erről beszélni, hisz ő kérte meg Pamelát, hogy hallgasson róla, de már nem tudta visszaszívni.

– Dean! Az ég szerelmére, mondd már el, hogy mi történt? – nézett rá a kollégája. Az orvos őszinte aggódást látott a tekintetében, s ettől egy kicsit megnyugodott, de még mindig nem volt benne biztos, hogy elmondhatja, ami történt vele.

– Nem is tudom, Mark. Kínos nekem erről beszélni!

– Nem bízol bennem, Dean? Hidd el, a barátod vagyok, nem árullak el sohasem! Kérlek, felejtsd el végre a múltat, már nem vagyunk ellenségek!

– Igazad van. Megbízom benned, Mark. Szóval az történt, hogy lementem az öltözőbe, hogy a töltőt magamhoz vegyem, mert a mobilom már teljesen lemerült, amikor kiemeltem a szekrényből, hirtelen elsötétedett előttem minden, attól kezdve nem emlékszem semmire. Nem is tudom, mi lett volna velem, ha az egyik beteg nem lett volna rosszul és Pamela nővér nem kezd el keresni. Ő talált rám az öltözőben a padon ülve. Állítólag a szemem nyitva volt, de hiába szólt hozzám, nem reagáltam, csak amikor alaposan megrázott. Mintha csak aludtam volna, de tágra nyílt szemmel

még én sem vagyok képes aludni. Nem voltam magamnál, Mark! El tudod képzelni, milyen szörnyen éreztem magam? – mondta, miközben érezte, hogy egy kissé megkönnyebbült. Jó volt megosztani valakivel ezt a kellemetlen élményt.

– Igen, valóban kicsit furcsa, de nem hiszem, hogy ez olyan nagy tragédia lenne! Mármint az, hogy így talált rád Pamela. Szerintem igenis, nyitott szemmel aludtál. Hallottam ilyen esetről, amikor valaki nagyon ki van merülve, képes rá. Te is tudod, az emberi szervezet kiismerhetetlen. Sokszor különös dolgokat produkál. És mi is csak emberek vagyunk, Dean!

– Persze, persze, ezzel én is tisztában vagyok, de te is tudod, milyen pletykásak a kórházban, főleg a nők. Nem akarom, hogy velem foglalkozzanak. Szóval emiatt a különös esemény miatt szeretném a laborvizsgálatot. Ha tényleg csak kimerült vagyok, akkor megnyugszom, de tudni akarom, hogy mi van velem?

– Szerintem csak erről lehet szó, Dean, hisz meg van rá a magyarázat. Marylou halála, az állandó éjszakai ügyelet, ez épp elég! Biztos, hogy semmi szervi bajod nincs, de persze helyeslem a laborvizsgálatot.

– Hát... most már tudod az okát – nézett rá Dean. – Jól van, akkor holnap reggel találkozunk itt és leveszem a vért.

– Nem, Mark. Most vedd le!

– De te is tudod, hogy csak éhgyomorra lehet, mert...

– Tudom, hogyne tudnám! Épp azért kérem, mert ma még egyetlen falatot sem ettem. Nyugodtan vedd csak le!

– Ahogy akarod! – mondta Mark. Dean hamarosan a kezében tartotta a levett vért.

– Köszönöm, barátom! – nézett rá ellágyulva. – Soha nem felejtem el, hogy milyen rendes vagy velem. Örülök, hogy összejöttünk!

– Én is, Dean! Akarod, hogy leadjam a vért?

– Nem, köszönöm, majd arra megyek! – felelte a férfi és együtt elhagyták a szobát.

Dr. Coogan a vért Robert Polk névre adta le. Nyugodtabb, ha nem a saját neve szerepel rajta, nem kell tudnia a laborban senkinek, hogy saját részére kéri a vizsgálatot. Megbeszélte, hogy ne küldjék fel az osztályra, majd holnap bejön személyesen érte.

Amikor végzett, kifelé indult, majd hirtelen eszébe jutott, hogy nem érdeklődött dr. Awonnál Tom Thorpe után. Kicsit bosszankodott, hogy ennyire kiesett a fejéből, pedig soha nem szokott elfelejteni semmit. Minden bizonnyal Marknak igaza van, nagyon kikészült, pihennie kellene.

Lement az alagsorba, aztán átment a folyosón a másik épületbe. Dr. Peter Awon épp a folyosón állt és cigarettázott, amikor a csapóajtón áthaladt.

– Á! Dr. Coogan! – kiáltott fel a férfi. Véres gumikötény volt előtte, melytől Dean gyomra ismét felfordult, de szerencsére most nem kellett hánynia.

– Jó napot, dr. Awon! Tud nekem mondani valamit? Szerencsétlen Mrs. Thorpe már biztosan nagyon szeretné tudni a férje halálának okát. Megígértem neki, hogy amint megtudok valamit, azonnal értesítem. Csupán három házzal lakik tőlem arrébb.

– Igen, már megtörtént a boncolás, de semmit nem találtam nála. A rémült arckifejezése és meredt tekintete az egyetlen nyom, ami arra enged következtetni, hogy a szívbénulás ijedtség folytán következett be.

– Ez egyszerűen érthetetlen. Vajon mitől rémülhet meg egy ilyen életerős ember annyira, hogy megáll a szíve? Még amikor földrengés volt is, emlékszik, néhány évvel ezelőtt, hány szívrohamos embert kezeltünk? Ők sem haltak bele a rémületbe, csak rosszul lettek. Nem értem én ezt, dr. Awon!

– Már pedig ez a tény. A szívének semmi baja, egyszerűen megállt. Kicsit nekem is furcsa, de ez a helyzet. Meg kellene kérdeznie a feleségét, hogy volt-e valami különös, vagy szokatlan dolog, amitől a férje megrémülhetett? Neki tudnia kell róla, ha volt ilyen.

– Igen, majd megkérdezem! És nagyon köszönöm, amiért ilyen gyorsan elvégezte a boncolást, dr. Awon!

– Szívesen, dr. Coogan! Ha tehetem, miért ne segítsek? – intett a kezével.

Dean kilépett a csapóajtón és fellélegzett. Már alig várta, hogy kijöhessen, szörnyen fojtogatónak érezte ott a levegőt.

A felügyelő épp akkor állt meg a liftnél, amikor Dean elhagyta a patológiát. Kicsit furcsán nézett a fiatal orvos után, majd sietve elkapta a még mindig lengőajtó egyik szárnyát, aztán eltűnt mögötte.

Dr. Awon még egy utolsót szippantott a cigarettából, majd elnyomta a csikket.

– Jó napot, uram! Kérem, bocsásson meg, amiért alkalmatlankodom, de nem tudja véletlenül, hol találom dr. Coogant? Azt mondták, idejött – blöffölt. Remélte, hogy megérzése nem alaptalan, miszerint a doktor itt járt.

– Épp az imént ment el tőlem, ha pár perccel hamarabb jön, találkoztak volna. Hogy hova ment, azt sajnos nem tudom! – tárta szét a két karját.

– Talán Tom Thorpe után érdeklődött? – kérdezte.

– Igen, igen. Megkérdezte, hogy elvégeztem-e rajta a boncolást. De bocsásson meg, milyen ügyben keresi a kollégát? – kérdezte a férfi.

– Eric Ayer rendőrfelügyelő vagyok. Épp ott voltam, amikor ezt a szegény férfit elszállították. Mivel itt volt dolgom, gondoltam, megkérdezem dr. Coogant, van-e valami konkrét ok már a halálát illetően?

– Sajnos, semmi. Nem lehet tudni, mitől állt meg a szíve. A boncolás is csak annyit eredményezett, hogy szívbénulásban hunyt el.

– Ez érthetetlen. Már a második ember, aki ilyen körülmények között hal meg. Először dr. Lewis, most pedig ez a férfi. Ön nyilván ismerte dr. Marylou Lewist, ugye? – kérdezte.

– Igen, hogyne ismertem volna, de bocsásson meg, mintha azt mondta volna, hogy ő is ilyen körülmények között halt meg? Mivel nem én boncoltam, a részletekről nem tudok semmit, csupán csak a halálhíréről értesültem, de most megdöbbentett, amit mondott. Tényleg ő is ugyanígy halt meg? – kérdezte érdeklődéssel teli arccal.

– Igen. Pontosan ezt állapította meg nála is a halottkém. Ha akarja, szívesem megmutatom a boncolási jegyzőkönyvet. Esetleg be tudna jönni hozzám ma vagy holnap? – kérdezte.

– Természetesen. Ma korán végzek, és felkeresem. Köszönöm, amiért elmondta és biztosítja, hogy megnézzem, hisz a haláluk igazán különös. Tudja, felügyelő úr, még ha egyformának is látszik két halál, nem biztos, hogy az is, talán rábukkanok valamire, ami magyarázatot adhat egy ilyen hirtelen bekövetkezett szívhalálra.

– Milyen igaza van, dr...

– Dr. Peter Awon! – mutatkozott be a férfi.

– Akkor várom, dr. Awon! – búcsúzott a felügyelő, miközben arra gondolt, miért akarta dr. Coogan eltitkolni előtte, hogy Tom Thorpe is szívbénulásban halt meg, s az arcán és szemében is a rémület ült? Mert most már biztos volt benne, hogy ezt akarta tenni. Ha akkor történetesen nem keresi az otthonában, soha nem szólt volna erről az esetről. De vajon miért?

5.

Dean idegesen ment be másnap a kórházba. Egyenesen a laborba sietett, hogy végre kézhez kapja a leadott vérvizsgálati eredményét.

Miután a kezében tartotta, a közeli mosdóba lépett, hogy mielőbb láthassa, mit tartalmaz. Lehajtott a WC kagylójának tetejét és ráült. Vett egy mély levegőt. Alaposan végignézte a leletet, de semmi eltérést nem tapasztalt. Egy teljesen negatív laborleletet tartott a kezében.

– Az ördög vinné el! Semmi! Pedig biztos vagyok benne, hogy annak az átkozott injekciónak a hatása miatt voltam ilyen rosszul. És ez a zene! Beleőrülök! – szorította két tenyerét a fülére. Szinte állandóan hallotta, lassan már az őrületbe kergeti.

Felállt, a leletet a zsebébe gyűrte és kilépett az ajtón. Ma szabadnapos, kifejezetten csak a lelet miatt jött be, így nem is ment fel az osztályra. Amint a kijárat felé igyekezett, Mark hangját hallotta meg a háta mögött.

– Dean! Dean! Kérlek, várj meg!

Megállt. Kissé bosszúsan szorította össze a fogait. Most nem volt kedve Marknak magyarázkodni, mert biztos, hogy a lelet után fog érdeklődni, s nem is tévedett. Amint a férfi mellé ért, azonnal rákérdekezett.

– Na, megvan az eredmény?

– Igen.

– És? Van valami bajod?

– Semmi!

– És ezt ilyen fancsali képpel mondod? Ennek örülnöd kell, barátom! – mondta.

– Persze, hogy örülök, csak mégis aggaszt, ami velem történt. Nem értem, ha semmi eltérés nincs mitől kerültem olyan állapotba? – nézett rá keserű képpel.

– Attól, hogy ki vagy merülve, Dean! Látod, én megmondtam neked azonnal! Hidd el, hogy csakis ez lehet! Tudod, be kell látnunk, bármennyire is erősnek hisszük magunkat, mi is épp olyanok vagyunk, mint bárki más. Ne aggódj, minden rendben van veled, csak szerintem többet kellene pihenned. Menj el néhány napra valahova és...

– Nem, Mark! Nem hiszem, hogy jó ötlet. A munka eltereli a gondolataimat, jobb, ha nem maradok otthon. Egyébként is nemrég vettem

ki három napot. Ma pihenőnapom van, ki is használom. Azt hiszem, elmegyek úszni egyet!

– Szívesen veled tartanék, de nekem dolgoznom kell! Megyek is, mert elkések. Örülök, hogy beszéltünk, így legalább megnyugodtam egy kissé, hogy a leleteid rendben vannak. Viszlát, Dean!

– Szia, Mark! És köszönöm, hogy törődsz velem!

– Még szép! Elvégre barátok lennénk! - mosolygott a férfi és belépett a liftbe.

Dean a parkolóba ment. Beült az autójába. A zene a fejében egyre idegesítőbb volt, ezért bekapcsolta a rádiót, hogy elterelje a figyelmét. Amint kihajtott a parkolóból, eszébe jutott, hogy meg kellene nézetnie magát egy pszichiáterrel. Ki tudja, még az is meglehet, hogy Marylou elvesztése annyira megviselte, hogy ez okozza a problémáit. Igen! Egészen biztos volt benne, hogy most egy jó szakemberre van szüksége.

Azonnal döntött. Másik sávba sorolt, majd keresett egy helyet, ahol leparkolhatott. A táskájából kiemelte a noteszét, amelyben minden, számára fontos ember nevét, telefonszámát őrizte. Felütötte dr. Fred Eden nevénél és már hívta is.

– Dr. Eden? – szólt bele.

– Igen. Ki beszél? – válaszolt a férfi.

– Jó napot, dr. Eden. Dean Coogan vagyok!

– Nahát, Dean! Még hogy nincsen telepátia! Épp rád gondoltam!

– Rám? – kérdezte meglepődve a férfi.

– Igen. Tudod, egyik nap a kezembe került az egyik szakdolgozatot. Most is lenyűgözött, mint akkor, amikor megírtad. Gondoltam is rá, hogy megkereslek, tudni szerettem volna, hogy alakult a sorsod, mivel végül mégsem a pszichológiát választottad.

– Köszönöm az elismerő szavakat, dr. Eden. Igazán boldog vagyok, amiért gondolt rám.

– Nos, elárulod, hogy miért hívtál?

– Igen. Szeretném felkeresni önt, ha lehet.

– Egy beteged miatt?

– Nem, saját magam miatt. Azt hiszem, pszichiáterre lenne szükségem.

– Megijesztesz, fiam! Mi a baj? – kérdezte a férfi aggódással teli hangon.

– Inkább majd személyesen, ha tudna fogadni.

– Természetesen, akár most azonnal jöhetsz! Már nem tanítok, csak délutánonként a magánrendelőmben dolgozom. – mondta és bediktálta a címet.

– Köszönöm, dr. Eden! Egy fél órán belül ott leszek.

– Várlak, Dean! – tette le a telefont a férfi.

A fiatal orvos maga előtt látta az idős tanára arcát, mely szigorú volt, de egyben barátságos is. Szerette a diákokat, az élete volt a tanítás. Praktizált is természetesen, de mindig mondta, felüdülést jelent neki, amikor a fiatalokkal lehet. Sokat tanult tőle. Emlékszik, mennyire sajnálta, amikor bejelentette, mégis más szakot választ. Lehet, hogy rosszul választott és mégis inkább a pszichológiánál kellett volna maradnia?

A vezetés lekötötte a figyelmét, így néhány percig megfeledkezett a zenéről is, amelyet állandóan hallott. Amikor bekanyarodott a fákkal szegélyezett utcába, ismét egyre hangosabban hasított a fejébe.

Alig várta, hogy beléphessen az idős orvos rendelőjébe.

Megnyomta a csengőt, s legnagyobb meglepetésére maga dr. Eden nyitott ajtót.

– Édes, fiam! Ha tudnád, mennyire örülök neked! – nyújtott kezet, majd megölelte. – Gyere, fáradj beljebb!

– Én is boldog vagyok, hogy láthatom, uram! Köszönöm, hogy fogadott azonnal.

– Nos, az egyik legkedvesebb diákomat hogyne fogadnám? – nézett rá arany keretes szemüvege mögül. A szemei csillogtak, a fiatal orvos kiolvashatta belőle, tényleg nagyon örül, amiért láthatja.

A rendelőbe lépve Dean azonnal látta, hogy nagyon elegáns, finom bútorokkal van berendezve. Ide biztosan csak a gazdagok járnak! – gondolta, s ebben a pillanatban úgy érezte, ő soha nem fog eljutni ilyen magasra. Neki valahogy semmi nem sikerül.

– Kérlek, foglalj helyet, Dean! Mondd el, miben segíthetek neked? – nézett rá fürkésző pillantással.

– Nem is tudom, hol kezdjem, dr. Eden? – szólalt meg az orvos kissé zavartan.

– Mondjuk az elején! – nevetett rá a férfi, s ettől egy kicsit megkönnyebbült. – Azt mondtad, neked van szükséged pszichiáterre?

– Ez így van. Napok óta szenvedek és most már nem bírom tovább. – mondta a férfi fájdalmas arcot vágva. – Tudja, dr. Eden, örökre elveszítettem a kedvesemet, Marylout, már nincs közöttünk, aztán egy régi barátnőm néhány napra rá szintén meghalt, de mindez nem volt elég, egyik

éjjel a kórházi öltözőben valaki lehet, hogy meg akart ölni. A nyakamba szúrt egy tűt, s ettől különös állapotba kerültem. Mintha megszűnt volna a külvilág, csak akkor eszméltem fel, amikor a nővér a keresésemre indulva, rám talált. Szörnyen érzem magam! – fakadt ki keserűséggel teli hangon.

– Nos, ez így első hallásra egy kicsit zavarosnak tűnik, de a lényeget azért kihámoztam belőle. Megértettem, hogy kiborultál, Dean. Elveszítetted a kedvesedet, egy régi barátnődet majdnem egyszerre, aztán valaki az életedre tört. Ezt bizony nem könnyű feldolgozni. Nem csodálkozom, ha úgy érezted, szakember segítségére van szükséged. Én pedig örömmel segítek neked, de ahhoz részletesebben kell, hogy ismerjem a történteket és azt, amit érzel.

– Kérdezzen, dr. Eden, mindenre válaszolok.

– Először is arra, hogy miben halt meg Marylou, ugye, ezt a nevet mondtad?

– Igen. Dr. Marylou Lewis. Szívbénulás okozta a halálát.

– Szívbénulás? Talán balesetet szenvedett és...

– Nem! Nem baleset következtében halt meg – vágott izgatottan a szavába. – A halottkém szerint valamitől annyira megrémült, hogy a szíve megállt.

– Hm. Ez érdekes! – nézett rá az idős orvos döbbenten. – Neked mi a véleményed a haláláról? – kérdezte.

– Sajnos, nem tudok véleményt alkotni, mert nem voltam vele, amikor meghalt. Tudja, kicsit összekaptunk és ő szakított velem.

– Miért?

– Nos, egy étteremben voltunk, amikor egy régi barátnőm, akit már hosszú évek óta nem láttam felbukkant, majd örömében a nyakamba ugrott. Szörnyű volt! Gondolhatja, Marylou azonnal felugrott és elrohant. Hiába próbáltam vele beszélni nem hallgatott meg.

– Ez tényleg kellemetlen szituáció lehetett, de szerintem az nem volt helyes, hogy anélkül szakított veled, hogy meghallgatott volna. Talán nem is szeretett igazán.

– Bevallom, már ez is eszembe jutott, bár abban biztos vagyok, hogy amikor együtt voltunk, úgy éreztem, őszintén szeret. Kár, hogy soha többé nem tudom meg az igazat. Tudja, dr. Eden, be kell vallanom, én kimondottan szélhámos, megbízhatatlan, kicsapongó életet éltem, amíg meg nem ismertem őt. Erről a kórházban is tudtak, sok nővér, doktornő esett áldozatul nekem. A múlt végigkíséri az embert, s hiába változtam meg, úgy látszott, nem bízott bennem eléggé. Aztán ez a régi barátnőm

megkeresett. Megígérte, hogy összebékít bennünket. Nos, ez sikerült is neki, mert hamarosan Marylou megbocsátott. Randevút beszéltünk meg, de sajnos, nem jött el. Késő estig vártam rá, de hiába. A kórházban kerestem, elmondták, hogy rendes időben távozott, ezután elmentem a házához, bárcsak ne tettem volna! – sóhajtott fel, aztán elhallgatott. Lehajtott fejjel ült a férfivel szemben.

– Kérlek, Dean, folytasd! – szólalt meg egy idő után dr. Eden.

– Nos, mint mondtam, elmentem hozzá. Tizenegy óra lehetett, amikor becsengettem. Egy idegen férfi nyitott ajtót. Kértem, hogy szóljon Marylounak, de ő rám förmedt és közölte, hogy menjek el, ne zavarjam. Azt is mondta, hogy ő a vőlegénye.

– Tessék? – vonta össze a szemöldökét a férfi. – A vőlegénye?

– Igen. Ezt mondta, aztán becsapta az orrom előtt az ajtót. Ezután szörnyű állapotban tértem haza. Azt hittem, belehalok a fájdalomba, ezért néhány pohár erős alkoholba fojtottam a bánatom. Reggel aztán telefonon keresett a kollégám, aki közölte velem, hogy Marylou halott.

– És mondd, Dean! Tudtál pontos személyleírást adni erről az emberről? – kérdezte.

– Nem, nem is beszéltem róla senkinek.

– De miért? Nem értelek, fiam! Talán épp az az ember követett el valamit a kedvesed ellen.

– Nem is, tudom, dr. Eden. Bántott, hogy játszott velem. Nem érdekelt már semmi. El voltam keseredve. Még most is nagyon fáj...

– Rendben, akkor most hagyjuk ezt! Beszélj egy kicsit részletesebben a barátnődről.

– Ő az, aki miatt Marylou szakított velem. Jane Benett! Nagyon kedves fiatal nő volt. Régebben egy pár voltunk, de aztán vége lett, évek óta nem találkoztunk. Egyébként manöken lett, szépen haladt a világhírnév felé. A neve lassan nem csak Amerikában, de Európában is egyre ismertebbé vált. Aztán egyszerre csak ő is elment.

– És ő hogyan halt meg?

– Ahogy Marylou. Szívbénulásban.

– Tessék? – kapta fel a fejét az idős férfi. – Azt akarod mondani, hogy mindketten megrémültek valamitől, ezért megállt a szívük és ez okozta a halálukat?

– Igen, pontosan így van. A halottkém semmiféle idegenkezűségre utaló nyomot nem talált rajtuk, a boncolás is csak azt erősítette meg, hogy

szívbénulásban hunytak el. Semmiféle elváltozást nem találtak a szervezetükben, sem magán a szíven.

– Ez nagyon érdekes. Ismerte egymást a két hölgy?

– Csak felületesen. Mindössze kétszer találkoztak.

– Ez még jobban elgondolkoztató. Azt hittem barátnők voltak, összejártak, sok időt töltöttek el egymással, így ugyanarra a helyre jártak, ismerték egymás barátait, stb.

– Nem, mint mondtam, csak két alkalommal látták egymást. Szó sincs arról, hogy közös dolgaik lettek volna. Arról nem is beszélve, hogy Marylou itt, New Yorkban halt meg, míg Jane Los Angelesben, ahol egy fellépése volt. Bánt is a lelkiismeretem vele kapcsolatban, mert mielőtt elutazott, megkért, vigyázzak a madarára. Egy érdekes fekete, sárga csőrű madarat bízott rám, amely sajnos megszökött tőlem, aztán bár nagyon ritka faj, mégis sikerült egy épp olyat vennem, de ez is megszökött. Legalább a madara ne tűnt volna el! Látja, uram, még arra sem vagyok alkalmas, hogy egy kalitkába zárt állatra vigyázzak! – sóhajtott fel.

Az idős ember figyelmesen hallgatta. Kissé elgondolkozott, aztán megszólalt.

– Szóval, mindkettőjük arcán rémület látszott és a halottkém ebből következtet arra, hogy a szívbénulás oka ijedtség.

– Igen, igen! Mivel semmiféle elváltozást nem talált sem a testen kívül, sem a szervezetükben, s magán a szíven sem, így hát ezt a végleges diagnózis állította fel – bólogatott Dean.

– Bevallom, kicsit misztikusnak találom ezt az egészet, pedig biztos, hogy hétköznapi és nagyon egyszerű a magyarázat, csak meg kell találni. Sajnos, ők már nem beszélhetnek, de gondolom, a rendőrség vizsgálja az ügyet? – kérdezte.

– Tulajdonképpen, nem. Már le is zárták, hisz bűncselekményre utaló jelet nem találtak.

– És a rémület az arcukon, a szemükben? Ennek okát mindenképpen fel kell deríteni, hisz tudjuk jól orvosok, ahhoz, hogy a szív megálljon nagy megrázkódtatásnak kell történnie. Ezt pedig okozhatta valaki esetleg szándékosan is. Nem gondolod? Szerintem túlságosan hamar lezárták ezt a két ügyet.

– Nem mondtam el mindent, dr. Eden. Még egy ember halt meg ilyen körülmények között. A harmadik szomszédom, Tom Thorpe. Csak pár hete költöztek ide. Tegnap a felesége aggódva keresett fel az otthonomban, hogy menjek azonnal, mert a férje rosszul van. Már nem tehettem mást, mint

megállapítottam a halálát. Az ő arcán, szemében is ugyanazt a rémületet fedeztem fel, mint a másik két esetben. Úgy érzem, ez nem lehet véletlen, dr. Eden!

– Igen, épp ezt próbáltam érzékeltetni, amikor azt mondtam, valaki szándékosan ijeszthetett rájuk. Te is orvos vagy, tudod, hogy van sokkhatás, amely bizony olyannyira megterheli a szívet, hogy nem képes elviselni és leáll. Ha rögtön nem történik újraélesztés, beáll a halál.

– Természetesen, tisztában vagyok vele, csaknem értem, ki okozhatott ekkora rémületet és miért? Ha tényleg ismerték volna egymást közelebbről, talán könnyebben találnák magyarázatot, de így? Csak feltételezésekre alapozzuk a véleményünket, s én megértem a rendőrséget, ha bűncselekményre utaló jelet nem találva, lezárja az ügyet, hisz sem a halottkém, sem mi orvosok nem találjuk a történtek magyarázatát – mondta keserűen Dean.

– Sajnálom, de én nem értek ezzel egyet, Dean. A rendőrségnek tovább kellene nyomozni, mert szerintem addig nem lehet lezárni egy ügyet, amíg teljességgel nem tisztázódtak a dolgok. Itt pedig nagyon is tisztázatlanok a halál körülményei.

– A rendőrség helyett mi nem dönthetünk, uram. Nekik aztán van gyakorlatuk a bűncselekmények felderítésében, s mivel nem tudták bizonyítani az erőszakosság legkisebb jelét sem, így hát nem tehettek mást, lezárták az ügyet. Ezt el kell fogadnunk. Talán az lenne az egyedüli segítség, ha megismétlődne ez a dolog, vagyis valaki ilyen állapotba kerülne be hozzánk a kórházba, de magához térne és elmondana mindent.

– Egy dolog azonban nekem érdekesnek tűnik! – szólalt meg a pszichiáter a fiatal orvosra nézve.

– Mi az? – kérdezte izgatottan.

– Az, hogy mind a három embert, aki ilyen körülmények között halt meg, ismerted. Közöd volt hozzájuk.

– Nem, dr. Eden. Tom Thorpe-ot nem ismertem, soha nem láttam, csakis amikor a holttestét megvizsgáltam.

– De a közeledben élt. Nekem valami azt súgja, ennek jelentősége van! Arra gondolok, hogy talán neked akart valaki ártani! Ki tudhatja? Nem is értem, a rendőrségnek ez miért nem tűnt fel? Beszélned kellene a felügyelővel, hogy...

– Nem, dr. Eden! Nincs senki, aki ennyire haragudna rám és egyébként is alig várom, hogy vége legyen. Szeretném mielőbb eltemetni Marylout és már csak abban bízom, hogy ezután megnyugszom.

– Hidd el, nincs igazad, fiam! A rendőrségnek tudnia kell mindenről. Ez a megmagyarázhatatlan hármas haláleset és a te különös eseted az öltözőben a titokzatos injekciótól, mindez arra int, hogy itt bizony valami csúnya dolog történik. Kérlek, Dean, beszélj erről a felügyelővel. Őszintén és nyíltan. Aggódom miattad!

– Nem is tudom, dr. Eden! – nézett rá a férfi elgondolkozva.

– Egyáltalán találtak valamilyen nyomot az öltözőben? – kérdezte az idős ember.

– Nem tudnak róla, uram! Nem beszéltem, róla a felügyelőnek! Tudja, dr. Eden, nem szeretném, hogy kitudódjon, mi történt velem az öltözőben, mert ez rossz fényt vetne rám. A kollégáim, a munkatársaim összesúgnának mögöttem, ki tudja, mit gondolnának rólam, a betegeim pedig talán nem bíznának meg bennem azután. Nem akarom, hogy a bizalmuk megrendülj ön bennem. A nővér, aki rám talált, ígéretéhez híven, nem mondott senkinek semmit.

– Ez butaság, Dean. Hát nem érted? Lehet, hogy az életed veszélyben van! Mielőbb el kell mondanod a felügyelőnek mindent, nagyon őszintén!

– Lehet, hogy igaza van dr. Eden. Megígérem, hogy átgondolom.

– Jól van, most foglalkozzunk veled, fiam. Neked tényleg rám van szükséged és már tudom is, hogy miként foglak kezelni. Meglátod néhány alkalom után teljesen megnyugszanak az idegeid. Kérlek, mondd el, mi okozza a legnagyobb problémát? Álmatlanság, izzadás, vagy...

– Nem! – vágott a szavába Dean, aztán gyorsan elnézést kért. – Nem ez a legnagyobb gondom, hanem hogy állandóan hallok egy zenét és ettől teljesen kikészültem.

– Zenét? – vonta össze a szemöldökét a férfi. – Miféle zenét?

– Nem tudom megmondani. Lágy dallamú, de egyben hátborzongató is. Kicsit olyan, mintha gyászzene lenne, de mégsem az. Még sohasem hallottam, egy ideje azonban szinte állandóan hallom. Félek, hogy megbolondulok, dr. Eden.

– Ne aggódj, Dean, segítek! Azért vagyok, hogy megoldjam az efféle problémákat. Mióta is hallod?

– Pár napja.

– Összefüggésben lehet a halálesetekkel? Mármint arra gondolok, a halálesetek bekövetkezte után jelentkezett?

– Igen.

– Este, vagy napközben hallod?

– Állandóan. Miután visszatértem Los Angelesből, akkor még Jane élt, másnap telefonált a kezelőorvosa, s közölte velem, hogy szegény meghalt. Szörnyen éreztem magam, s mivel képtelen voltam aludni, bevettem egy altatót. Ezután szörnyű rémképek, torz alakok tolultak lehunyt szemem elé, aztán lassan kezdtem érezni, hogy elalszom. Ekkor jelentkezett ez a zene először a fejemben. Megnyugtató, de mint már mondtam, hátborzongató is volt. Megpróbáltam kinyitni a szemem, de nem sikerült. Olyan érzés volt, mintha ébren lennék és aludnék egyszerre. Azóta hallom ezt a zenét, soha, egyetlen pillanatra sem szűnik meg. Aztán, amikor visszamentem dolgozni, akkor történt velem az a különös dolog az öltözőben.

– Értem! – mondta a férfi elgondolkozva. – És én is csak ismételni tudom magamat, Dean. Szerintem ez is csak azt támasztja alá, amit mondtam, hogy valaki neked akart ártani – nézett rá aggódó tekintettel.

– Már azt sem tudom, hogy valójában mit higgyek? Mivel senkivel sem vagyok haragban, még csak feltételezésem sincs, hogy ki akart volna nekem ártani, ám az, hogy hátulról a nyakamba szúrjon valaki egy tűt, önmagáért beszél. Csak azt nem értem, hogy ha végezni akart velem, miért nem tette? Senki nem volt ott, nyugodtan megtehette volna! Nem gondolja, uram?

– Ezt nem lehet tudni. Talán csak figyelmeztetés volt. Megnézhetném a szúrás helyét? – kérdezte dr. Eden.

– Igen, persze! Eddig senkinek nem beszéltem róla, s bevallom már nagyon szeretném tudni, hogy valóban tűszúrás, vagy valami más hegyes eszköz okozta a fájdalmat a nyakamban? Tulajdonképpen csak az én feltételezésem, hogy tűszúrás, lehet, hogy nem is az.

Az idős orvos megnézte és a fejét csóválta.

– De igen, Dean! Minden jel szerint tűvel okozták, bár már alig látszik.

– Az lehet, viszont nagyon fáj még mindig a nyakam. Utóhatásaként rosszul voltam, hánytam, szédültem, ez is arra engedett következtetni, hogy valamilyen szert fecskendeztek belém, ez azonban már elmúlt, csak a nyaki fájdalom maradt meg.

A férfi maga elé meredt, látszott rajta, mélyen elgondolkozott.

– Dean! Kellett volna egy laborvizsgálatot végeztetned, talán...

– Végeztettem, dr. Eden! Itt van a lelet, ezért mentem be a kórházba. Sajnos, vagy hála az égnek, nem mutat ki semmit – nyújtotta át a papírt.

– Ez valóban egy teljesen negatív lelet, ami arra enged következtetni, hogy tényleg nem akarta a halálodat, de akkor vajon milyen szert kaphattál?

– Sajnos, fogalmam sincs. Tudja, dr. Eden, valójában ami elviselhetetlen számomra, nem ez, hanem az állandó zene a fejemben. Szinte az őrületbe kerget, lassan a munkámra sem tudok odafigyelni.

– Megértelek, fiam! Sajnos, a lelki problémák előbb-utóbb fizikai elváltozásokat okoznak, de ezt te is nagyon jól tudod. Okosan tetted, hogy eljöttél hozzám, remélem, hamarosan túl jutsz ezen a kellemetlen helyzeten. Megígérem! Kérlek, most feküdj le és lazítsd el magad!

Dean több mint másfél órán keresztül feküdt az ágyon, beszélgetett a pszichiáterrel, aki közben folyamatosan jegyzetelt.

– Egyelőre ennyi, Dean. Alaposan átgondolok mindent, s a következő alkalommal elkezdem a terápiát. Jó lenne, ha már holnap ráérnél – mondta az idős férfi az orvosra nézve, aki bólintott. Megölelte a vállát, egészen a kijáratig kísérte.

Amikor Dean eljött tőle, kissé jobban érezte magát. Már az, hogy beszélhetett nyíltan, őszintén valakivel, akiben megbízott, nagyon sokat jelentett.

Amikor hazaérve belépett a nappaliba, rögtön látta, hogy üzenete érkezett. A felügyelő kereste, beszélni szeretne vele.

– Az ördög vinné el! Mit akarhat megint? – csapott mérgesen az asztal sarkára, s már megint visszasüppedt abba az állapotba, mielőtt dr. Edenhez ment volna. Idegesen emelte fel a telefont, hogy megtudja, miről akar vele a férfi beszélni. Kissé rekedten szólt bele.

– Köszönöm, hogy jelentkezett, dr. Coogan! – mondta a felügyelő barátságos hangon.

– Miről van szó, felügyelő úr? – kérdezte elég ingerülten.

– Még mindig dr. Lewis haláláról. Higgye el, én is szeretnék már túllépni rajta, de nem tehetem. Amíg nem teljesen világos és tiszta, addig nem! Mikor kereshetném fel? – kérdezte.

– Ha jó önnek, akár most is idejöhet! – válaszolta meglehetősen hűvösen.

– Köszönöm, hogy szán rám időt, azonnal indulok.

Hamarosan meg is érkezett. Az orvos hellyel kínálta, miközben várakozóan nézett rá. Megpróbált nyugalmat erőltetni magára, ami nem igazán sikerült.

– Dr. Coogan! Sajnálom, hogy kellemetlenkedem, de szeretném végre megnyugtatóan végleg lezárni ezt az ügyet.

– Kérem, ne szabadkozzon, inkább mondja el, miről akar velem beszélni?

– Arról az estéről, amikor dr. Lewis házánál járt.

– Már mondtam, hogy nem jártam nála!

– De igen, dr. Coogan! Ön ott járt és ezt most már biztonsággal kijelenthetem, ugyanis a névtelen telefonáló alakot öltött, vagyis hajlandó ezt a rendőrségen is tanúsítani.

Dean arcában rángatódzni kezdett egy izom. Felugrott, idegesen járkált fel, s alá.

– Egyszerűen nem értem önt, felügyelő úr! Mégis, miért hisz annak az illetőnek, akit velem ellentétben nem ismer? Szerettem a kedvesemet mindennél jobban, találkozónk lett volna, itthon vártam rá, mondja, miért mentem volna oda és gyilkoltam volna meg?

– Ezt én soha nem állítottam, doktor! Egyetlen szóval sem említettem, hogy ön, vagy bárki más meggyilkolta. A nyomozás és a boncolási jegyzőkönyv egyértelműen bizonyítja, hogy dr. Lewis nem erőszakos halállal halt meg, tehát nem értem, miért van így felháborodva? – nézett rá a felügyelő.

– Bocsásson meg, de teljesen ki vagyok borulva. Nem lenne szabad ilyen ingerülten viselkednem önnel, hisz csak a munkáját végzi. Kérem, ne haragudjon!

– Semmi baj, megértem, hogy nagyon el van keseredve, nekem is kellemetlen, hogy zaklatom, de értsen meg, tudnom kell, járt-e ott, vagy sem?

– Megértem, felügyelő úr, de ön is értsen meg! Nem jártam Marylou házában akkor este, amikor meghalt. Én is borzasztóan szeretném tudni, hogy mi történt vele, de sajnos, fogalmam sincs. El kell hinnie, amit mondok!

– Rendben, akkor szembesíteni fogom önöket egymással.

– Árulja el, Mr. Ayer, ki az, aki engem látni vélt Marylou házánál? – kérdezte.

– Sajnálom, de nem mondhatom meg, a tanú védelme érdekében. Az irodámban találkozhat majd vele.

– Legyen, ahogy ön akarja, felügyelő úr, de esküszöm, csak valami rosszakaróm lehet, aki ezzel vádol, mert nem jártam ott. A szemébe is belemondom, hogy hazudik!

– Meg lesz a lehetősége rá, doktor! Időpontot egyeztetek a szemtanúval, aztán önnel. Remélem mielőbb megejthetjük ezt a szembesítést.

– Bevallom, nagyon kíváncsi vagyok, ki állíthatja, hogy ott voltam, amikor nem igaz!

– Köszönöm, hogy nem tanúsít ellenállást! Még egyszer elnézést kérek a zavarásért, dr. Coogan! Jelentkezem hamarosan!

Dean idegesen csukta be az ajtót a férfi után. Hátával nekitámaszkodott. Azon töprengett, ugyan ki láthatta meg? Senki! Sötét volt, nem járt a környéken még a madár sem. Arról pedig, hogy ott járt, csakis Mark tudott. Hát persze – csapott a homlokára. – Egész biztos, hogy ő volt! Mindvégig becsapott! Én bolond, bedőltem annak, hogy barátként közeledett hozzám!

Majdnem elsírta magát, olyan dühös lett. Főleg saját magára, amiért ilyen ostoba volt! Mindent elmondott neki, a legfontosabb titkait is, ő pedig jót nevet a markába. De ezt nem viszi el szárazon! – villant a szeme és a telefonhoz sietett.

– Tessék, dr. Haroy! – hallotta meg a férfi hangját.

– Dean vagyok, Mark!

– Dean! Drága barátom! Örülök, hogy hívtál. Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Nem jól. Képzeld, itt járt a felügyelő! Közölte velem, hogy van egy szemtanú, aki hajlandó a rendőrségen tanúsítani, hogy engem ott látott Marylou házánál a halálának estéjén. Mit szólsz hozzá?

– Ez képtelenség. Szerintem csak blöfföl!

– Nem, Mark. Nem blöfföl, hamarosan be kell mennem szembesítésre.

– Nem is tudom, mit mondjak, Dean! Nem értem az egészet!

– De én igen, Mark! Már tudom, hogy ki köpött be a felügyelőnél!

– Valóban? És ki tette?

– Te, kedves barátom! Te voltál!

– Dean! Megőrültél? Alig melegedtünk össze, csak nem hiszed, hogy elárulnálak? Tényleg a barátod vagyok!

– Hát persze! A barátom! Szememben igen, közben a hátamba döföd a kést! Azt hiszed, nem jöttem rá, hogy csak bosszút akarsz állni azért, mert Marylou engem választott?

– Kérlek, Dean! Ne mondd ezt! Azt hittem, már túl vagyunk ezen és megbízol bennem!

– Nézd, Mark! Én megbíztam benned, hisz mindent elmondtam a magánéletemről. Mindent! És te mivel háláltad meg?

– Nem, Dean! Nem mondtam el a felügyelőnek semmit! Esküszöm, hogy...

– Kár esküdöznöd, Mark! Rajtad kívül senki nem tudja, hogy ott jártam azon az estén, de mint neked is elmondtam, csak az ajtóig mentem, mert az a férfi elállta az utamat.

– Sajnálom, hogy így gondolod, Dean, de biztosíthatlak, nem én voltam. Nem szóltam egyetlen szót sem erről a felügyelőnek. Hidd el, tényleg a barátod vagyok!

– Tudod mit? Elhiszem, ha a szembesítés lezajlott. Ha nem te állsz velem szemben a felügyelő irodájában, akkor bocsánatot kérek tőled, de ha te voltál, isten irgalmazzon neked! Még nem ismersz engem! – csapta le a telefont.

Lerogyott az asztal mellé, maga elé nézett. Az idős orvos szavai csengtek a fülében, elnyomva az idegesítő zenét. Talán igaza van, mindent el kellene mondania a felügyelőnek. Mi van, ha ő is úgy végzi, mint Marylou, Jane és Thorpe?

Felugrott, két tenyere közé szorította a fejét. A zene egyre jobban elnyomott minden mást. Úgy érezte, hogy megőrül.

A hálószobába sietett, táskájából nyugtatót vette elő. Bekapott egy szemet, aztán még egyet, majd szinte belezuhant az ágyba. Remélte, hogy hamarosan elalszik, mert különben a bolondok házában köt ki.

Szerencséjére néhány perc múlva már aludt is. Átaludta a napot, akkor ébredt fel, amikor már pirkadt. A zene azonnal megszólalt a fejében, amint kinyitotta a szemét, de most nem volt olyan erős.

Felkelt, a konyhába ment. Megivott egy pohár narancslevet, aztán az ablakhoz lépett. Elhúzta a függönyt. Még minden csendes, nyugodt volt. Egy kissé megnyitotta az ablakot, egy nagyot szippantott a párás, de nagyon friss levegőből. Amikor be akarta csukni, észrevett a párkányon egy kis fekete pihét.

Kezébe vette és megnézte. Semmi kétsége nem volt, hogy ez a megszökött madáré. Ezek szerint visszajár! – gondolta. Most nagyon sajnálta, hogy eltűnt. Legalább ő lenne itt vele, akkor talán nem érezné magát annyira egyedül!

Visszament a szobájába, bebújt a takaró alá. Ujjai között szorongatta a puha kis pihét, miközben megint eszébe jutott dr. Eden tanácsa. Elhatározta, hogy a szembesítéskor mindent őszintén elmond a felügyelőnek. Nem akar ő is meghalni, hisz még oly sok beteg embernek van szüksége rá! Az volt minden vágya, hogy orvos legyen, elérte, hát nem adhatja fel!

A szemei lassan lecsukódtak, megint elaludt. Ujjai között szorosan tartotta a kis pihét, mintha valami különleges nagy érték lenne.

Az asztalon megszólalt a telefon. Kábultan szállt le az ágyról. Az órájára nézett és megnyugodott. Nem aludt el. Ma megy először délelőttös műszakba hosszú hetek óta. Szinte el sem hiszi, hogy visszatérhet a normális kerékvágásba. Az éjszakai munkát nagyon nehéz megszokni, talán nem is lehet.

Felvette a telefont, de nem szólt bele senki. Le akarta tenni, amikor hirtelen egy iszonyú hangos, velőtrázó ordítást hallott, melytől szinte végigfutott a hátán a hideg, aztán a telefon elnémult.

– Ez meg mi volt? – kérdezte értetlenül és visszaejtette a kagylót a helyére, majd egyre dühösebb lett, szinte biztosra vette, hogy valaki szórakozik vele. Fortyogva a fürdőszobába ment. Frissen borotválkozva, haján még néhány vízcsepp ragyogott, amikor a szekrényhez lépett. Kiválasztott egy drapp inget, hozzá könnyű világos vászonnadrágot húzott. Tekintete a párnájára esett, meglátta az apró pihét. Felemelte, végighúzta az arcán, majd letette az éjjeliszekrényre, aztán lesietett a lépcsőn. Mielőtt elhagyta a házat, megnézte a kalitkát, amely üres volt. Nem is értette, miért reméli, hogy a madár visszatér?

A kórházban a lift felé igyekezve, Markkal találkozott.

– Szervusz, Dean! – köszönt. Szomorúan nézett a férfire.

– Szervusz! – szűrte a fogai között a szavakat, majd elfordította a fejét. Nem tehetett róla, de képtelen volt megbocsátani, hogy Mark ilyen csúnyán becsapta. Mivel senki nem tudott arról, hogy a doktornő házánál járt, csakis Ő, hiába mond bármit, nem tudja meggyőzni, arról, hogy nem neki járt el a szája és árulta be a felügyelőnél.

Szótlanul álltak a liftben, aztán előbb Dean, utána Mark lépett ki. Mindketten az öltöző felé igyekeztek, ám Dean meggondolta magát. Megfordult, a nővérszobába ment, pedig semmi dolga nem volt, csupán nem akart együtt öltözni Markkal.

Egy ideig ottmaradt, majd kilépett a folyosóra. Dr. Haroy már át volt öltözve, valakivel elmélyülten beszélgetett.

– Jó reggelt, dr. Coogan! – köszönt a férfire Vivian More főnővér. – Örülök, hogy visszatért a nappali műszakba. Már nagyon hiányzott mindannyiunknak!

– Ez így van! – hallotta meg Nancy nővér hangját a háta mögött. Megfordult és a fiatal nő mosolygós arcát látta.

– Köszönöm, igazán jól esik ez a meleg fogadtatás! – mondta enyhén elpirulva. A két nő elsietett, hisz a reggeli órákban volt a legtöbb munka, ezután Dean is belépett az öltözőbe. Kicsit összerándult a gyomra, amikor megállt a szekrénye előtt, de aztán megnyugodott, mert nem volt egyedül.

Gyorsan végzett, aztán bezárta a szekrénye ajtaját. Egyetlen pillanatra még felidézte, amikor a tűt a nyakába szúrták. Furcsa volt, hogy azon vette észre magát, szinte sajnálja, hogy nem ismétlődik meg a történet. Most már figyelne és elkapná a szemetet, aki ezt tette vele. Óvatosan körül nézett. Egyik kollégájáról sem feltételezte, hogy képes lenne erre, hisz jóban volt mindenkivel. Lehet, hogy Mark volt? – futott át az agyán. Ettől teljesen elgyengült. Ez eddig meg sem fordult a fejében, de most, hogy rájött, becsapta és elárulta, már nem lenne meglepődve, ha kiderülne, Ő áll a háttérben. Indoka is van: a bosszú!

A munka a nappali műszakban sokkal több, de ezt egyáltalán nem bánta, így az idő gyorsabban telt. Amikor az ebédlőben leült az asztalhoz, Mark lépett mellé.

– Dean! Szeretnék veled beszélni! Kérlek, hallgass meg! Leülhetek? – nézett rá.

Dean legszívesebben azonnal elzavarta volna, de túlságosan sokan voltak, nem akarta felhívni magára a figyelmet.

– Ülj le! - mondta kelletlenül.

– Nézd, Dean! Tudom, hogy most szentül meg vagy győződve róla, hogy becsaptalak, hogy áruló vagyok, de tévedsz! Rá fogsz jönni, hogy nem vagyok az ellenséged. Őszintén szeretnék a barátod lenni, és soha nem bántanálak meg szándékosan.

– Jól van. Ennyit akartál mondani? – nézett rá összevont szemöldökkel.

– Igen. Ennyit.

– Akkor további jó étvágyat! – állt fel és távozott. A gyomra háborgott, olyan éhes volt, de egyetlen falat nem ment volna le a torkán Mark társaságában, mert nem hitte el egyetlen szavát sem.

A büfében vett egy szendvicset, s mire az osztályra ért, megette.

– Dr. Coogan! Telefonon keresik! – intett felé Nancy nővér, amint kilépett a liftből.

– Köszönöm! – sietett oda és átvette a kagylót.

– Jó napot, dr. Coogan! Itt Ayer felügyelő.

– Önnek is, felügyelő úr! Parancsoljon! – mondta udvariasan, miközben a gyomra összerándult.

– Azért hívom, mert megvan az időpont. Holnap délután öt óra, ha önnek is megfelel, ekkor megejthetjük a szembesítést.

– Már alig várom, hogy megtudjam, ki lehet az ellenségem, bár meg kell mondanom, nem is biztos, hogy annyira meg leszek lepve.

– Csak nem gyanakszik valakire? – kérdezte a felügyelő.

– Ez több gyanakvásnál, ez bizonyosság. Akkor holnap délután öt órakor ott leszek az irodájában. Köszönöm, hogy hívott, Mr. Ayer.

Amint letette a telefont, elöntötte a düh. Legszívesebben Marknak esne és alaposan helyben hagyná, de természetesen nem teheti meg, ám ami késik, nem múlik!

Másnap munka után sietve távozott a kórházból. Amint a kocsijához ért, oldalra pillantva látta, hogy Mark elhajtott.

A szája megrándult, a szíve hevesebben kezdett verni. Micsoda aljas gazember! – gondolta, amint kikanyarodott a parkolóból.

Kissé remegő kézzel kopogott be a felügyelő irodájába.

– Tessék! – hallotta meg a hangját.

– Jó napot, Mr. Ayer! Remélem, nem késtem el? – lépett be. Körülnézett, de csak ketten voltak.

– Nem, a szemtanú még nem érkezett meg. Kérem, foglaljon helyet, minden percben befuthat.

Dean leült, bal lábát a jobb térdére fektette, ujjaival dobolt rajta. Már alig várta, hogy szemtől szembe álljon Markkal és a képébe vágja, milyen aljas és hazug!

A percek múltak, de sajnos hiába vártak, a szemtanú nem jelent meg. A felügyelő többször is magára hagyta az irodájában, mert állandóan elhívták. Amikor végre ismét az íróasztala mögött ült, az orvosra nézett.

– Azt hiszem, nincs értelme tovább rabolnom az idejét, dr. Coogan. Már több mint két óra telt el, sajnálom, hogy hiába fárasztottam ide, nem értem, miért maradt távol az illető, amikor nagyon is megfelelt neki az időpont.

– Talán mégis rájött, nem lenne képes a szemembe hazudni – mondta Dean különös tekintetet vetve a férfire.

– Igen, az is meglehet! – bólintott a felügyelő és az ajtóig kísérte. – Dr. Coogan! Elárulná a nevét annak, aki ön szerint alaptalanul meggyanúsította? – kérdezte.

– Miért is ne? Dr. Mark Haroy! Senki más nem tenne ilyet, csakis ő! Tudja, már beszélhetek őszintén, hisz Marylou halott, nem árthatok neki. Dr. Haroy, gondolom, emlékszik rá, ő a kollégám!

– Igen, hogyne!

– Nos, mindketten ugyanabba a nőbe szerettünk bele, aki nem volt más, mint Marylou, s amikor ő engem választott, hogy is mondjam? – gondolkozott el Dean, a megfelelő szavakat keresve. – Nos, a viszonyunk megromlott. Soha nem voltunk barátok, de ellenségek sem, ám attól a pillanattól kezdve gyűlöltük egymást. Most, amikor Marylou meghalt, szinte megváltozott. Bocsánatot kért tőlem és azt mondta, legyünk barátok. Én pedig ostoba állat, elfogadtam a barátságát, beavattam olyan dolgokba, amelyeket az ember csak egy igaz barátnak mond el, ő pedig visszaélt ezzel. Tudom, mindent azért tett, hogy bosszút álljon rajtam, mert csak megjátszotta, hogy elfelejtette a férfiúi hiúságán esett sérelmét.

A felügyelő figyelmesen hallgatta. Mivel nem szólt egy szót sem, Dean elégedetten nézett rá.

– Nos, egyezik a név, felügyelő úr? Ön is ezt az urat várta? – kérdezte.

– Sajnálom, de nem mondhatom meg, doktor úr! Ugye megérti, hogy még nem beszélhetek? – nézett rá bocsánatkérően.

– Hát persze! Egyébként már nem is érdekel annyira, hisz biztosan tudom, hogy ő az. Értesítsen az újabb idő-pontról: ha egyáltalán még jelentkezni fog! – nyújtott kezet és távozott.

Amint hazafelé hajtott, gondolt egy merészet. Ha már nem jött el Mark, majd maga kérdezi meg az okát. Otthon keresi fel, s mivel tudja, hogy egyedül él, talán elégtételt is vehet! Ha nincs tanú, nincs bizonyíték! A gyomra megemelkedett, a szíve hangosan kalapált.

Mikor befordult az utcába, ahol Mark lakott, már lement a nap, de még aránylag világos volt. A szél feltámadt, kellemesen lehűtötte a levegőt.

Túlhaladt a férfi házán, kissé távolabb állt meg, onnan gyalog ment vissza. Látta, hogy a kollégája kocsija az udvaron áll, tehát itthon van.

A kerti kapu nyitva volt, így végigsétált a kis előkerten, majd megállt a bejárati ajtó előtt és kopogott. Mivel nem jött kis senki, lenyomta a kilincset, aztán kissé meglepődve megállt, majd beljebb lépett. Becsukta maga mögött az ajtót. Körül nézett, már amennyire tudott. A lakásban már eléggé sötét volt. Nem látta a férfit sehol, ezért tett két lépést, többet nem tudott, mert talpa alatt megcsúszott a kőpadló, ő pedig kis híján hanyatt esett. Szerencséjére sikerült elkapni a fogason lógó kabátot és megkapaszkodott benne. Amikor lenézett a földre, sötét foltokat látott.

Felemelte a lábát, hogy megnézze, mi lehet az, de nem látta tisztán. Ujjával megérintette, majd megszagolta. Vérszaga volt!

– Te jó isten! Mi van itt? – kiáltott fel fojtottan, tenyerét a szája elé kapta és felkattintotta a villany kapcsolóját. Még a lélegzete is elállt. Az előtérben több vértócsát látott, mely még az emeletre vezető lépcsőn is folytatódott. Kiszáradt a torka, nyelt egy nagyot. Arra gondolt, itt valami szörnyűség történhetett, s nem tudta mit tegyen? Ha beljebb megy, esetleg bajba keveredik, de szerette volna tudni, hogy mi történt.

Tanácstalanul állt, amikor hirtelen szörnyű hang hasított a levegőbe. Egész testében megremegett, mert hirtelen eszébe jutott, hogy mintha ugyanezt az ordítást hallotta volna, amikor az a különös telefonhívása volt. Érezte, amint felforrósodott testén végiggördülnek a jéghideg verejtékcseppek. Elképzelni sem tudta miféle hangot hallott, csak azt érezte, hogy halálosan félelmetes!

Annyira megrémült, hogy futni kezdett kifelé, addig meg sem állt, amíg a kocsijáig nem ért. Azonnal a gázra taposott és őrült módjára elhajtott. Nem nézett szét, pedig ha figyelmesebb, észrevehette volna, hogy valaki szúrós tekintettel figyeli...

6.

Amikor végre belépett a házba, lerogyott a fotelba, de aztán felugrott. Töltött egy pohár whiskyt. Nagyon ritkán fogyasztott alkoholt, s ennek nem az volt az oka, hogy nem szerette, hanem az, hogy nagyon is szerette, akár a nőket. Régebben problémái voltak emiatt, s majdnem az állásába került. Ekkor határozta el, hogy többé egyetlen kortyot sem iszik és ezt be is tartotta. Csak azért volt otthon ital, hogy legyen mivel megkínálnia a vendégeit, ha néha meglátogatták. Most azonban szüksége volt rá, hogy kissé megnyugodjon.

Az ital égette a torkát, a gyomrát, de lassan jobban lett. A zene is halkabb lett a fejében, mely szinte egyetlen percre sem szűnt meg, csupán néha hangosabban, néha halkabban hallotta. Ez attól függött, mennyire tudta elfoglalni magát. Most nem is figyelt rá, minden idegszálával arra gondolt, amit Mark házában átélt. Igaz, hogy haragudott rá, de a halálát nem kívánta, pedig szinte biztos volt benne, hogy valami szörnyűség történt vele és talán már nem is él. Az a sok vérfolt csak ezt a feltételezését támasztotta alá.

Keze már a telefonért nyúlt, hogy felhívja a felügyelőt, de aztán a zsebéből zsebkendőt húzott elő és a szájához tartotta, nehogy felismerje a hangját a férfi, így jelenti be a kollégája lakásán történt brutális bűntényt. Azt nem fedheti fel, hogy ott járt, mert még bajba kerülhet, hisz a felügyelőnek elárulta, Mark a rosszakarója, s ezzel alaposan gyanúba keverte magát előtte.

Kezét a kagylóra tette, a készülék abban a pillanatban megcsörrent. Összerettent, majd vett egy mély levegőt, csak ezután emelte fel.

– Tessék, dr. Coogan! – nyögte ki, de senki nem szólt bele. Már épp le akarta tenni, amikor megint az a rémisztő ordítás hasított bele a fülébe, mint a múltkori hívás alkalmával. Semmi kétség, épp olyan, mint amilyet Mark házában hallott. Ezután a vonal megszakadt. Dean leejtette a kagylót, mely nagyot koppant a szőnyegen. Minden részében remegett. Úgy érezte, dr. Edennek igaza van. Talán minden, ami történt körülötte, figyelmeztetés. Lehet, hogy nagy veszély fenyegeti. Kénytelen volt még egy pohár italt tölteni, hogy összeszedje magát.

Amikor megitta, felment a szobájába. Fáradtan ledőlt az ágyra. Azon törte a fejét, hogy mit tegyen? Talán mégis az lenne a legokosabb, ha felhívná a felügyelőt és mindent elmondana. Azt is, amit eddig elhallgatott, nevezetesen, hogy tényleg járt Marylou házánál, azon az estén, amikor meghalt, a különös tollküldeményekről, Mark házában tapasztaltakról és a telefonban hallott ordításokról. Úgy döntött, hogy megvárja a másnapot, majd a kórházból felhívja a férfit. A telefonját az éjjeliszekrényre tette, s bár látta, hogy lemerült, nem tette töltőre. Nem volt hozzá sem kedve, sem ereje. Lerángatta magáról a ruháit, bebújt a takaró alá. Még halványan hallotta, amint az eső veri az ablaküveget, aztán elaludt. Álma azonban nem volt nyugodt. Mindent átélt újból, amit Marknál látott és hallott.

Amikor reggel felébredt, fáradt volt és izzadt. A fejében azonnal felcsendült a zene, amely most különösen idegesítette. Előkapta a walkmant, beletette kedvenc kazettáját, jó erősen felhangosította és a fülére helyezte. Hogy ez eddig nem jutott eszébe! Nem is volt rossz ötlet, teljesen elnyomta azt az átkozott zenét a fejében.

Amikor elkészült, megállt a tükör előtt. A kazetta kikapcsolt, ezért leemelte a füléről és letette az asztalra. Végig nézett magán, s egyáltalán nem tetszett a látvány. Mintha néhány ősz szál ragyogott volna koromfekete hullámos hajában, pedig még alig harminckét éves.

Elfordult a tükörtől. Elrakta mobilját a töltővel együtt, hogy a kórházban feltöltse, aztán távozott. Most egyáltalán nem volt kedve kávét főzni, inkább iszik bent a kórházban. Mielőbb be akart érni, hogy valamit megtudjon Markról. A nappali előtt elhaladva, észrevette, hogy a telefonkagyló a szőnyegen van. Először nem tudta mire vélni, aztán lassan rájött, minden bizonnyal ő ejtette le az után a különös telefonhívás után. Végigfutott a hátán a hideg, ahogy felidézte azt a szörnyű ordítást.

Alig várta, hogy elhagyja a házát, ahol egyre több megmagyarázhatatlan rossz dolog történik vele. Mintha el lenne átkozva. Egészen a kórházig ezek a dolgok jártak a fejében, nehezen tudott a vezetésre figyelni. A liftből kilépve, Nancy nővérbe ütközött.

– Jó reggelt, dr. Coogan! – köszönt mosolyogva.

– Jó reggelt, Nancy! – motyogta, miközben arra gondolt, ha lenne valami rossz hír Markról, nem lenne ilyen vidám.

Gyorsan átöltözött, aztán belépett az orvosiba, ahol már többen beszélgettek. Dean köszönt, közben figyelte az arcokat, de semmit nem tudott leolvasni. Mindegyik olyan volt, mint máskor. Állandóan az ajtót leste, várta, hogy Mark belépjen, ugyanis ő még nem jelentkezett.

Lassan mindenki ment a dolgára, Dean is a kórtermek felé vette az irányt.

– Jó reggelt, dr. Coogan! – lépett mellé More főnővér. – Kicsit sápadt ma, doktor úr! Csak nincs valami baja? – érdeklődött kedvesen.

– Jó reggelt, Vivian! Köszönöm, jól vagyok a körülményekhez képest. Ha már eltemettem Marylout, akkor nyugszom meg igazán. Legalábbis ebben bízom!

– Igen, amíg az ember nincs túl a temetésen, nehezen emészti meg a tragédiát. Én magam is így voltam, amikor az anyám meghalt. Persze, ezzel nem azt akarom mondani, hogy miután eltemettük, minden egy csapásra jobb lett volna. Nem! Azt hiszem, ahhoz, hogy feldolgozzunk magunkban egy ilyen szörnyűséget, sok időnek kell eltelnie, csak ha már eltemettük szerettünket, talán jobban felfogja az agyunk, hogy nincs többé.

– Pontosan így gondolom én is. Jó lenne már legalább a temetésen túl lenni!

– De miért nem adják ki ilyen hosszú idő után, hisz nem is történt bűncselekmény! Ezt én nem értem! – rázta meg vörös kontyos fejét.

– Ezzel nincs egyedül, kedvesem! Én sem tudom! – mondta kesernyés mosollyal a szája szegletében. – Mondja, Vivian! Dr. Haroy bejött már? – kérdezte, de nem nézett a nőre. Remegés futott végig rajta.

– Nem tudom, még nem találkoztam vele, pedig ilyenkor már mindig itt szokott lenni.

– Dr. Haroyról beszélnek? – lépett melléjük egy szeplős képű fiatal nővér.

– Igen. Tudsz róla valamit?

– Ma szabadnapos! Épp bent voltam a nővérszobában, amikor tegnap közölte, hogy ma nem jön – mondta, aztán tovább sietett.

– Nos, akkor meg is van rá a magyarázat, hogy miért nincs bent! – mondta a főnővér.

Dean csipogója megszólalt.

– Megyek, hív a kötelesség és a kedves beteg! – intett a kezével, aztán gyorsan elsietett.

Egész délelőtt vívódott magában, alig tudott a munkájára figyelni. Nem tudta eldönteni, hogy felhívja a felügyelőt, vagy sem. Végül úgy határozott, még vár vele. Először valamilyen ürügyet kieszel, hogy az egyik nővérnek muszáj legyen felhívni otthon Markot, s attól függően majd meglátja, mit tegyen.

Gyorsan cselekedett is. Belépett a negyvenes kórterembe, ahol egy idős asszony fájdalmasan nyögött. Mark betege volt.

– Mi történt, asszonyom? – lépett mellé.

– Nagyon rosszul érzem magam. Kérem, hívják ide nekem Haroy doktort! Beszélnem kell vele! – könyörgött.

– Sajnálom, de a doktor ma szabadnapos. Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– Nem! Csakis vele akarok beszélni! Ő az orvosom, más nem tudja, hogy mit kell tenni. Kérem, hívják fel telefonon, mondják meg neki, azonnal jöjjön ide!

Dean megkönnyebbülten felsóhajtott. A problémája magától megoldódott, nem kell tovább törnie a fejét, hogy kitaláljon valamilyen okot arra, hogy Markot felhívják. Megnyomta a csengőt és várt.

Nancy nővér lépett be a kórterembe.

– Mi történt, dr. Coogan? – kérdezte.

– A folyosón hallottam, hogy ez a szegény asszony, nagyon rosszul van. Megkérdeztem, hogy miben segíthetek, de ő ragaszkodik Haroy doktorhoz. Nem tudom, mit tegyünk? Arra kért, hívjuk fel és mondjuk meg neki, hogy azonnal jöjjön be hozzá. Csakis neki hajlandó elmondani, hogy mi a baja.

– Akkor nincs más, fel kell hívni. Megyek, értesítem!

– Rendben és köszönöm, Nancy! – szólt utána izgatottan, majd elhagyta a kórtermet. A saját betegeihez ment, hogy elterelje a figyelmét.

Nancy a nővérszobából próbálta felhívni az orvost, de az nem jelentkezett.

– Dr. Coogan! – lépett mellé a nővér. – Sajnos dr. Haroy nincs otthon, a mobilján is hiába hívom, nem veszi fel. Nem értem, mindig be van kapcsolva a telefonja épp azért, hogy bármikor elérhessük. Csak nem történt vele valami baj? – nézett rá aggódva.

– Ugyan, mi baj történhetett volna? Biztosan olyan helyen van, ahol nem használhatja a telefont. Kicsit később próbálja meg ismét! – mondta, miközben elfordította a fejét.

– Igen, doktor úr! – dadogta a nővér és kiment a kórteremből.

Dean feje zúgni kezdett, a zene megint erőteljesen lüktetett benne, de most nem törődött vele. Sokkal jobban izgatta, vajon mi lehet Markkal?

Két óra elteltével az asszony egyre rosszabb állapotba került, de még mindig nem engedett senkit maga mellé. Követelte, hogy dr. Haroy jöjjön be hozzá.

– Mi történik itt? – lépett be az ajtón dr. Oliver Silson főorvos.

– A beteg Haroy doktort követeli, mást nem enged magához, de a kolléga ma szabadnapos! – válaszolt Dean.

– Miért nem hívják fel telefonon? – kérdezte a férfi.

– Már megkértem Nancy nővért, de hiába próbálkozik, nem tudja elérni. Szerettem volna segíteni a betegen, de nem engedi.

– Asszonyom! – lépett az ágyhoz a főorvos. – Sajnáljuk, de Haroy doktort nem tudjuk elérni, kérem, engedje, hogy segíthessünk. Megnyugtatom, mi is épp oly lelkiismeretesen ellátjuk, mint a kezelőorvosa.

– Nem! Nem! Csakis dr. Haroy vizsgálhat meg! Inkább meghalok, de senki más nem érhet hozzám! – sikoltozott szinte már önkívületi állapotban.

– Mi a baja? – kérdezte a főorvos. Dean a kartonjába nézett.

– Májdaganata van. Erős fájdalomcsillapítókat kap.

– Kérem, adjanak neki morfiumot, amíg megtalálják Haroy doktort. Nem értem, mi az, hogy nem lehet elérni? – nézett dühösen Deanre a főorvos, mintha ő lenne a felelős.

– Talán olyan helyen tartózkodik, ahol nem lehet telefont használni – szólalt meg Nancy nővér.

– Valaki menjen ki a lakására! Most! Kérem, dr. Coogan, intézkedjen! – mondta, aztán kifelé indult. – Hallatlan! Egyszerűen hallatlan, hogy nem lehet elérni! – motyogta mérgesen. Majdnem elsodorta More főnővért, olyan hévvel távozott.

Dean arra gondolt, miért éppen neki kell intézkednie, szeretett volna ebből az egészből kimaradni, de nem tehetett semmit.

– Kit küldjek ki? – nézett a főnővérre.

– Talán a portáról valakit, aki nélkülözhető. Mindjárt utána nézek, kit szoktak ilyenkor igénybe venni! – sietett el a nő.

– Köszönöm, Vivian! – bólintott Dean, aztán kilépett a kórteremből, az asszony még mindig dobálta magát és Markot követelte.

– Dr. Coogan! A személyzeti gépkocsivezető egyedül szokott kimenni ilyen esetben. Már elindult és úton van a doktor úr háza felé – lépett mellé a főnővér.

– Nagyon kedves, hálás vagyok, amiért elintézte, Vivian!

– Nincs miért, végtére is azért vagyok, hogy segítségükre legyek, doktor úr! – mosolygott, aztán együtt léptek ki a folyosóra.

Dean alig várta, hogy mivel tér vissza a sofőr. Jó félóra múlva a férfi megjelent és sajnálattal közölte, hogy a doktort nem találta otthon.

– Megpróbált erősen kopogni? Lehet, hogy csak mélyen aludt – kérdezte Dean.

– Természetesen! Csengettem, kopogtam, vártam egy ideig, de mivel nem nyitott ajtót eljöttem, mert biztos voltam benne, hogy nincs otthon – válaszolta.

– Az autóját nem látta az udvarban? – nézett rá Dean.

– De igen A kocsija otthon van, persze, ettől még elmehetett valahová. Olyan erősen zörögtem, hogy meg kellett volna hallania. Biztos, hogy nem tartózkodott otthon.

– Köszönöm, elmehet! – mondta, majd néhány pillanatnyi gondolkozás után az orvosi szobába ment. Úgy döntött, hogy nem vár tovább, elmond mindent a felügyelőnek.

Épp felemelte a kagylót, amikor az ajtó feltárult és a felügyelő jelent meg az ajtóban.

– Zavarom, dr. Coogan? – lépett beljebb.

– Nem, dehogy! – felelte zavartan.

– Beszélnem kell önnel, doktor! Tegnap egész délután és este is hiába próbáltam elérni. Sem az otthoni telefonját, sem a mobilját nem vette fel, ezért kénytelen voltam ide jönni. Az ügy igen fontos!

Az orvos gyomra kissé megemelkedett. Nagyon rossz érzés kerítette hatalmába.

– Parancsoljon, felügyelő úr! Itt nyugodtan beszélgethetünk.

– Dr. Haroyról van szó.

– Markról? Csak nem történt vele valami baj? – kérdezte.

A férfi különös tekintettel nézett rá, majd megszólalt.

– Ezt magának sokkal jobban kellene tudnia, doktor! – mondta élesen.

– Bocsásson meg, de nem értem, miért mondja ezt nekem? – kiáltott fel Dean sértődötten.

– Azért, mert tegnap este meglátogattam Haroy doktort az otthonában, s borzalmas látvány fogadott.

– Még mindig nem értem, mire akar kilyukadni, felügyelő úr? – nézett rá idegesen Dean. A torka összeszorult, a szíve a torkában dobogott.

– Már hogyne értené, hisz maga is ott járt, látnia kellett, amit én láttam.

– Nem tudom, miről beszél, uram! – mondta ingerülten.

– Dr. Coogan! Miután elmondta, tudja, hogy dr. Haroy a szemtanú, úgy gondoltam, jobb, ha szemmel tartom önt, nehogy valami butaságot kövessen el. A hangjában és a tekintetében gyűlöletet láttam, ezért elhatároztam, hogy követni fogom. Biztos voltam benne, hogy tőlem egyenesen a doktorhoz megy. Nem is tévedtem. Sajnos, feltartottak, így már akkor értem oda, amikor maga kirohant a házból és elhajtott a kocsijával. Ne is próbálja tagadni, saját szememmel láttam, bár ön nem vett észre, annyira fel, volt dúlva. Nem lenne jobb, ha őszintén elmondana mindent, dr. Coogan? – nézett rá jeges tekintettel.

– Mit akar tudni? – kérdezte kiszáradt torokkal.

– Azt, hogy mi történt dr. Haroy otthonában? Amikor láttam milyen idegesen, sápadtan fut ki a házból, bementem. Szörnyű kép fogadott: a földön mindenütt vérnyomokat találtam. Természetesen azonnal keresni kezdtem a doktort, de nem volt sehol. Csak a vér tanúskodott arról, hogy valami szörnyűség történhetett vele. Azonnal riasztottam az embereimet. Hamarosan megkapom a jelentést a nyomkeresőktől, gondoltam, előtte beszélek önnel. Bevallom, nem is tudom, miért vagyok olyan elnéző magával. Ilyen esetben mást már előzetes letartóztatásba helyeztem volna, de ön kap még egy esélyt, hogy beszéljen. Nézze, dr. Coogan! Nagy bajba kerülhet, ha továbbra is elhallgat előlem dolgokat. Ideje lenne, ha végre rádöbbenne, azzal, ha nem őszinte hozzám, csak magának árt, mert előbb utóbb minden kiderül.

– Sajnos, nem tudom kielégíteni a kíváncsiságát, felügyelő úr, mert bár igaz, odamentem, hogy alaposan beolvassak neki, nem találtam mást, mint ön! Vérnyomokat! Amikor beléptem az ajtón, mely nem volt kulcsra zárva, két lépés után megcsúsztam és majdnem hanyatt estem. Ekkor felgyújtottam a villanyt, megnéztem, mitől vesztettem el az egyensúlyomat. Alig akartam hinni a szememnek, amikor rájöttem, vérfoltokkal van tele a lakás. Még a lépcső is. Ezután megrémültem és gyorsan kiszaladtam a házból. Fogalmam sincs, hogy mi történhetett. Ennyit tudok, nem többet. Esküszöm, ez az igazság. Nem láttam Markot. Ja és még valamit! Majdnem elfelejtettem. Tulajdonképpen akkor rémültem meg rettenetesen, amikor a síri csendbe valami iszonyú, megfogalmazhatatlan hang hasított. Velőtrázó ordítás volt, még a vér is megfagyott az ereimben. Ekkor nem bírtam tovább, kiszaladtam a kocsimhoz és azonnal elhajtottam.

– Dr. Coogan! Bocsásson meg, de nem értem a viselkedését. Ön orvos, ugyebár, akkor miért nem próbált meg segíteni a kollégáján, hisz jól látta a vérfoltokból hogy biztosan baj van. Elszalad egy olyan helyszínről, ahol

minden jel szerint nagy szükség van orvosra? Meg kell értenie, ha azt mondom, nekem ez egy kicsit furcsa! – nézett rá a férfi különös tekintettel.

– Mint mondtam, nagyon megrémültem, azt sem tudtam, hogy mit teszek. Teljesen össze voltam zavarodva. Eszembe jutott Marylou halála és bevallom, halálosan féltem!

– Mi köze van ehhez dr. Lewis-hoz? – nézett rá meglepődve a férfi.

– Nem tudom. Lehet, hogy semmi, csak nekem eszembe jutott a halála, hogy talán épp a gyilkos van odabent.

– Gyilkos? Miféle gyilkos? Dr. Lewis lakásában egyetlen vércseppet sem találtunk és nem utalt semmi arra, hogy gyilkosság történt. Ön miért beszél most mégis gyilkosról? Talán mégis tud valamit, amit elhallgatott előlem? – nézett rá olyan tekintettel, mintha teljesen át akarná szúrni.

– Nézze, felügyelő úr! Nem tudom, miért akar még jobban összezavarni? Mindent elmondtam, amit tudok őszintén. Az pedig, hogy gyilkosról beszélek, azt hiszem, természetes azok után, amit láttam és hallottam a kollégám házában.

– De miért tagadta, hogy ott járt?

– Bevallom, nem akartam belekeveredni. Épp azért, hallgattam el, mert elárultam önnek, Mark az, aki engem be akart mártani. Nem titkoltam, hogy mérges vagyok rá és azt is bevallottam, azért kerestem fel, hogy megmondjam neki a véleményemet, sőt az is megfordult a fejemben, hogy behúzok neki egyet. Bántott, hogy barátomnak mondta magát, közben elárult. Ami a házában történt szörnyű, s nem kell hozzá nagy ész, hogy engem gyanúsítson, hisz az indokom megvolt. Hát ezért hallgattam, de esküszöm, amit elmondtam, az az igazság. Fogalmam sincs, hogy mi történhetett, sem pedig arról, hogy hol lehet Mark. Mindazok ellenére, hogy haragszom rá, aggódom is miatta. A halálát semmiképp nem kívánom. Kérem, higgyen nekem, felügyelő úr! És ha már őszinteségről beszélek, bevallok még valamit, amit sajnos, tényleg elhallgattam. Tudja, amikor ide belépett, én éppen önt akartam hívni, hogy elmondjak néhány dolgot.

A felügyelő felhúzta a szemöldökét, érdeklődve nézett rá.

– Igaza van Marknak, valóban jártam Marylou házánál, azon az estén, amikor meghalt. Mint mondtam, csak a házánál. Az ajtóig jutottam, nem tovább, nem léptem át a küszöböt.

– Á? Micsoda fejlemény! Látja, dr. Coogan? A hazugság nem segít a bajban.

– Én nem vagyok hazug ember, uram, csak nem mondtam el mindent. Bevallom őszintén, Mark tanácsára tettem. Azt javasolta, jobban teszem, ha nem keveredem bele.

– Nahát! Milyen befolyásolható ember ön, dr. Coogan! Azt teszi, amit mások mondanak? Ha azt tanácsolta volna, ugorjon a kútba, maga beleugrik? – kérdezte cinikusan.

– Tudom, hogy most nem hisz nekem, pedig az igazat mondom, és még nem is hallott mindent.

– Akkor ki vele, doktor! Most már tényleg mondjon el mindent, ha azt akarja, hogy hinni tudjak!

– Amikor Marylou késett, nagyon izgatott voltam, hisz előtte haragban voltunk. Azon a napon békültünk volna ki igazán. A kórházban közölte velem, hogy eljön hozzám. Láttam a szemén, hogy boldog és én is az voltam. Furcsa volt hát, amiért nem jelentkezett. Markot hívtam fel itt a kórházban, ő közölte, hogy Marylou a szokott időben elment. Ezután tizenegy óra tájban beültem a kocsimba, elhajtottam a házához. Becsengettem, mire egy szakállas, bajuszos férfi nyitott ajtót. Gondolhatja, mennyire meglepődtem, s miután összeszedtem magam, megkértem, hogy szóljon a doktornőnek, hogy Dean van itt. Mire ő közölte, hogy már alszik, nem ébreszti fel. Dühös lettem, emelt hangon követeltem, hogy keltse fel, de ő megtagadta. Ekkor megkérdeztem tőle, hogy milyen jogon szól bele Marylou életébe, s erre az volt a válasz, hogy a szerelem jogán, ugyanis ő a vőlegénye, majd becsapta az orrom előtt az ajtót. Még egy ideig ott álltam, nem tudtam magamhoz térni. Képtelen voltam elhinni, hogy Marylou csak játszott velem, de aztán elkullogtam. Itthon megittam egy-két pohár alkoholt és lefeküdtem. Másnap Marktól tudtam meg, hogy Marylou meghalt. Ekkor meséltem el Marknak, hogy mi történt a doktornő házában és hogy mindent el akarok mondani önnek. Arra gondoltam, talán az a férfi tett valamit vele, aki ajtót nyitott, de mint mondtam, Mark azt tanácsolta, ne is említsem, mert saját magamat keverem bele az ügybe. Hát így történt minden, felügyelő úr. Már őszintén sajnálom, hogy hallgattam rá.

– Igazán szép történet, csak mi van, ha nem igaz? – nézett rá a férfi.

– Esküszöm, hogy az első szótól az utolsóig igaz. Azért nem szóltam önnek, mert Mark meggyőzött, ha beszélek, bajba kerülhetek. Azóta is már többször akartam szólni, de mindig lebeszélt róla, aztán pedig a hátam mögött ő mondta el önnek. Hát mondja meg őszintén, barát az ilyen? – kérdezte szomorúan.

– Dr. Coogan! Bár nem lenne szabad, mégis annyit elárulok önnek, hogy nem dr. Haroy a szemtanú!

Dean majdnem leesett a székről, a férfire meredt.

– Ezt nem mondja komolyan, ugye, uram? – kérdezte hitetlenkedő arccal.

– De igen. Nagyon is komolyan mondtam. Dr. Haroy soha, egyetlen szóval sem említette, hogy ön valaha is járt dr. Lewis házában.

– Mindegy, most már nem is bánom, hogy elmondtam az igazat. Nem nyomja a lelkemet és talán azzal, ha pontos személyleírást adok arról a férfiről, segíthetek önöknek.

– Egy kissé elkésett vele, dr. Coogan. Egyébként az is meglehet, hogy ön csak kitalálta ezt a férfit, aki valójában soha nem volt ott. Nem is létezik.

– Kikérem magamnak, felügyelő úr, hogy gúnyolódjon velem, és kétségbe vonja, amit mondtam – nézett rá dühösen.

– Bocsásson meg, de ön már annyi mindent elhallgatott előlem, vagyis nem volt hozzám őszinte, hogy nem tudok feltétel nélkül hinni abban, amit mond. Minden esetre, holnap jöjjön be hozzám az irodába, a grafikus majd az ön elmondása alapján megpróbálja lerajzolni azt a férfit.

– Köszönöm. Esküszöm, hogy igazat mondtam. Egyébként Marknak is meséltem róla, tehát ő is bizonyíthatja, hogy nem hazudok.

– Bizonyíthatja, ha majd előkerül. És ki tudja él-e még egyáltalán?

– Sajnálom és nagyon bánt, hogy ilyen szörnyűség történt vele, de nekem semmi közöm hozzá.

Ebben a pillanatban megszólalt a felügyelő telefonja.

– Tessék! – szólt bele, aztán figyelmesen hallgatott, majd bólintott.

Dean érdeklődéssel nézett rá.

– Csak nem Markkal kapcsolatos hírt kapott, felügyelő úr? – kérdezte izgatottan.

– De igen. A lakásában talált vérnyomokból vett minta alapján megtörtént a laborvizsgálat. Nem a barátja vére!

– Nem? Honnan tudják ilyen biztosan?

– Onnan, hogy a kórház megadta dr. Haroy vércsoportját és minden egyéb szükséges adatot, így össze tudtuk hasonlítani. De van még valami, ami sokkal fontosabb ennél.

– Micsoda?

– Az, hogy állítólag nem is emberi vérről van szó.

– Mi az, hogy nem emberi vér? – kérdezte döbbenten Dean.

– Minden jel szerint állati eredetű. Hogy pontosan milyen állaté, annak a vizsgálata még tart. Különös, most, hogy visszaemlékszem, dr. Haroy hálószobájában is találtunk vérfoltot a földön, az ágyán és az ablakon. A nyitott ablaküveg is össze volt maszatolva, de az ablak alatt nem találtunk egyetlen vércseppet sem.

Dean érdeklődve, ám egyben döbbenten hallgatta. Végigfutott a hátán a hideg. Mintha földöntúli erők fogtak volna össze, körülötte egyre több megmagyarázhatatlan, rémisztő dolog történik. Eszébe jutott dr. Eden, amikor azt mondta, érdekes, hogy neki valamennyi áldozathoz köze volt. Hát ez igaz Mark esetében is.

– Dr. Coogan! Kérem, jöjjön gyorsan! A mentő egy fiatal nőt hozott, most jönnek fel a lifttel – robbant be az ajtón Nancy nővér.

– Mi baja van? – kérdezte Dean, miközben a felügyelőre nézett.

– Szívbénulás, de újra élesztették, ám az állapota válságos. A mentőorvos szerint valamitől szörnyen megrémülhetett.

– Bocsásson meg, felügyelő úr, de mennem kell! Majd holnap bemegyek önhöz, ahogy megbeszéltük.

– Ha megengedi, önnel tartok. Szeretném megnézni a beteget.

– Azt hiszem, erre most nincs lehetőség, felügyelő úr! Mint hallotta, nagyon súlyos az állapota, s bármennyire sajnálom, ön nem lehet jelen, ezt meg kell értenie! – tárta szét a karját, aztán elsietett.

A felügyelő utána lépett ki az ajtón. Épp akkor tolták ki a liftből a fiatal nőt. A férfi közvetlen közelében állt, jól láthatta rémült tekintetét, halálra vált arcát. Semmi kétség, épp úgy néz ki, mint dr. Lewis és Tom Thorpe – gondolta, aztán elindult a vizsgáló felé. Megállt a folyosón és várt.

Egy jó óra múlva jött ki Dean. Meglepődött, amikor a felügyelőt az ajtó előtt találta.

– Dr. Coogan! Hogy van a fiatal nő? – kérdezte.

– Rosszul, bár az újraélesztés sikeres volt, gépi lélegeztetőre kellett kapcsolni, nincs magánál. Állandó megfigyelésre szorul, ezért az intenzív osztályra kerül. Sajnos, nagyon gyenge a szíve.

– Mintha csak dr. Lewis-t, vagy Tom Thorpe-ot látnám magam előtt. Az ő arcuk is épp ilyen rémületet fejezett ki. Ez már a harmadik, dr. Coogan! Itt van valami a háttérben, amit nem tudunk, pedig nagyon lényeges. Vagy valami, vagy valaki szándékosan riogat embereket! Ennek feltétlenül a végére kell járnunk. Ugye, ő is megijedt valamitől? – kérdezte, de mielőtt az orvos válaszolhatott volna, a liftből egy középkorú asszony lépett ki és zokogva rohant oda hozzájuk.

– Istenem! Hol van az én drágám? – kérdezte kétségbeesetten.

– Kit keres, asszonyom? – kérdezte Dean.

– A kislányomat! Értesítést kaptam, hogy rosszul lett és ide hozta a mentő. A díszállat kereskedésben, ahol dolgozott, ott lett rosszul. Kérem, meg tudja mondani, hogy van? A neve Gill Klug!

– Épp most vizsgáltam meg, kérem, nyugodjon meg.

– Hogy van? Láthatnám? – nézett rá az asszony könnyben úszó szemekkel.

– Sajnálom, most nem mehet be hozzá, most szállították át az intenzív osztályra.

– Az égre kérem, doktor úr, árulja el, mi történt vele? Ugye, meggyógyul? – kérdezte remegő kézzel az orvos karjába kapaszkodva.

– Nem tagadhatom le, hogy a lánya állapota nagyon súlyos, asszonyom. Leállt a szíve, újraélesztették a mentőben, de még mindig életveszélyben van. Tudom, hogy ezzel fájdalmat okozok, de önnek, mint a beteg édesanyjának, nem hazudhatok.

– Istenem! De hát mi történt vele? Mitől állt meg a szíve? Egy egészséges, húsz éves fiatal lányról van szó, uram! Hogyan állhat meg csak úgy a szíve?

– Igen, tisztában vagyok vele, hogy egy fiatal lányról van szó, de ennek semmi jelentősége, nem számít a kor, ha valaki ennyire megrémül, a szíve felmondhatja a szolgálatot.

A felügyelő megkapta a választ az előző kérdésére. A fiatal nő tényleg megijedt! Lehet, hogy egy állattól? – villant át az agyán.

– Asszonyom! Kérem, bocsásson meg, hogy kérdésekkel zaklatom, ígérem, nem tartom fel sokáig. Milyen állatokat árultak abban az állatkereskedésben?

– Mindenfélét – válaszolta sírós hangon. – Halakat, kisebb hüllőket, madarakat, tengeri malacot és más kisebb állatokat. Miért kérdezi, uram?

– Megtenné, hogy megmondja a címet? Szeretnék elmenni és körülnézni, ha lehet? Egyáltalán nyitva van most?

– Nem, nincs! Az üzlet a lányomé, az édesapja vette neki, amikor elváltunk. Én zártam be, amikor odarohantam, mert nyitva maradt. Egy vendég vigyázott, hogy ki ne rabolják. De mit akar ön ott, uram? És egyáltalán kicsoda maga? – kérdezte, zsebkendőt húzva elő a táskájából, megtörölte a szemét, arcát.

– Elnézést, hogy be sem mutatkoztam. A nevem Eric Ayer, rendőrfelügyelő vagyok. Azért szeretnék szétnézni az üzletben, mert a

lánya, mint ahogy a doktor úr mondta, valamitől megijedt, ettől állt le a szíve. Tudja, nekem ilyenkor ki kell vizsgálnom az ügyet, ugye megérti?

– Hát, persze, ha szükséges, odamehetünk.

– Nagyon hálás lennék önnek!

– Előbb azonban csak egyetlen pillanatra szeretném látni a kislányomat. Kérem, doktor úr, engedje meg, hogy bemenjek hozzá. Nem tudok úgy elmenni, hogy ne lássam!

– Rendben van, kérem, jöjjön velem! – mondta az orvos és elindultak az intenzív osztályra.

A felügyelő hátát a falnak támasztva állt és várt, amikor egy fiatal nő lépett mellé.

– Bocsásson meg, uram, dr. Coogant keresem. Nem tudja véletlenül, hogy merre találom?

– Kicsit várnia kell, hölgyem, mert épp az intenzív osztályra ment, de hamarosan visszajön.

– Köszönöm. Netán ön is rá vár? – érdeklődött.

– Tulajdonképpen igen. Rá is.

– Hű, jó nagy ez a kórház, majdnem akkora, mint a miénk! – bólogatott. – Ezek szerint ön is kórházban dolgozik?

– Igen, orvos vagyok. Los Angelesből jöttem.

– Los Angelesből? Micsoda véletlen! Csak nem épp önnél volt dr. Coogan néhány nappal ezelőtt?

– De igen. Tudja, egy régi kedves barátnője az osztályomon halt meg, én értesítettem, amikor behozták.

– Mi történt vele? Bocsásson meg, ez a kíváncsiskodás szakmai ártalom. Eric Ayer, rendőrfelügyelő vagyok! – nyújtott kezet.

– Ez már mindent megmagyaráz – mosolygott rá a nő. – Sajnos, mai napig tisztázatlan okok miatt megállt a szíve és hiába élesztettük újra, végül mégis elveszítettük. Mivel itt van dolgom New Yorkban, gondoltam elhozom Jane véletlenül a kórházban maradt noteszát. A szülei már el is temették, s mivel nem tudtam őket telefonon elérni, ezért úgy gondoltam, talán dr. Coogan könnyebben el tudja juttatni hozzájuk.

– Szóval azt mondja, az a fiatal hölgy is szívbénulásban halt meg? – kérdezte érdeklődve.

– Igen, mint ahogy Dean menyasszonya, Marylou. Dr. Coogan mesélt róla, egyszerűen hihetetlen, hogy egyik pillanatról a másikra ilyen fiatal nők meghalnak.

– Nem csak nők, egy férfi is épp ilyen körülmények között halt meg, Tom Thorpe. Már négy ember rémült meg valamitől, vagy valakitől annyira, hogy megállt a szíve, s ebből hárman bele is haltak. Kicsit furcsa, nem gondolja, kedves... doktornő?

– Dr. Ann Cox! – mondta meg a nevét.

– Szóval, kedves Cox doktornő, ön nem találja különösnek ezt az egészet?

– De igen, különösnek tartom. Nagyon erős lelki megrázkódtatás kell ahhoz, hogy a szívet ennyire igénybe vegye. Mintha azt mondta volna, felügyelő úr, hogy négyen vannak?

– Igen, most hozta be a mentő a negyedik fiatal nőt. Az édesanyját kísérte a doktor hozzá. Egy állatkereskedésben dolgozott, ott lett rosszul. Pontosan itt tolták el mellettem, jól láttam, hogy épp olyan rémület tükröződött az arcán és a szemében, mint a többieknek. Tudja, én voltam helyszínelni, amikor dr. Marylou Lewis meghalt és láttam Mr. Thorpe-ot is holtan, most pedig az imént behozott fiatal nő. Mindhármuk arcán az a félelem és a szemük rettegést tükrözött. Már felmerült bennem, hogy valaki szándékosan félemlíti meg az embereket. Hogy miért őket, arra nincs magyarázat, ám ki tudja, ki a következő?

– Szörnyű, amikor az ember tehetetlen. Bízzunk benne, hogy ez a fiatal hölgy túléli és végre elmeséli, mi történt vele. Kicsit hátborzongató, a feltételezése, uram!

– Az meglehet, de el kell ismernie, van alapja. Minden ok nélkül nem áll meg a szíve senkinek, önnek, mint orvosnak, ezt nálam sokkal jobban kell tudnia.

– Nos, ami azt illeti, nekem nem olyan egyértelmű, mert ha tényleg valaki szándékosan halálra rémíti az embereket itt New Yorkban, hogy lehet, hogy Los Angeles- ben is ott van? Mert mint az imént mondtam, Jane Benett Los Angelesben halt meg ugyanilyen körülmények között! – nézett rá élénk tekintettel, miközben felhúzta a szemöldökét.

A felügyelő nem válaszolt azonnal. Elgondolkozott azon, amit a doktornő mondott. Ez tényleg nem stimmel, hacsak...

– Nagyon érdekes dologra jöttem rá, dr. Cox.

– Mire? – kérdezte a nő.

– Arra, hogy mindannyiuknak valamilyen formában köze volt dr. Cooganhez.

– Mit akar ezzel mondani? – kapta fel a fejét a doktornő.

– Dr. Lewis a kedvese, Jane a régi barátnője, Tom Thorpe a szomszédja volt. Igaz, hogy arról nincs tudomásom, hogy ezt az ifjú hölgyet, Gill Klugot ismerte volna, de ki tudja?

– Meglátszik, hogy maga nyomozó, uram! Azonnal kombinál! Csak nem képzeli, hogy dr. Coogan rémítette halálra a szerencsétleneket? Ezt kapásból megcáfolhatom, hisz amikor Jane-t behozta a mentő, a doktor itt volt New Yorkban, s mint ön is tudja a két város között többezer kilométer a távolság!

– Én nem ezt mondtam, kedves doktornő, hogy ő rémítette halálra az áldozatokat, csak megállapítottam, hogy mindannyian közel álltak dr. Cooganhez.

– Igen, de ez még nem bizonyít semmit. Gondolom, találna még egy néhány embert, akik ismerték az áldozatokat közelről. Az ön logikáját követve, akkor ők is lehetlek gyanúsak, nem gondolja?

– Igen, ez igaz. Ennek ellenére, valami azt súgja, köze van a dolgokhoz még akkor is, ha nem tudom bizonyítani és megmagyarázni.

Dean lépett ki a folyosóra az asszonnyal, aki nagyon sírt.

– Meg fog gyógyulni, doktor úr? – kérdezte könnyes arcát az orvosra emelve.

– Nem tudok rá válaszolni, asszonyom! Higgye el, mindent megteszünk, hogy visszanyerje az öntudatát, de most még semmit nem tudok mondani. Hirtelen elhallgatott, amikor megpillantotta Annt.

– Dr. Cox! Ön meg hogy került ide? – kiáltott fel meglepetten.

– New Yorkban van dolgom, s gondoltam elhozom ezt önnek. Legalább így válthatunk néhány szót.

– Mi ez? – vette át a noteszt.

– Jane notesza. Tudja, amikor a szülei elvitték a holttestet, utána találtuk meg, le volt csúszva a szekrényében. Próbáltam hívni a szüleit többször is, de nem sikerült elérnem őket. Gondoltam, talán ön kapcsolatban áll velük és eljuttatja hozzájuk.

– Köszönöm, hogy elhozta. Mikor lesz a temetés, nem tudja? – kérdezte.

– Tudomásom szerint már eltemették. Az apjával beszéltem, amikor elvitték a holttestet, azt mondta, másnap már el is temetik.

– Sajnálom, hogy nem értesítettek, bár őszintén szólva akkor sem tudtam volna elmenni. Sokan most töltik az éves szabadságukat, nagyon kevesen vagyunk. Majd, amikor elszabadulok néhány napra, meglátogatom Jane sírját. Természetesen a noteszt elviszem és átadom a szüleinek.

– Bocsásson meg, de most már mennem kell, ugyanis egy konferenciára jöttem, nem időzhetek, mert lekésem – mondta a nő.

– Meddig marad, dr. Cox? – kérdezte Dean.

– Holnap délután repülök haza.

– Nem vacsorázna ma este velem? Beszélhetnénk egy kicsit bővebben Jane-ről!

– Szívesen – bólintott a doktornő.

– Egy csodálatos helyre viszem el. A Ge Building 65. emeletén található a Rainbow Room. Ez egy klubjellegű Art-Deco stílusú vacsorázó hely, ahonnan a város mesés panorámája élvezhető. Mit szól hozzá?

– Nagyon örülök neki. Már alig várom, hogy este legyen.

– Akkor nyolcra önért megyek, ha elárulja, hol szállt meg?

A nő megmondta, majd köszönt a felügyelőnek és távozott.

Dean utána nézett, miközben az ujjai között forgatta Jane noteszát.

– Nem is mondta, dr. Coogan, hogy van még egy áldozata a szívbénulásnak! – szólalt meg a felügyelő.

– Igen, valóban. Jane Benett, egy nagyon kedves fiatal ismerősöm. Megfeledkeztem róla, túl sok minden történt velem az utóbbi időben.

– Már megszoktam, hogy rengeteg fontos dolgot elhallgatott előlem, de majd csak kiderül minden. Remélem, hogy már nem tartogat több meglepetést a számomra?

– Nem, tényleg nem!

– Mondja, dr. Coogan! Ismerte ön a hölgy lányát? – mutatott a mellette álló még mindig szipogó asszonyra.

Deant meglepte a kérdés, amely meg is látszott az arcán.

– Nem! Miért? – kérdezett vissza.

– Semmi, csak úgy megkérdeztem. Akkor mehetünk, asszonyom? – fordult a nő felé.

– Igen. Mehetünk. Még ma visszajövök a lányomhoz, ugye megengedi? – nézett az orvosra.

– Persze, hogyne! – felelte.

– Viszont látásra, dr. Coogan! – intett az orvosnak. Elindultak a lift felé, de hirtelen eszébe jutott valami. Megfordult és a doktor után kiáltott.

– Parancsol, felügyelő úr? – állt meg Dean.

– Kérem, várjon meg itt, asszonyom. Mindjárt jövök! – mondta.

– Valami baj van, felügyelő úr?

– Nem, dehogy, csupán szeretném elkérni öntől ezt a noteszt, hátha találok valami benne, ami érdekes lehet az áldozat halálát illetően.

– Ebben csak telefonszámok vannak, nem hiszem, hogy bármit is találna benne, ami közelebb visz a halálához, de ettől függetlenül, miért ne adnám oda? Tessék!

– Köszönöm. Holnap, amikor bejön, hogy a fantomképet elkészítsük, majd visszaadom – mondta Mr. Ayer és az asszonyhoz lépett, aki a falnak támaszkodva várta.

– El sem hiszem, ami történt velünk, uram! Miért az én kedves, drága, jó kislányom lett ilyen beteg? Miért ilyen igazságtalan az élet, mondja meg nekem! – nézett rá könnyes szemmel.

– Sajnos, nem tudom a kérdésére a választ, asszonyom. Bárcsak tudnám, de mindent megteszek, hogy kiderítsem. Ezért is megyek el az üzletbe, hogy körül nézzek.

– Mégis, mit keres ott?

– A lánya megijedt valamitől, talán épp egy állattól. Nem árt alaposan szétnézni.

– Nem hiszem, ő nagyon jóban van velük. Nevet adott mindegyiknek és nincs is köztük olyan, amelyik ártalmas lenne. Nem, nem állattól rémült meg, ha tényleg ez okozta a bajt – ingatta meg a fejét.

– Majd meglátjuk – fogta meg a könyökét és kisegítette a liftből. – Kocsival van? – kérdezte.

– Taxival jöttem.

– Akkor kérem, erre fáradjon, ott állok a parkolóban. Elmegyünk az üzletbe, aztán haza viszem. Jó lesz így?

– Igen, nagyon szépen köszönöm! – felelte. Hálásan nézett rá.

Az üzletbe lépve az asszony megint sírni kezdett.

– Bocsásson meg, de nagyon rossz érzés itt lenni, miközben a kislányom olyan rosszul van – mondta bocsánatkérően nézve a férfire.

– Semmi baj, megértem önt, higgye el! Kérem, üljön le a székre, addig én körül nézek! – mondta, és úgy is tett. Mindent alaposan megfigyelt, az állatokat egyenként, a hátsó termet is körbe járta, de nem talált semmit, ami támpontul szolgálhatott volna.

– Talált valamit? – kérdezte meg az asszony, amikor visszajött.

– Nem. Sajnos, semmit – felelte, miközben tekintete az asztalon lévő vaskos könyvre esett. Felemelte és belenézett. A fiatal nő kimutatást vezetett arról, hogy ki mikor és mit vásárolt nála. A férfi végigolvasta, majd felkapta a fejét. Alig akart hinni a szemének, amikor felfedezte dr. Coogan nevét, aki egy különleges, egyedi madarat vásárolt. Itt megjegyzés rovat is

volt, melyben az állt, hogy az állat fajtáját, egyéb tulajdonságait nem ismeri, meg kell kérdeznie egy ornitológust.

A felügyelő elgondolkozott, miközben rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Ejnye, dr. Coogan! Még egy titok, melyről szintén nem beszélt. Vásárolt egy madarat Gill Klugnál, aki milyen érdekes, élet és halál között lebeg az intenzív osztályon, s épp olyan állapotban van, mint a többi három, már elhunyt áldozat! Ön pedig letagadta, amikor megkérdeztem, hogy ismeri-e? – mormolta félhangosan.

– Mit mondott, uram? – nézett rá az asszony.

– Semmit. Nem fontos, csak hangosan gondolkoztam. Mehetünk is, készen vagyok. Megengedi, hogy ezt a könyvet magammal vigyem? Ígérem, hamarosan visszahozom.

– Persze, vigye csak, uram! Talált benne valamit, ami érdekes?

– Még nem tudom, de meglehet! – bólintott. Segített a nőnek felállni, majd az üzletet bezárni.

– Most azt sem tudom, mi lesz az üzlettel? Én nem értek hozzá, az állatok el fognak pusztulni, abba pedig belehalna Gill.

– Keresünk valakit, aki ért az állatokhoz. Segítek, önnek, megígérem! – mondta a férfi az autó felé igyekezve.

– Maga nagyon jó ember, felügyelő úr! Az isten áldja meg, amiért nem hagy magamra!

A felügyelő nem válaszolt, csak kedvesen rámosolygott a sápadt asszonyra.

Miután hazavitte a nőt, egyenesen haza hajtott. Nyugodtan akarta átnézni Jane Benett noteszát és Gill könyvét. Az irodában folyton megzavarják, most pedig nagy szüksége van a csendre, hogy semmi ne kerülje el a figyelmét.

Belépett a szobába. Azonnal a kezébe vette a noteszt. Lapról lapra mindent elolvasott, ami benne állt. Azon egyáltalán nem csodálkozott, hogy dr. Coogan nevét ott találta, de amikor dr. Marylou Lewis telefonszámát megpillantotta, meglepődött. Az orvos azt mondta, nem ismerték egymást, csak futólag találkoztak. De akkor miért van benne a doktornő telefonszáma? Lapozott tovább, egészen a végéig. Az utolsó oldalakon feljegyzéseket talált. Itt megint megpillantotta dr. Lewis nevét. Elolvasta a néhány szót és még jobban megdöbbent.

– Barátnők voltak? Itt feketén fehéren ez áll! Dr. Coogan megint nem mondott igazat! Egyáltalán nem értem ezt az embert! Miért hazudik folyton?

Maga elé nézett és tovább olvasta a sorokat. A szeme megakadt egy soron.

„Madarat átvenni, elvinni Deanhez megőrzésre."

– Ez meg mi lehet? Miféle madárról van szó? Kissé különös! Megőrzésre átvesz egy madarat és vásárol egy másikat! Én nem láttam dr. Coogan házában egyetlen madarat sem! Persze, ettől még ott lehettek valamelyik szobában! – mondta eltűnődve.

Másnap délután Dean belépett a rendőrség épületébe. Kimondottan rosszul érezte magát, mint mindig, amikor ide kellett jönnie. Remélte, hogy most egy kicsit helyrehozta a hibáját a felügyelőnél, amiért oly sok mindent elhallgatott. Ha ezt a férfit megtalálják, biztos, hogy Marylou halálának rejtélyére fény derül, s talán a többiekére is!

Bekopogott, aztán belépett.

– Jó napot, dr. Coogan! Kérem, fáradjon beljebb és foglaljon helyet! – mondta a felügyelő. Az asztala mögött ült és a férfit figyelte.

– Jó napot, uram! – ült le a székre Dean, majd várakozóan nézett rá.

– Mielőtt a grafikushoz mennénk, feltennék önnek egy-két kérdést, ha megengedi.

– Persze, készségesen válaszolok rá, ha tudok! – mondta.

– Nos, mindjárt az első. Ön, amikor tegnap azt kérdeztem, hogy ismeri-e Gill-t, azt válaszolta, hogy nem. Miért nem volt ismételten őszinte hozzám, doktor?

Dean arca egy árnyalattal sápadtabb lett.

– Azért, mert nem ismerem őt.

– Ez nem igaz. Járt nála az üzletében és vett egy madarat tőle. Vagy talán tévedek?

– Igen, tényleg jártam nála és vettem egy madarat tőle, de el is felejtettem. Higgye el, nem szándékosan hallgattam el, csupán nem emlékeztem az arcára. Egyetlen egyszer láttam, s mivel rengeteg beteggel van dolgom, nem emlékezhetek minden arca.

– Milyen madarat vásárolt tőle?

– Egy madarat. Nem tudom, milyen fajtájú, olyan volt mint egy papagáj, csak fekete. De honnan tudja ezt, felügyelő úr?

– Ebből a könyvből. Gill ugyanis mindent feljegyzett benne. A vásárló nevét, a vásárlás idejét és tárgyát.

– Értem. Tehát megtalálta benne a nevemet.

– Így van.

– Nos, igaza van, felügyelő úr, mert ha ezt a pár percet, amit az üzletben töltöttem, ismeretségnek vesszük, akkor ismertem Gill-t, bár sem azelőtt, sem azóta nem láttam.

– Értem. Szóval vett egy madarat. És hol tartja? Amikor önnél jártam, felfigyeltem volna rá, de úgy tűnik nem vettem észre.

– Nem is vehette észre, mert megszökött. Biztosan nyitva hagytam az ablakot, mert amikor a munkából haza mentem, üres volt a kalitkája.

– Nagyon érdekes. Miért nem szerzett be másikat?

– Mert nem volt belőle több. Amikor megvettem, az az egy volt, Gill elmondta, hogy nem ismeri az állat fajtáját, de majd kideríti, hogy miféle, mert még soha nem látott olyat.

– Hogy nézett ki a madár? Elmondaná pontosan?

– Fekete a tollazata és sárga a csőre. Olyan, akár egy rigó, csak sokkal nagyobb testű. Állítólag nagyon okos és szépen tud beszélni.

– Ezt meg honnan tudja?

Dean már nem szívhatta vissza, amit kikottyantott. És már nem volt kedve többé hazudozni sem.

– Jane-től. Tudja, felügyelő úr, megkért, hogy vigyázzak egy madárra, amelyet valakitől kapott. Én épp éjszakás voltam, ő pedig kora hajnalban elutazott Los Angelesbe. Adtam neki lakáskulcsot, hogy hozza át, mert nagyon későn kapta meg, én már akkor elmentem dolgozik. Itt aludt és innen utazott el. Akkor láttam először a madarat, amikor hazajöttem a kórházból. Szörnyű felfordulást csinált, valahogy kijött a kalitkájából, felborongatott mindent. Előbb azt hittem, betörők jártak a konyhában, de aztán megláttam a függönyön lógva.

– Ez milyen madár volt?

– Fekete, sárga csőrű. Olyan, mint amilyet én vettem Gill-től.

– Nem értem, miért kellett önnek egy ugyan olyan?

– Nos, másnap Jane madara megszökött a kalitkából. Szégyelltem volna, ha azzal fogadom, amikor hazajön, hogy a madár eltűnt. Tulajdonképpen ezért mentem el Gill üzletébe, miután végigkérdeztem több tucat madárkereskedést, de sehol nem ismerték ezt a fajtát, egyedül nála volt egy hasonló, akkor még nem tudtam, hogy épp olyan. Megvettem, hazahoztam, de ez is meglógott.

– Értem. Most egy kicsit hagyjuk a madarat. Térjünk át Jane-re. A noteszában megtaláltam dr. Lewis telefonszámát. Ön azt mondta, nem ismerték egymást, futólag találkoztak. Ha ez igaz, hogy került a doktornő

telefonszáma a noteszba? Valamint, egy megjegyzés, hogy barátnők. Ezt megmagyarázná?

– Igen. Marylouval vacsoráztam egy étteremben, amikor Jane felbukkant. Régen együtt jártunk, de szakítottunk, évek óta nem találkoztunk. Amikor meglátott, a nyakamba ugrott és össze-vissza csókolt. Azt hittem elájulok, olyan dühös lettem, mert Marylou méltán joggal, bár nem voltam hibás, megharagudott rám. Meg sem hallgatott, azonnal szakított velem. Ezután Jane megígérte, hogy beszél vele, és mindent megmagyaráz. Ekkor elmondtam, hogy Marylou melyik uszodába jár minden nap munka után és felírtam a telefonszámát is. Aztán az uszodában találkoztak, természetes úgy, mintha véletlen lenne. Gondolom, az általam megadott telefonszámot beírta Jane a noteszába, így találkozhatott vele. Egyébként Jane elmondta, hogy kellemesen csalódott a doktornőben, jól összebarátkoztak. Marylou rájött, hogy nem csaltam meg. Másnap reggel a folyosón odasúgta nekem, hogy munka után eljön hozzám. Láttam rajta, hogy csillogott a szeme, boldog volt. Nos, hiába vártam, mert nem jött. A többit pedig ön is tudja – sóhajtott fel fájdalmasan.

A felügyelő más várt, kissé csalódott volt, de azért valami még mindig motoszkált a fejében.

– Dr. Coogan. Bevallom, van valami, ami nem hagy nyugodni. Talán ön tud valami magyarázatot rá.

– Miről van szó?

– Dr. Lewis, Jane Benett, Tom Thorpe. Mindannyian szívbénulás következtében haltak meg, s valamennyiük arcán rémület tükröződött. Ugyanez vonatkozik Gill-re is, bár ő még nem halt meg szerencsére, s nagyon szeretném, ha magához térne és elmondaná mitől rémült meg ennyire.

– Nem értem, mire akar kilyukadni, felügyelő úr?

– Arra, hogy önnek köze volt hozzájuk, ismerte őket.

– Nem! Ez azért nem így van. Thorpe-ot nem ismertem és Gill-lel is csak az üzletben találkoztam. De nem értem, miért baj, ha volt is közöm hozzájuk?

– Nézze! Tény, hogy mindannyian valamitől, vagy valakitől halálra rémültek. Nyomozó vagyok, a munkámmal együtt jár a gyanakvás. Az ön neve pedig mindegyikükével összehozható, arról nem is szólva, hogy eltitkolt előlem sok fontos dolgot.

– De már mindent megmagyaráztam uram. Csak nem képzeli, hogy én ijesztettem őket halálra? – kérdezte felháborodva. Beleremegett, amikor

megint eszébe jutott dr. Eden. Ő is tett említést arról, hogy köze volt az elhunytakhoz.

– Még nem tudom, dr. Coogan, de ha belegondol, ez már elég ok, hogy gyanús legyen.

– Az igaz, hogy elhallgattam sok mindent, de nem azért, mert elkövettem bármit is. Azért tettem, hogy ne keveredjek bele, s mint mondtam, Mark tanácsára hallgattam. Bárcsak ne tettem volna. Már megbántam.

– Sajnos, egy kicsit későn. Sok minden másként alakult volna, ha őszintén elmond mindent. Ha nem tagadja olyan nagyon, hogy járt dr. Lewis házában, s arról a férfiről személyleírást ad, aki ajtót nyitott. De nem tette, ne várja hát el, hogy most minden rendbe jött, mert elmondott néhány dolgot. Ki tudja, mi van még, amiről továbbra is hallgat?

– Ez a feltételezés és gyanúsítgatás akkor is nevetséges, Mr. Ayer! Én orvos vagyok, soha nem lennék képes ártani senkinek. Nem beszélve arról, hogy Marylou a kedvesem volt, akit imádtam, feleségül akartam venni, Jane Los Angelesben volt, én pedig itt, New Yorkban, amikor rosszul lett. Thorpe-ot pedig soha életemben nem láttam, csak amikor a felesége bekopogott hozzám és átmentem a lakásukba. Nem hiszem, hogy helytálló lenne a gyanakvása.

– Nos, akkor igyekezzen bebizonyítani, hogy tényleg alaptalan a gyanakvásom.

– Jó, de hogyan? Ha egyszer nem hisz nekem?

– Mondjuk, hogy hiszek. Menjünk át a grafikushoz, hogy annak a bizonyos férfinek elkészíthesse a fantomképét.

Együtt léptek ki az ajtón, amikor egy férfi közeledett a folyosón.

– Felügyelő úr! A laborban várják! – mondta és tovább ment.

– Magát beültetem a grafikushoz, én pedig addig megnézem, mi van a laborban. Rendben?

– Rendben! – felelte Dean. – Felügyelő úr! Kérdezhetnék valamit? – nézett rá.

– Hát persze. Kérdezzen csak!

– Mikor temethetem el végre Marylout? Már nagyon szeretnék túl lenni rajta. Tudja, mázsás súlyként nehezedik a lelkemre ez a fájdalom. Talán ha már a sírban lesz szegény, megnyugszom, az agyam elfogadja, hogy nincs többé.

– Higgye el, én is szeretném mielőbb lezárni ezt az ügyet, de mint ön is látja, egyre több olyan körülmény merül fel, amely arra enged

következtetni, hogy ezen halálesetek körülményeit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Amíg megnyugtató módon nem tisztázódnak az okok, addig sajnos várnia kell. Tudom, hogy fájdalmas, de azt gondolom, önnek is legalább olyan fontos, hogy megtudja végre, mi is történt valójában a kedvesével és a többiekkel? Nem csak azért, mert szerette őket, hanem azért is, mert orvos. Ilyen esetek biztos, hogy szakmai szempontból is érdekelnek egy orvost, vagy tévedek? – nézett rá.

– Nem, nem téved, felügyelő úr! Természetesen, engem is nagyon izgat a haláluk oka, csak nagyon nehéz úgy élnem, tudom, itt van még, és még sincs. Jó lenne, ha végre örök nyugalomra helyezhetném.

– Megértem és ígérem, amilyen gyorsan csak lehet, végleg lezárom ezt az ügyet, de ehhez az kell, hogy minden kétséget kizárva bebizonyosodjék, hogy nem történt bűncselekmény. Imádkozzunk, hogy Gill Klug magához térjen és beszéljen! Nos, itt is vagyunk! – nyitotta ki az ajtót. Bekísérte, majd gyorsan távozott.

A laborban mint mindig, most is nagy volt a nyüzsgés. Sokan dolgoztak, sokféle ügyön.

– Beszélni akart velem, Michael? – lépett oda az egyik fehér köpenyes, szemüveges fiatal férfihez. – Van valami újság?

– Igen, van! Végre sikerült beazonosítanunk dr. Haroy házában talált vérfoltoknak a vérnek a gazdáját. Madárról van szó, mégpedig egy igen különleges fajtáról. Kifejezetten a Távol-Keleten él, nálunk szinte ismeretlen. A feketerigóhoz hasonlít, tolla fekete, csőre sárga. Kicsit nagyobb testű, állítólag könnyen idomítható, s akár a papagáj, jól megtanítható beszélni. Sajnos, csak ennyit tudtunk kideríteni, már az Internetre is feltettük fényképpel együtt, kérve azok segítségét, akik bővebb felvilágosítással tudnak szolgálni.

A felügyelő nyelt egy nagyot. Eszébe jutott a madár, amelyről dr. Coogan beszélt.

– Köszönöm, Michael! Egyelőre nem jutottunk előbbre, de az is valami, hogy már tudjuk, milyen állattól származnak a vérnyomok – mondta és elhagyta a labort, miközben átsuhant a fején, hogy a madárnak is köze van dr. Cooganhez, ez pedig nem lehet véletlen! Talán éppen ő rendezte meg ezt a vérfürdőt, hogy megtévessze a rendőrséget? Dühös volt, amiért egy helyben topog, semmi kézzelfogható magyarázatot nem talál a halálesetek okára. De vajon hol lehet dr. Haroy?

Visszament a grafikushoz, aki már majdnem kész volt a rajzzal.

– Biztos benne, hogy ilyen volt az a férfi? – kérdezte, mire Dean bólintott.

– Azt hiszem, nagyon hasonlít rá.

– Dr. Coogan! Éjszaka volt, biztos, hogy jól látta az arcát? – szólalt meg a felügyelő.

– Nos, természetesen nem láttam olyan tisztán az arcát, mint nappal, de azért elég jól megfigyeltem. Körszakállt, bajuszt viselt, a szeme pedig világos volt és mélyen ülő. Hosszú, világos haja a nyakába lógott. Bármikor felismerném, ha meglátnám, pedig tényleg nem sokáig néztem vele farkas szemet. Szerintem olyan ez a rajz, akár egy fotó, annyira tökéletes! – kiáltott fel, amikor a rajz elkészült. – És volt még valami, ami nagyon érdekes! – nézett a felügyelőre.

– Mi? – kérdezte a férfi.

– A hangja. Csak most, hogy visszagondoltam és magam elé képzeltem, most jöttem rá, hogy olyan furcsa volt a hangja. Mint a hasbeszélőknek! Milyen kár, hogy a hangját nem lehet lerajzolni! – tette hozzá.

Amikor végeztek, Dean és a felügyelő kiléptek a folyosóra.

– Felügyelő úr! Tudom, hogy még mindig nem hisz nekem, pedig most már tényleg mindent tud rólam. Már csak abban bízom, hogy Mark előkerül és tisztázni fog engem.

– Így legyen, dr. Coogan! Elsősorban a maga érdekében! A fantomképet hamarosan közzé tesszük a médiákban, remélem lesz eredménye. Hamarosan jelentkezem! – mondta a férfi a kezét nyújtva. A laborban megtudottakról szándékosan hallgatott, még egyszer át akarja nézni a noteszt és Gill könyvét, s ezután kérdez rá a madárra.

Dean gyorsan távozott. Kicsit dühös volt, amiért a felügyelő nem hitt neki, bár mintha kedvesebb lenne hozzá. Talán a rajz miatt. Ha ezt a férfit megtalálnák, azonnal kiderülne, mi történt Marylouval. Hogy köze lenne a többiek halálához is, abban nem volt biztos, de nem is zárta ki, hisz a halál neme mindegyiknél egyforma volt.

7.

A fantomképek megjelenése nyomán nagyon sok bejelentés érkezett, a rendőrségnek igencsak megnőtt a dolga. Az egyik bejelentés épp a felügyelőhöz futott be.

– Tessék, Ayer felügyelő! – emelte fel a kagylót, figyelmesen hallgatva a telefonálót, aki azt jelentette, hogy a Central Park északi részén látta a férfit és biztos benne, hogy ő az, akit keresnek.

Miután megköszönte a bejelentést, azonnal, indult. Egyetlen embert sem tudott magával vinni, mivel szinte mindenki, aki mozdítható volt, a tömérdek bejelentést vizsgálta. Így hát beült a kocsijába, egyedül indult el.

A felügyelő tisztában volt vele, hogy mire vállalkozott, hisz a parkot 14,4 km-nyi autóút, 8,8 km-nyi lovaglóút, 10,8 km-nyi kerékpárút és 45,6 km-nyi gyalogút szeli keresztül, ami mind menekülési lehetőséget biztosít a férfinak, nem beszélve a játszóterekről, ahol mindig nagyon sok ember van, oda autóval be sem hajthat, s szükség esetén a fegyverét sem használhatja. Minden esetre nagyon megfontoltan, óvatosan kell becserkésznie, ha tényleg ő az, akit keresnek.

Lassan haladt végig a park nyugati oldalán. A 81-ik utcától délre, a Delacorte Theater mögött leparkolt, onnan gyalog ment tovább. Hamarosan megpillantotta a férfit, aki egy félreeső helyen lévő padon ült. A színház épületét nézegető, sétáló embereket figyelte, majd alaposan körülhordta tekintetét a környéken. A felügyelő tapasztalt szeme azonnal felfedezte, mennyire izgatott. A kezében egy újságot tartott, már biztosan látta a fantomképet, nem csoda, ha ideges.

Lassan elindult felé. Mintha ő is sétáló turista lenne, kezét hátrakulcsolva lassan lépegetett. A színház épületére nézett, miközben oldalról továbbra is a padon ülő alakot figyelte. Oldalogva próbált a közelébe kerülni, amikor észrevette, hogy a férfi a zsebébe nyúlt és egy mobiltelefont vett elő. Azt, hogy miről beszélt, sajnos nem hallotta, s ettől egy kicsit bosszús lett. Már egész közel került hozzá, amikor a férfi hirtelen felállt, az újságot a pad mellett lévő szemetesbe dobta, sietős léptekkel elindult a parkból kifelé. Közben állandóan forgatta a fejét, úgy figyelt.

Ayer megállt, gyorsan előkapta a mobilját. Beszólt a rendőrségre.

– Azonnal küldjenek erősítést! A Central Park nyugati részén a színház épülete környékén vagyok. A bejelentés jónak bizonyult, rábukkantam a körözött férfire! Nem érdekel, honnan, de küldjenek ide embereket! – emelte fel ingerülten a hangját.

Magában dohogott, amiért tehetetlenek a kollégái, közben kicsit meggyorsította a lépteit. Egy elég bokros részhez értek, amikor döntött. Határozott mozdulattal a férfi mellé lépett.

– Elnézést, uram! Azt hiszem, eltévedtem! Segítene visszatérnem a csoportomhoz? – szólította meg enyhén törve az angolt, mintha tényleg egy elkóborolt turista lenne.

A férfi megállt, ránézett. A tekintetében gyanakvás volt.

– Nem vagyok idevaló, kérdezzen mást! – mondta, s azzal már indult is tovább, ekkor a felügyelő elkapta a karját, pisztolyát elővillantotta a zakója alól.

– Rendőrfelügyelő vagyok kérem, ne próbálkozzon a szökéssel és ne provokáljon! Nem szeretném használni a fegyveremet, itt nagyon sok az ember és a gyerek. Semmi esélye, a kollégáim körbe vették a teret! – próbált ráijeszteni a férfire.

Ebben a pillanatban kemény tárgyat érzett a hátában. Tudta, hogy szorult helyzetbe került.

– Indulás! Hajtsa le a fejét, meg ne próbálja felemelni. A cipője orrát nézze! – hallotta a háta mögül a rekedtes hangot, majd a következő pillanatban érezte, hogy kezéből kicsavarják fegyverét, miközben két oldalról szorosan közrefogják.

A felügyelő tudta, hogy nem követhet el butaságot, mert az életébe kerülhet. Húznia kell az időt, amíg a többiek megérkeznek, ezért megállt.

– Kérem, uraim! Beszéljük meg! Lehet, hogy tévedek és nem is... Tovább azonban nem folytathatta, a fájdalomtól torkán akadt a szó. Erős ütést kapott a fejére.

– Erre! – szorította meg a körözött férfi a karját, s a következő pillanatban már egy autóban találta magát. A férfi egy kendőt kötött a szemére, miközben a másik beült a volán mögé és elhajtottak.

Még hallotta az érkező szirénázó rendőrautók hangját, de egyre távolabbról. A torka kiszáradt, úgy érezte, hibát követett el. Nem lett volna szabad egyedül próbálkoznia, ám nem látszott túlzottan kockázatosnak a férfi elfogása. Sajnos, tévedett. Arra nem számított, hogy a semmiből felbukkan a társa. Nem is értette, hogy lehetett ilyen felelőtlen!

– Hova visznek? – szólalt meg higgadtan. Minden erejét összeszedte, hogy nyugodt maradjon, s ez látszólag sikerült is neki.

Választ nem kapott, így megismételte.

– Azt kérdeztem, hova visznek?

– Pofa be! – jött rá a felelet.

A felügyelő csak abban bízott, hogy az emberei kikérdezik a sétálókat, talán valaki látta őt beülni az autóba a két férfivel, persze, tudta jól, ennek kicsi az esélye. Aki idejön, nem az embereket, hanem a látnivalókat figyeli.

Elég sokáig tartott az út, amikor végre megálltak.

– Kifelé! – hallotta meg a férfi hangját, aki megragadva a karját, szabályosan kirángatta.

A felügyelő megpróbálta levenni a szeméről a kötést, mire durván rácsapott a kezére.

– Maradjon nyugton! – mondta és tovább szorítva karját, magával vonszolta.

Egy épületbe léptek be, ahol különös zaj hallatszott, kellemetlen szag árasztotta el a levegőt, szinte fojtogató volt.

Egy ajtó nyikorgott, aztán hátról alaposan meglódították. Majdnem elesett, keze falba ütközött, amely felfogta az esést. Érezte, hogy lazul a kötés a szemén, s a következő pillanatban megszabadult tőle.

Döbbenten nézett szét. Egy hatalmas teremben volt, amelyen csupán egyetlen apró ablak volt, még a feje sem fért volna ki rajta, így az utcai fényből alig jutott be valami. Amikor a szemei hozzászoktak a homályhoz, megpróbált rájönni, hogy hova is került, de sajnos, hiába meresztgette, fogalma sem volt róla, hogy milyen helyre hozták. Annyit kivett a tárgyak körvonalából, hogy hosszú pult áll a fal mellett, felette szekrények és különböző kocka alakú dobozoknak látszó tárgyak vannak felszerelve.

– Kérem, mit akarnak velem tenni? És egyáltalán hol vagyok? – fordult meg, de a két férfi már nem volt sehol. Kinyújtotta a kezét, megfogta az ajtó kilincsét, s meg sem lepődött, hogy nem nyílott.

Megpróbált megnyugodni. A zsebéhez ért, s meglepődött, hogy a fegyverével ellentétben, a mobilját nem vették el tőle. Gyorsan kivette. Örült, így legalább van némi reménye, hogy megtalálják. Sajnos, öröme korainak bizonyult, mert ezen a helyen egyáltalán nem volt térerő. Hiába nyomkodta a gombokat, be kellett látnia, semmi értelme erőlködnie. Rájött, hogy a telefonját nem véletlenül hagyták nála, tudták, hogy úgysem használhatja. Dühösen rakta vissza a zsebébe, aztán körbejárta a termet, tapogatva és alaposan megvizsgálva a menekülés lehetőségét, ami

természetesen csak vágyaiban volt lehetséges. A különös szag egyre erősebben csavarta az orrát, miközben valahonnan ijesztő, ismeretlen neszezést hallott. Úgy érezte magát, mint akit élve eltemettek.

Amint tovább lépegetett, kezét a falon végighúzva, ujjai hirtelen elakadtak valamiben. Amikor minden oldalról hosszan kitapogatta, rájött, hogy egy ajtó gombjához hasonló valamit talált. Megpróbálta elfordítani, de nem sikerült. Húzgálta, rángatta, majd dühösen nekitámaszkodva elkáromkodta magát. Hirtelen elhallgatott, mert úgy érezte, eldől. Néhány pillanat elteltével tudatosult az elméjében, hogy tényleg ajtó gombot szorongatott, melyet amikor nekitámaszkodott akaratlanul kinyitotta. Miután összeszedte magát felemelte a lábait, hogy átmenjen a másik helyiségbe. Reménykedett, hogy a szabadulás útjára talált, vagy talán világosabb van és használhatja a mobilját is, de nagyot tévedett. Itt egyáltalán nem volt ablak, így még annyit sem látott, mint a másik helyiségben. El sem tudta képzelni, hogy hol lehet? Kezével tapogatva, a már jól bevált módszerrel próbált beljebb jutni. Mintha egy hatalmas ketrecben lenne, rácsokat és nem falat érintettek ujjai.

– Ez meg mi a fene? – meresztgette a szemeit, de hiába erőlködött, csak azt érte el vele, hogy megfájdult a feje. Hirtelen különös hangot hallott. Egész testében megremegett. Mi van, ha valamilyen vadállat van a közelében, csak nem látja? Az állatok éjszaka is jól látnak, a legtöbbjük épp ezt a napszakot választja a zsákmányszerzése. És az a szörnyű szag itt egyenesen elviselhetetlen volt. A hideg verejték folyt végig a hátán. Óvatosan lépkedve indult vissza az ajtó felé, amikor hirtelen fájdalom hasított az arcába, s a következő pillanatban kétségbeesetten felkiáltott, mert sűrű hajába valami beleakadt. Amint a kezével odakapott, úgy érezte, mintha valamilyen állat karma mélyedt volna a fejbőrébe, iszonyúan húzva a haját.

Karjával hadonászott, de semmi értelme nem volt, csak még nagyobb fájdalom járta át. Minden igyekezetével azon volt, hogy visszajusson a másik helyiségbe. Érezte, hogy a vér végigfolyik az arcán, bele a szájába. Hányinger tört rá. Végre keze kitapintotta az ajtót, melyet gyorsan behúzott maga mögött. Őrült fájdalmak közepette jó csomó hajjal együtt valósággal kitépte az állatot a hajából, s a földhöz vágta. Megkönnyebbülten felsóhajtott, de a sűrű szárnycsattogásból kitalálta, hogy nem sikerült elpusztítania. A madár repkedve körözött a feje fölött, majd hirtelen leszállt a vállára.

– Istenem! Te is megijedtél tőlem, mint ahogy én tőled. Nem akartál bántani, csak védekeztél, igaz? Hála az égnek, hogy csak egy madár vagy, nem egy mérges kígyó, vagy tigris ugrott rám! Téged is bezártak ide, ugye? – kérdezte, kezével az állat fejéhez ért, hogy megsimogassa, de az éles csőrével az ujjába mart, majd ismét felröppent. Néhány pillanat múlva kinyílt az ajtó, megjelent a két férfi. Homlokukon erős fényű lámpa világított, mint a bányászoknak. A lámpa fényében a felügyelő egy pillanatra láthatta a madarat. A szívverése is elállt. Fekete tolla és sárga csőre volt!

– Mi a fenét csinál maga? Megőrült? – kiáltottak rá, miközben nagy nehezen elkapták a madarat és visszaparancsolták a másik helyiségbe.

– Miért nem zártad kulcsra az ajtót? – ripakodott rá a körözött férfi a másikra.

– Úgy emlékeztem, hogy bezártam! – felelte morcosan, aztán a felügyelőhöz léptek. Megfogták, lenyomták egy székre, aztán kezeit, lábait, de még a fejét is leszíjazták, hogy moccanni sem tudott.

– Mit csinálnak? Csak nem akarnak megölni? – kérdezte és most először érezte, hogy az élete veszélyben van.

– Nem, dehogy! Csak egy kicsit elszórakozunk magával, felügyelő! Nyissa ki jól a szemét, mert ilyet még nem látott! – jött a felelet, s a következő pillanatban úgy érezte, mintha valami az arcába hullana, majd vörös láng csapott fel körülötte. Érezte a forróságot, amely egyre közelebbről égette a bőrét.

– Maguk megőrültek! Kérem, oltsák el, mert meggyulladok! Elevenen akarnak elégetni? Milyen emberek maguk? – kiáltott fel kétségbeesve, de a válasz hangos nevetés volt.

Amikor a tűz már annyira égette a bőrét, hogy szinte az eszét vesztette, a láng kihunyt, helyette erős fény villant fel. Egyenesen a szemébe világított, úgy érezte, megvakul. Kezei le voltak kötözve, mint ahogy a feje is, ezért megpróbálta összeszorítani a szemét, azonban nem tudta. Mintha megmerevedett volna a szemhéja. A könnye végigfolyt az arcán, iszonyú éles fájdalmat érzett a szemében, aztán elsötétült előtte minden.

A rendőrök átkutatták az egész Central Parkot a felügyelő után. A kocsiját azonnal megtalálták, de a férfinek nyoma veszett. Mindenkit kikérdeztek, aki ott volt, de senki nem tudott semmit. Késő este volt, amikor visszatértek a rendőrség épületébe.

Dean nagyon hamar elkészült, s mivel volt egy kis ideje az indulásig, leült a televízió elé. Épp a híreket olvasták be. Alig akart hinni a fülének, amikor a műsorvezető bemondta, hogy Eric Ayer felügyelőnek a Central Park-ban nyoma veszett, ahol egy körözött személyt akart elfogni. Bemutatták a fantomképet, amely az ő elmondása alapján készült. A rendőrség kéri a lakosságot, hogy aki bármilyen információval tud szolgálni, jelentkezzen.

– Micsoda? A felügyelő eltűnt? – meredt a képernyőre, ahol megjelent a férfi fotója. – Csak nem történt valami baja? Az nagyon rosszul jönne neki, mert a felügyelő már kezdett hinni neki, s egyáltalán nem biztos, hogy aki átveszi a helyét, szintén elhiszi, amit mond. Még börtönbe is kerülhet!

Olyan ideges lett, hogy járkálni kezdett. A gondolatok egymást kergették a fejében. Jó kedve, amelyet Cox doktornő felbukkanása okozott, egy pillanat alatt elszállt.

Hirtelen megszólalt a telefonja. Már teljesen besötétedett, csak a televízió fénye világította be a szobát.

– Tessék! – emelte fel a telefont.

– Dr. Coogan? Itt Ann Cox! – mutatkozott be.

– Ann! Micsoda meglepetés! – nézett az órára, attól félt, hogy elkésett és a nő ezért telefonált rá, de még volt jó félórája az indulásig.

– Bocsásson meg, amiért felhívtam, de sajnos, le kell mondanom a vacsorát. Most kaptam egy telefonhívást, miszerint az egyik betegem nagyon rosszul van, aki egyben közeli hozzátartozóm is, ezért azonnal Los Angelesbe utazom. Ugye, megérti, hogy most nem találkozhatunk?

– Persze, hogy megértem! Nagyon sajnálom, hogy ilyen rossz hír miatt elmarad a vacsoránk. Annyira készültem rá, de talán lesz még alkalmunk, hogy bepótoljuk!

– Biztos vagyok benne. Akkor még egyszer elnézést és vigyázzon magára!

– Ön is, kedves kollegina! Kérem, tegye meg, hogy felhív, ha megérkezett. Szeretném tudni, hogy minden rendben van-e?

– Megígérem! Viszlát, dr. Coogan! – tette le a telefont.

Az orvos lerogyott a fotelba. Nagyon szeretett volna együtt tölteni egy szép estét a doktornővel, de most, hogy megtudta, Ayer felügyelőnek nyoma veszett, biztos volt benne, nem érezte volna jól magát, így hát kicsit megkönnyebbült, amiért a találkozó elmaradt.

Legalább Jane notesza lenne nála. Annyival tartozik a lány szüleinek, hogy felhívja őket és együttérzését fejezi ki, ha már egyszer nem lehetett ott a temetésen. Nem is értette, hogyan jutott épp most eszébe a nő.

Felállt, a szekrény mélyéről egy dobozt emelt ki. Sok női fénykép, levél volt benne. Régi dolgok a régi életéről. Amikor még Marylout nem ismerte. Tudta, hogy valahol meg kell lennie Jane szülei címének, telefonjának, mert valahányszor a nő hazament látogatóba, mindig fel kellett hívnia, bizonyítva, hogy gondol rá.

Kipakolta a doboz tartalmát, s egyszerre csak felderült az arca. Megtalálta a címet és a telefonszámot.

Egyáltalán nem törődött azzal, hogy hány óra van, azonnal a telefonhoz lépett. Hosszan kicsengett, elnyomva a fejében egyre erősödő zenét. Tudta, hogy vissza kellett volna mennie dr. Edenhez, de annyi minden jött közbe. Holnap munka után elmegy hozzá, és elnézést kér tőle.

– Tessék! – hallotta meg a női hangot a vonal végén, s ettől remegni kezdett a kezében a kagyló. Semmi kétsége nem volt, hogy Jane hangját hallja.

– Jane, te vagy az? – kiáltott fel izgatottan, mire a vonal azonnal megszakadt. – Te jó ég! Esküszöm, ez ő volt! Megismerem a hangját, biztos, hogy nem tévedek! – mondta, miközben érezte, amint a hátán végig folyik a veríték.

Ezen az éjszakán alig aludt valamit. Rémlátomások gyötörték, maga előtt látta Jane arcát, amint halálfélelemmel teli szemeit rá emeli, és ujjával felé mutat. Hallotta a hangját, amint azt suttogja, hogy váltsa be az ígéretét, már szabad, Marylou meghalt! Alig várta, hogy megvirradjon.

Amikor reggel bement a kórházba, szinte fellélegzett. A munka elfoglalja, nem lesz ideje töprengeni. A zene a fejében most nem volt erős, de nem felejtette el dr. Edent. Beszél vele, amint lesz egy kis ideje.

A vízit és a szokásos reggeli megbeszélés után keresett egy helyet, ahol nyugodtan beszélhet.

– Dr. Eden? – szólt bele.

– Igen.

– Jó reggelt, uram! Dean vagyok! Elnézést, amiért eddig nem jelentkeztem, de nagyon el voltam foglalva. Szeretném megkérdezni, kaphatnék-e egy új időpontot?

– Amikor neked jó, fiam, akkor jössz! Tudod, hogy téged bármikor fogadlak.

– Ma délután?

– Nekem. Jó. Egészen addig itt várlak, amíg ide nem érsz!

– Köszönöm, dr. Eden! – tette le a telefont. Hálával gondolt az idős emberre.

A nap végére teljesen kimerült. Mark betegei is az ő nyakába szakadtak, a nő, aki annyira ragaszkodott a kollégájához, hajnalban meghalt. Sajnálta, de meg is könnyebbült, hisz kész harcot kellett vívni vele még egy vérnyomásmérés miatt is.

Végre fellélegezve kilépett a kórházból. Ha arra gondolt, hogy dr. Eden rendelőjébe megy, jobban érezte magát. Az idős férfiben annyira bízott, remélte, hogy hamarosan elmúlik a fejéből ez a zene, amelytől néha az őrület határán érezte magát. Túl sok volt a probléma, megpróbált nem figyelni a zenére, de nem sikerült. Jó lenne mielőbb megszabadulni tőle.

Egyenletesen haladt, s közben Markra gondolt és arra, hogy vajon mi lehet vele? Már biztosan előkerült volna, ha élne. Nagyon sokszor töprengett rajta, mi történhetett valójában a lakásában? Mint kiderült, egy madár vérnyomait látta, s ez legalább némileg megnyugtatta. De vajon hol lehet? Lelkiismerete háborgott, szégyellte magát, amiért nem hitt a barátjának. A felügyelő elmondta, hogy soha nem árulta el, ő pedig olyan csúnyán rá támadt. Remélte, hogy hamarosan előkerül, és bocsánatot kérhet tőle.

Épp, amikor leparkolt a rendelőnél, megszólalt a mobilja.

– Tessék, dr. Coogan! – szólt bele.

– Jó napot, dr. Coogan! Itt Ann Cox!

– Doktornő! El sem hiszi, mennyire örülök, hogy hallom a hangját. Minden rendben van? – kérdezte.

– Igen. Hála istennek, a rokonom jobban lett. És maga?

– Én is megvagyok, köszönöm – válaszolta. Megköszörülte a torkát, aztán elhallgatott.

– Itt van, doktor? – hallotta a nő izgatott hangját.

– Igen, igen.

– Érzem, hogy valami baja van, ugye? Mondja el bátran, ha tudok, segítek!

– Nem, semmi bajom. Tényleg. Csak nagyon rossz a térerő, alig hallom. Tudja, épp Jane járt a fejemben. Mondja, dr. Cox, tényleg meghalt? – kérdezte.

– Hogy kérdezhet ilyet, doktor? Személyesen én voltam mellette, amikor elment. Nem értem, miért kételkedik benne, hogy meghalt?

– Bocsásson meg, csak olyan hihetetlen ez az egész – mondta, miközben teljesen össze volt zavarodva. Biztosan volt benne, hogy Jane hangját hallotta tegnap a telefonban, de hogy mondja meg a doktornőnek? Úgysem hinne neki, még azt gondolná, megőrült!

– Sajnálom, de beteghez hívnak, mennem kell! Csak azért jelentkeztem be, mert megígértem, és így legalább hallottam magáról. Kérem, ha bármiben segíthetek, vagy csak beszélgetőtársra van szüksége, hívjon fel!

– Köszönöm, Ann! Ugye, nem bánja, ha a keresztnevén szólítom?

– Dehogy! Örülök neki.

– És én is szeretném, ha Deannek hívna!

– Rendben, Dean! Akkor viszlát!

– Viszlát! – tette a zsebébe a telefont, aztán egy mély sóhajtás után elindult az ajtó felé.

– Jó napot, Dean! Örülök, hogy eljöttél. Tudod, már kezdtem aggódni, amiért nem jelentkeztél a megbeszélt időben, de nem kell mondanod semmit, megértelek. Én is orvos vagyok, tudom, hogy nem rendelkezel még a szabadidőddel sem. Ha szükséges, menni kell, hogy segíthess a betegeiden! – fogadta barátságosan a pszichiáter.

– Igen, így van! – bólintott a férfi.

– Nos, van valami változás a fejedben? – nézett rá élénk tekintettel.

– Sajnos, semmi. Még mindig ugyanúgy hallom a zenét. Volt olyan pillanatom, amikor azt mondtam, megpróbálom megszokni, együtt élni vele, de sajnos képtelenség. Mielőbb szeretnék megszabadulni tőle.

– Azt hiszem, ahhoz, hogy kiderüljön, mi is történt veled valójában, vissza kell mennünk az időben arra a napra, amikor megjelent Marylou az életedben. Talán rábukkanunk valamire, ami választ adhat mindarra a sok megmagyarázhatatlan dologra, amely veled és körülötted történt. Meglehet, nem figyeltél eléggé valamire, vágy valakire, pedig jó lett volna!

– Hipnózisra gondol, dr. Eden? – kérdezte Dean.

– Igen. Ez a legjobb és legbiztosabb módja, hogy megtudjuk, mi történt az elmúlt időszakban. A múltkor elmondtál mindent, amire emlékszel, most majd kiderül, mi az, amire nem. Kérlek, feküdj le az ágyra, lazulj el annyira, amennyire csak tudsz! Figyelj arra, amit mondok, semmi másra ne gondolj, csakis az én hangomra!

Dean lefeküdt, megpróbált ellazulni, de képtelen volt. A zene olyan erőteljesen lüktetett a fejében, hogy biztosra vette az idős orvos is hallja.

– Nem értem, miért nem sikerül? – nézett rá dr. Eden, miután már majdnem fél órája sikertelenül próbálkozott hipnotikus állapotba hozni. –

Mintha valami meggátolná. Eljutok egészen addig a pontig, amikor már készen állsz, de mégsem sikerül.

– Én is érzem ugyanezt, dr. Eden. Mintha valami visszatartana. Pedig emlékszem, az egyetemen én voltam a legjobb alanya.

– Épp ezért nem értem, hogy miért nem sikerül?

– Úgy érzem, mintha valami meggátolná, hogy átadjam magam a parancsainak. Hallom, értem, engedelmeskedem is, de mégsem sikerül – nézett rá Dean. – Valami nagy baj van velem, dr. Eden? – kérdezte.

– Bevallom, nem tudom, fiam. Remélem, hogy nem, most azonban azt hiszem, semmit nem tehetek érted. Haza megyek, és addig nem nyugszom, amíg rá nem jövök, mi lehet e jelenség mögött. Ne izgulj, nem adjuk fel!

– Köszönöm, dr. Eden.

– Most is hallod a zenét?

– Igen, uram. Elég erőteljesen. Kitaláltam, amikor már nem bírom, walkmant teszek a fülemre és jó hangosra veszem a kedvenc zenémet. Ezzel némileg elnyomom, ami a fejemben van.

– Szörnyű lehet!

– Igen, az, de bízom önben. Tudom, milyen nagy szaktekintély a szakmában és előbb utóbb engem is megszabadít ettől a zenétől.

– Így lesz, megígérem! Mondd, fiam! Van valami fejlemény az elhunytak ügyében?

– Igen, de nem pozitív. A felügyelő, aki a nyomozást vezette, eltűnt. Minden valószínűség szerint elrabolták.

– Tessék? Elrabolták? De ki és miért? – nézett rá kitágult szemekkel.

– Nos, elmondtam mindent a felügyelőnek, ahogy ön tanácsolta. Beszéltem arról az alakról is, aki Marylou házában volt azon az éjszakán, amikor meghalt. A rendőrségen személyleírást adtam, ennek alapján egy fantomkép készült, melyet minden médiában megjelentettek és természetesen az újságokban is. A felügyelő kapott egy bejelentést, miszerint a Central Parkban látták az illetőt. Ő azonnal odament, s amint meggyőződött róla, hogy tényleg a körözött férfiről van szó, erősítést kért, de mire a rendőrség emberei odaértek, már csak a kocsiját találták, neki nyoma veszett. Azóta semmi hír róla.

– Ez mikor történt?

– Tegnap délután. Aztán van még valami. Megint behoztak a mentők egy fiatal nőt, aki rosszul lett, szívbénulás miatt újra kellett éleszteni. Az arca, a szeme épp úgy, mint a többieknél, halálfélelmet tükrözött.

– Azt akarod mondani, megint egy újabb eset?

– Igen. Tudja, dr. Eden, van még egy érdekesség, amiről megfeledkeztem. A halál beállta után nem lehet lefogni a szemüket.

– Ezt meg hogy érted? – vonta össze a szemöldökét az idős férfi.

– Ahogy mondom, uram! Nem lehet a szemhéjukat lezárni, annyira merev.

– Ez tényleg érdekes. Vajon mi okozhatja? A boncnokkal beszéltél?

– Igen, de ő sem tudja az okát. Azt mondja, eddig nem találkozott hasonló esettel. Már megfordult a fejemben, hogy összefüggés van a szemhéj merevsége és a szívbénulás között, csak meg magyarázni nem tudom a miértjét.

– Igen, ez bennem is felmerült abban a pillanatban, ahogy beszéltél róla. – nézett rá az idős férfi elgondolkozva. – Sajnálom, hogy nem tehetek érted semmit, Dean, de nem adjuk fel! Kérlek, bízz bennem!

– Hát persze, hogy bízom, dr. Eden, különben nem jöttem volna önhöz. Tudom, hogy megtalálja számomra a megoldást, mert egyébként nem is tudom, meddig bírnám! Már lassan a munkámra sem tudok úgy figyelni, ahogy kell.

– Megértelek, Dean! Mindent elkövetek, hogy segítsek rajtad – szorította meg a kezét.

A fiatal orvos fáradtan és szomorúan távozott. Nagyon remélte, hogy végre sikerül dr. Eden segítségével megszabadulnia ettől az őrjítő zenétől, de sajnos, egyre kevésbé bízott benne, hogy valaha is meg szűnik. Igaz, neki nem mondta meg, mennyire elkeseredett, mert látta rajta, hogy őt is nagyon bántja a sikertelen próbálkozása.

Beült a kocsijába, bekapcsolta a rádiót. Ilyenkor van a hírösszefoglaló, talán hall valami bíztatót a felügyelőről. Amióta eltűnt, nem kereste senki a rendőrségtől, ez némileg megnyugtatta, de biztos volt benne, csak idő kérdése, hogy a felügyelő helyettese felbukkanjon. Most minden erővel a felkutatására összpontosítanak, ám ha nem találják meg, előbb-utóbb visszatérnek az ügyre, amelyet sajnos, Ayer felügyelő mégsem zárt le. Arra gondolt, talán most kihasználhatná a zűrzavart és kiadják Marylou holttestét, de aztán elvetette a gondolatot. Csak felhívná magára a figyelmet, ezt pedig nem akarja. Nem tehet mást, vár, hogy milyen fejlemények történnek a felügyelővel kapcsolatban.

Amikor hazaért, azonnal észrevette, hogy az üzenetrögzítő jelez. Gyorsan bekapcsolta és leült a székre. Először csak sistergést hallott, majd egy velőtrázó ordítás után megint csend lett.

Dean lassan összeszedte magát. Épp olyan volt, mint az előzőek. Akkor is végigfutott a hátán a hideg tőle, most még sokkal szörnyűbb volt hallani. Talán azért, mert annyira fel volt zaklatva, de nem hagyhatja, hogy teljesen kiboruljon egy őrült szórakozásától.

Néhány pillanatig maga elé meredt, vett néhány mély levegőt, aztán visszapörgette, meghallgatta többször egymás után. Amikor már nagyon sokszor újból és újból átélte, olyan érzése volt, mintha emberi hang lenne és ismerősnek tűnt. Ez is csak azt támasztotta alá, hogy valaki szórakozik vele. Megpróbálta felidézni a kollégáit, ismerőseit s hangjukat, amint magukból kikelve ordítanak. Remélte, hogy ráismer valamelyikükre, de sajnos nem járt sikerrel. Talán téved és nem is ismerős, csak már pattanásig feszült idegei miatt képtelen józanul gondolkozni?

A zene a fejében ismét erősödött, ezért gyorsan a walkman után nyúlt és a fülére tette. Felment a szobájába, ledőlt az ágyra.

Lassan elnyomta az álom, mely azonban nem hozott számára nyugalmat. Azt az asszonyt látta álmában, aki Mark betege volt és nemrég meghalt. Csontos kezével rá mutatott és azt mondta, ő ölte meg, mert nem segített. Ekkor Mark jelent meg előtte. Haragos tekintettel nézett rá, majd jobb keze előre lendült és arcul csapta.

– Nem, Mark! Én nem tehettem semmit, ő nem engedte, hogy segítsek! – kiáltott fel, aztán felült. Csak lassan jutott el a tudatáig, hogy álmodott.

Felkelt, bement a fürdőszobába, megmosta az arcát. Leült a kád szélére és nem tudta, hogy mit tegyen? Ez így nem mehet tovább. A fejében a zene megőrjíti, már aludni sem mer, mert csak rosszat álmodik. Teljesen kikészül, talán az lenne a legjobb, ha kivenne néhány napot, mert attól fél, a fáradtságtól valami nagy hibát vét a munkájában, ezt pedig nem engedheti meg!

Reggel bement a kórházba, s egyenesen a főorvosi szoba felé indult. Az ajtóban megállt, aztán vett egy mély levegőt és kopogott.

– Tessék! – hallotta meg a férfi hangját.

– Jó reggelt, dr. Silson! Elnézést, amiért ilyen korán önre törtem, de nagyon fontos lenne számomra, hogy beszélhessek önnel.

– Kérem, kolléga! Foglaljon helyet! Sápadtnak látom és karikásak a szemei. Csak nem beteg? – nézett rá a férfi aggódva.

– Nem, nem vagyok beteg, legalábbis fizikai értelemben nem! – felelte.

– Tudom, dr. Lewis halála nagyon megviselte. Bevallom, nem értem, miért nem lehet eltemetni még mindig?

– Nos, Ayer felügyelő eltűnése miatt várni kell a holttest kiadására.

– Igen, hallottam, hogy még mindig nem találták meg. Sajnálatos, de mondja, miben segíthetek?

– Dr. Silson! Szeretnék pár nap szabadságot kérni. Tisztában vagyok vele, hogy így is lecsökkent a létszámunk, de nagyon fáradt vagyok. Félek, hogy nem tudom a munkámat megfelelően ellátni, ha nem pihenek egy keveset.

Az idős férfi hosszan figyelte, aztán bólintott.

– Amint belépett, láttam, hogy valami nincs rendben az egészségével. Maradjon csak otthon néhány napig, majd valahogy megoldjuk a problémát – mondta.

– Köszönöm, uram! Nagyon hálás vagyok. Igyekszem mielőbb összeszedni magam. Tudom, hogy most nehéz helyettest találni, pláne, hogy dr. Haroy is távol van – motyogta.

– Igen, elképzelni sem tudom, hogy mi történhetett vele, hisz ő mindig annyira pontos és megbízható volt.

– Reméljük, mielőbb előkerül. Biztos vagyok benne, nyomós oka van a távolmaradásának.

– Biztosan! – bólintott a férfi, aztán felállt. - A betegeit majd én átveszem, tulajdonképpen nem ismeretlenek, hisz a főorvosi megbeszélésen minden betegről tájékoztatást kapok.

– Köszönöm, dr. Silson. Bevallom, szégyellem magam, amiért a saját problémámmal terhelem, de...

– Ne, nem kell szégyenkeznie semmiért, kedves kolléga. Teljesen megértem az állapotát, s higgye el, én is jobban járok, ha most két-három napot pihen, mintha nem engedném el és naponta hibákat vétene.

Dean nem gondolta, hogy ilyen könnyen elengedik. Amikor kilépett a kórházból és beült a kocsijába, azon törte a fejét, hogy mihez kezdjen magával? Nem volt kedve haza menni, ezért csak úgy nekivágott a városnak. Maga is elcsodálkozott, amikor leparkolt, mert a rendőrség épülete előtt állt.

Arra gondolt, ha már akaratlanul is idejött, bemegy a bonctanra, beszél a halottkémmel, aki Marylouhoz kísérte, amikor halála után bejött hozzá. Olyan kedves volt, talán tud mondani valamit a holttest kiadásával kapcsolatban.

Nem is késlekedett egyetlen percet sem. Bezárta az autót, felsietett a lépcsőn. Az alagsorba érve megtorpant. Lehet, hogy mégsem volt jó ötlet idejönni? – villant át az agyán, s már azon volt, hogy megfordult és

visszamegy, amikor kinyílt az ajtó, s dr. Lely lépett ki rajta. Nem volt egyedül, dr. Peter Awon, a kórházi boncnokuk lépdelt mellette. A fiatal orvost az ajtó takarta, így a kollégája nem vehette észre, amint meglepődve nézett feléjük. Vajon mit keresett itt? – tűnődött el.

A két férfi a lépcsőig sétált, aztán kezet fogtak, dr. Awon távozott, a halottkém pedig visszafelé indult.

– Dr. Coogan! Csak nem engem keres? – állt meg a férfi, amint megpillantotta.

– De igen, dr. Lely, önhöz jöttem – felelte kissé rekedten.

– Épp az imént járt nálam az önök kórházának boncnoka, dr. Awon. Talán még láthatta is, dr. Coogan.

– Nem, nem vettem észre! – válaszolta Dean, miközben nem nézett a férfi szemébe.

– Ayer felügyelő szólt nekem, mielőtt elrabolták, hogy dr. Awon be fog jönni hozzám. Kíváncsi volt dr. Lewis boncolási jegyzőkönyvére. Összehasonlította az általa boncolt, s ugyanolyan körülmények között elhunyt férfi boncolási jegyzőkönyvével, s nagyon megdöbbent, mint ahogy én is. Elgondolkoztató, hogy már két ember halt meg ilyen különös körülmények között és nincs rá magyarázat. Tudja, több szem, többet lát alapon, talán kiderül a halál okának háttere. De térjünk vissza önre. Miben segíthetek? – kérdezte.

– Tulajdonképpen Ayer felügyelő felől szerettem volna érdeklődni. Örülök is neki, hogy összefutottunk, mert talán ön is segíthet.

– Sajnos, semmit nem tudunk róla. Szörnyű ez az egész ügy. Egyre szövevényesebb. Először azzal indult, ugye, hogy meghalt Lewis doktornő, aztán az a férfi, megmagyarázhatatlan rémülettel az arcukon, majd pedig elrabolják a felügyelőt. Istenem, ez már tényleg sok! Sajnos, mint látja, nem igazán tudok segíteni.

– Sajnálom, hogy a felügyelő úr bajba került, bízzunk benne, hogy épségben megkerül, én a segítséget nem is vele kapcsolatban gondoltam – mondta visszafogottan.

– Nem? Akkor mihez kéri a segítségemet? – nézett rá elkerekedett szemekkel.

– Ahhoz, hogy mielőbb eltemethessem Marylout. Szeretném, ha megkaphatná a végtisztességet és talán végre én is megnyugodnék. Nagyon nehéz így élni, hogy tudom, ő még itt van közöttünk, holott már régen örök nyugalomra kellett volna helyeznünk.

– Megértem önt, dr. Coogan, de nem tudok segíteni. Addig nem adhatom ki a holttestet, amíg a felügyelő elő nem kerül.

– De miért nem? A boncolási jegyzőkönyv rendelkezésre áll, nem értem, miért nem temethetem el, hisz nem történt bűncselekmény, ezt ön támaszthatja alá leginkább. Nem tudna mégis tenni valamit, uram? – kérdezte elkeseredetten.

– Nézze, dr. Coogan! Nem ígérhetek semmit, azért megpróbálok valamit tenni. Az, hogy Ayer felügyelő távol van, megnehezíti a dolgot, de talán mégis van rá mód. Mindenképpen fel fogom önt hívni telefonon. Higgye el, én teljes mértékben megértem, mit érez.

– Köszönöm, dr. Lely! Nem is hiszi, mennyire jól esnek a szavai. Legalább valaki megérti, mi játszódik le bennem – mondta és egy névjegykártyát nyújtott át. – Bármikor hívhat, éjjel vagy nappal! Most három napig szabadságon leszek, de a mobilom be lesz kapcsolva.

A boncnok kezet fogott vele, aztán távozott. Dean utána nézett. Valami azt súgta neki, hogy a férfi sikerrel jár. Bárcsak az érzése igaz lenne és végre eltemethetné Marylout.

Beült az autóba, s amikor kifordult a főútra, megint eszébe jutott Jane. Most, hogy ráér, mindenképpen elutazik, felkeresi a nő szüleit. Meg kell győződnie róla, hogy tényleg meghalt, mert az a hang a telefonban nem hagyja nyugodni.

Amint belépett a házba, a zene a fejében egyre erőteljesebbé vált. Most egy ideje alig hallotta, vagy csak nem figyelt rá? Feltette a walkmanját, s a konyhába ment. Éhes is volt, szomjas is. Először kiemelte a hűtőből a narancslét, öntött egy pohárba. Szinte egy szuszra felhajtotta. Érezte, amint a hideg ital hűsítően végigfut a belsején. Ezután egy pizzát emelt ki és berakta a mikroba. Amíg az sült, a televízió elé ült. Nézte egy darabig, de aztán elunta. Nem talált benne semmi érdekeset, így hát az ablakhoz lépett. Kinyitotta az egyik szárnyát, s abban a pillanatban odarepült hozzá a fekete madár. Dean meglepődve kapott utána, ám az felröppent, majd eltűnt a szeme elől.

– Ezt nem hiszem el! Ez a madár a bolondját járatja velem! Mintha csak játszani akarna, vagy inkább bosszantani? Nyitva hagyom az ablakot, hátha visszatér! – motyogta, majd a kalitkát az ablak közelébe helyezte.

Miután evett, felment a szobájába. Elgondolkozva megállt a szoba közepén. Eldöntötte, hogy elutazik Jane szüleihez, ezért elővett egy kisebb kézitáskát. Néhány fontos személyes holmiját belerakta, majd lezárta.

Szeretne mielőbb visszatérni, hogy ha dr. Lely telefonál azzal a jó hírrel, hogy Marylou holttestét kiadja, itthon legyen.

Amikor elkészült, felemelte a telefont, a repülőteret hívta. Sajnos foglalt volt a vonal, nem járt sikerrel, ezért újra hívta, de megszólalt a bejárati ajtó csengője, így letette a kagylót.

Kinyitotta az ajtót, de senkit nem látott. Lenézett a földre, ahol egy borítékot vett észre. Nyílván az ajtó résébe volt dugva. Akkor eshetett le, amikor kinyitotta. Felemelte és bevitte. Nem volt rajta sem feladó, sem címzés. Feltépte, s legnagyobb döbbenetére egy fekete madártoll volt benne. Amint egy kicsit összeszedte magát és gondolkozni tudott, gyorsan felsietett az emeletre a hálószobába. Az éjjeli szekrényéből elővette a borítékot, belőle a három tollat. Összehasonlította őket. Semmi kétsége nem volt a felől, hogy teljesen egyformák. Ez a toll pontosan olyan volt, mint a másik három. De vajon ki küldte és miért? Mit akar ez jelenteni?

Egyre jobban meg volt győződve, hogy a madárnak valamiféle jelentősége lehet. Egyedül Marylou nem állt kapcsolatban vele, a többiek igen. Jane-nek volt egy ilyen madara, Tom Thorpe házában szintén volt és Gill Klug is rendelkezett az üzletben egy ilyen állattal. De mégis, mi köze lehet a halálesetekhez? Hiába törte a fejét, nem talált rá magyarázatot.

A tollal teli borítékot a fiókba rejtette, aztán az asztalhoz lépett. Felemelte a telefont, megpróbálta a repülőteret felhívni. Szerencséje volt, rögtön sikerült és az éjféli gépre volt is egy hely.

Jane szülei címét a zakója zsebébe rejtette, melyet a szék támlájára tett. Ebben fog utazni. Addig azonban még sok ideje van, pihen egy keveset. A nyaka még mindig fájt a szúrás helyén, pedig már nem is látszott. Lehunyta a szemét, megpróbálta felidézni már ki tudja hányadszor azt az éjszakát. Csak kellett valakinek ott lennie, amikor belépett az öltözőbe. Égett a villany, senkit nem látott, csak egyszerre a szúrást érezte. Hirtelen eszébe jutott, hogy Pamela nővér azt mondta, valaki kereste telefonon, később jelentkezik, de nem hívta. Lehet, hogy nincs jelentősége, ám az is meglehet, hogy nagyon is sok van! Ugyanis nem hívta. Vagy mégis? Ő lenne az, aki nem szólt bele a telefonba, csak a sátán hangján felordított? De Mark házában is ugyanezt a hangot hallotta, a felügyelő pedig rögtön utána ment be a házba, ahol senkit nem talált. Az egyre sokasodó gondolatoktól szinte megfájdult a feje. Nem volt maradása az ágyon. Valamit tennie kell, hogy megoldódjon ez a rejtély. Megszúrták a nyakát, azóta egymás után történtek a halálesetek. Lehet, hogy őt is el akarták tenni láb alól, de nem sikerült? – gondolta, aztán megcsóválta a fejét. Nem! Ha meg akarták volna

ölni, megteszik. Nem ez volt a cél és nem is ilyen módszerrel ölték meg a többieket, hisz rajtuk semmiféle szúrás vagy egyéb nyomot nem találtak a boncolás során. Ez csak azt bizonyítja, hogy a haláleseteknek az ő esetéhez semmi köze! Vagy mégis?

A fejében hirtelen csend lett. Nem hallotta a zenét. Úgy ugrott fel, mint akibe kígyó mart. Alig akarta elhinni, hogy nem hallja. Erősen összeszorította a szemét, úgy figyelte magát, de semmi. A zene nyomtalanul eltűnt.

Lerogyott az ágyra. Hangosan nevetni kezdett. Felszabadultan és boldogan. Még soha életében nem érzett ilyen megkönnyebbülést. Mintha mázsás súlytól menekült volna meg. Csak azt nem értette, vajon mi történhetett vele? Mitől múlt el a zene egyik pillanatról a másikra?

Végigdobta magát az ágyon, élvezte a csendet, amely a fejében honolt. Már azt hitte az őrültek között kell leélnie az életét, hisz aki nem élt át hasonló élményt, annak fogalma sincs, mit jelent egy ilyen zenével a fejében kelni reggel, dolgozni egész nap és lefeküdni este.

Felugrott, dr. Edent hívta.

– Tessék! – hallotta meg a férfi hangját.

– Dr. Eden! Itt Dean Coogan!

– Dean! Hogy érzed magad, fiam? Különösen vibrálónak hallom a hangod! Csak nincs valami jó híred a számomra? – kérdezte élénken.

– De igen, van, uram! Képzelje, néhány perccel ezelőtt egyszerre csak megszűnt a fejemben a zene. Nem hallom! Dr. Eden! El sem hiszem, hogy vége! Megszabadultam tőle! – mondta szinte repkedve a boldogságtól.

– Szóval elmúlt? – kérdezte a férfi.

– Igen. Az imént. Egyszerre csak megszűnt, mintha soha nem hallottam volna.

– Örülök neki! – válaszolta és Dean szinte látta az arcát, amint mosolyog.

– Dr. Eden! Mintha nem lenne meglepődve, uram! – mondta majdhogy nem sértődötten.

– Igazad van, nem vagyok meglepődve, mert bíztam benne, hogy így lesz.

– Ezzel meg mit akar mondani, dr. Eden? – kérdezte Dean.

– Nos, távhipnózissal próbálkoztam, s ezek szerint sikerült! – nevetett fel a férfi.

– Ó, hát ön volt, aki végre megszabadított ettől a szörnyű zenétől? El sem hiszi, mennyire hálás vagyok érte. Már azt hittem be kell vonulnom az

őrültek közé. Őszintén mondom, nagyon sokszor közel álltam hozzá. Kérem, árulja el, mivel tartozom, amiért meggyógyított?

– Semmivel, fiam! Boldog vagyok, hogy segíthettem!

– De ezt nem lehet csak így elintézni, uram! Ön...

– Igen, én segítettem, de nem kell hálálkodnod. Tudod, milyen sokra tartalak, Dean, nagyon jó, hogy megint a régi vagy. Ez mindent megér nekem!

– Köszönöm, uram! Soha nem felejtem el, amit értem tett.

– Dean! Egyébként minden rendben van?

– Nos, még nem egészen, de talán hamarosan eltemethetem Marylout. Bementem a rendőrségi patológiára, beszéltem dr. Lely-vel, a halottkémmel. Igaz, hogy határozott ígéretet nem tett, de azt mondta, megpróbálja elintézni, hogy kiadják a holttestet. Valahogy úgy érzem, sikerülni fog.

– Szorítok neked, Dean, hogy sikerüljön. Lassan minden a helyére kerül. A felügyelőről még semmi híred nincs?

– Sajnos, semmi. Remélem hamarosan előkerül épen és egészségesen.

– És a kollégád?

– Róla sincs hírünk. Most néhány napig nem dolgozom, szeretném elintézni a temetést, s rám fér egy kis pihenés. Teljesen kimerültem. Egyébként ma éjjel elutazom.

– Ezt csak helyeselni tudom. Elárulod, milyen szép nyaralóhelyet választottál? – kérdezte a férfi.

– Nem, szó sincs nyaralóhelyről. Tudja, Jane szüleihez utazom. Szeretnék néhány szál virágot tenni a lányuk sírjára, ha már a temetésen nem lehettem jelen, úgy érzem ennyivel tartozom neki.

– Értem. Nos, akkor jó utat, vigyázz magadra, Dean! És ha megjöttél, kérlek, hívj fel. Szeretném tudni, hogy minden rendben van-e?

– Köszönöm még egyszer, uram! Az isten áldja meg, amiért segített rajtam! Ha visszatértem, jelentkezem!

Dean boldogan készült az útra. Már régen nem érezte magát ilyen jól. Szinte megfeledkezett mindenről, ami eddig nagyon fájt, annyira élvezte, hogy végre megszűnt a zene a fejében.

A gépen elfoglalva a helyét körbehordta tekintetét. Mindent másképp látott. Tudott figyelni az apró dolgokra is épp úgy, mint régen. Kicsit összeszorult a szíve arra a gondolatra, hogy Marylou nincs többé, nem utazhatnak el sehová, pedig mennyire készült rá. Nincs Jane sem, pedig

most úgy érzi, ha nem halt volna meg, talán újból kezdhettek volna mindent.

Mint villámcsapás nyilallt belé a gondolat, hogy Gill Klug már nem él. Maga sem értette, miért érzi ezt, hisz amikor bent járt a kórházban, a fiatal nő élt, s bár nem volt magánál, semmi jel nem utalt arra, hogy a halál hamarosan bekövetkezne. Képtelen volt megnyugodni, a gondolat egyre elviselhetetlenebb lett, hogy már ő sem él.

Elővette a mobilját, gyorsan a kórházat hívta. Még nem szállt fel a gép, talán sikerül megtudnia, mi van vele?

– Tessék! – hallotta meg Pamela nővér hangját.

– Pamela, itt dr. Coogan!

– Jó estét, doktor úr! Miben segíthetek? – kérdezte.

– Gill Klug felől szeretnék érdeklődni. Tudja, néhány napig nem leszek bent, tudni szeretném, hogy van?

– Dr. Coogan! Gill egy órával ezelőtt meghalt!

– Tessék? Hogy mondta? Meghalt? Az nem lehet! – motyogta döbbenten.

– Azt hittem, tudja, doktor úr! Ezek szerint senki nem szólt még önnek?

– Nem, nem tudtam! Sajnálom! Köszönöm, Pamela! – hebegte és gyorsan kikapcsolta a telefonját. Egész testében remegett, majd hátradőlve az ülésen, lehunyta a szemét.

– Kérem, kapcsolják be az öveiket, a gép felszáll! – mondta be a légikisasszony, de Dean nem hallotta. Csak Pamela szavai visszhangzottak a fülében.

– Uram! Uram! – rázta meg a nő a vállát.

– Igen? Tessék! – kapta fel a fejét, mint aki mély álomról riadt fel.

– Kapcsolja be kérem, az övet, mert a gép pillanatokon belül felszáll! – mondta mosolyogva a nő.

– Azonnal! Bocsánat! – motyogta égő arccal, aztán gyorsan eleget tett a felszólításnak.

A gép a magasba emelkedett. Dean úgy érezte, mintha Gill mellette lenne és mosolyogva nézne rá, amint egyre magasabbra és magasabbra szállnak. Hallotta a hangját, amint kuncogva suttogta: „– Ez az utazás egy örökkévalóságig tart!”

8.

Amikor a gép landolt, Dean elsőként távozott, szinte menekülve szállt fel az utasokra váró buszra, amellyel elhagyhatták a kifutópályát. Amint átesett a formaságokon, kilépett az épületből, leintett egy taxit és bemondta a címet. A gyomra kissé megemelkedett, amikor elindultak. Hamarosan szembesülni fog a telefonban hallott hang gazdájával: Jane-nel! Biztosra vette, hogy nem téved! De akkor miért mondta Ann, hogy ő volt mellette, amikor meghalt?

Vegyes érzelmekkel telve nézett szét Santa Monica családias jellegű látképén. Jane sokszor mesélt arról, milyen csodálatos helyen élt és nem is túlzott. New York után mintha egy teljes más világban járna. A két város között óriási a különbség, amit most érzékelt csak igazán.

Elmélyült a gondolataiban, s ez némileg megnyugtatta. Amikor a taxi megállt egy fehérre meszelt földszintes ház előtt, azonnal eltűntek a gondolatok a fejéből, ismét nyugtalanná, izgatottá vált. Rendezte a számlát, aztán kiszállt az autóból. Elindult a bejárat felé. Amikor becsengetett, érezte, hogy egész testén végigfut a remegés. Sajnos hiába várt, senki nem nyitott ajtót.

Ismét megnyomta a csengőt, majd hangosan, ököllel is zörgött, de nem járt sikerrel. Arra gondolt, talán nincsenek itthon, s tanácstalanul nézett körbe.

– Uram! Uram! – hallott meg egy női hangot valahonnan a válla mögül. Amint észrevette az idős asszonyt, elindult felé.

– Jó napot, asszonyom! – köszönt, aki fejbólintással fogadta.

– Hiába zörög, nem fognak ajtót nyitni. Benettéket keresi, ha nem tévedek? – nézett rá vizenyős kék szemével.

– Igen, őket. Talán elutaztak? – kérdezte Dean.

– Elköltöztek!

– Elköltöztek? – ismételte meg a szót meglepődve.

– Igen. Tegnap. Miután a lányukat elvesztették, úgy érezték, képtelenek itt élni tovább, ahol Jane felcseperedett – folyt a szó az asszonyból.

– Asszonyom! Meg tudná mondani, hova költöztek?

– Sajnos, nem! Azt mondta Mrs. Benett, hogy majd írni fog, ha megállapodnak véglegesen.

– Azt akarja mondani, hogy nem is tudták, hova mennek? – nézett rá Dean hitetlenkedve.

– Igen. Engem is meglepett, amikor megtudtam, hogy mindent eladtak és addig szállodában laknak, amíg el nem döntik végleg, hogy hol telepedjenek le. Európáról beszéltek, de hogy konkrétan mely részén, arról nem. Szerintem ők sem tudták.

– Ezt nem hiszem el! – ingatta a fejét Dean.

– Ön talán rokon? – kérdezte az asszony.

– Nem, Jane barátja vagyok. Mondja, asszonyom! Ön is ott volt a temetésen?

– Igen, hogyne! Nagyon szerettem Jane-t.

– Kérem, árulja el, hol van a sírja? Sajnos, nem tudtam eljönni a temetésre, szeretnék néhány szál virágot tenni rá, így venni tőle végső búcsút.

– Az nehéz lesz!

– Miért?

– Mert a hamvait a tengerbe szórták, vagyis nincs sírja. Épp azért választották ezt a temetési formát, hogy el tudjanak menni innen. Ha koporsóban temetik a föld alá, soha nem lettek volna képesek elhagyni a várost.

– Értem. Nagyon köszönöm, asszonyom! Most már mennem kell! Viszontlátásra! – mondta, s szinte öntudatlanul emelte a lábait egymás után. Mindenre gondolt, csak arra nem, hogy a hamvait a tengerbe szórták, a szülei pedig elköltöztek. Így soha az életben nem derül fény arra, hogy kinek a hangját hallotta, hisz nem tudja, hol keresse őket. Ha Jane hamvait a tengerbe szórták, a szülei pedig ennyire összeroppantak, tényleg igaz, hogy meghalt. Hiába az igazság, nem képes elfogadni, mert most is a fülében hallja a lány hangját. Mert mi van, ha a hamvak nem is az övéi? – tanakodott magában, aztán félhangosan megszólalt. – Nem! Addig nem találom meg a nyugalmamat, amíg erre kézzelfogható, megdönthetetlen bizonyítékot nem találok. Rá kell bukkannom a szüleire! Hirtelen megkönnyebbülten felsóhajtott, mert eszébe jutott, a noteszt Ayer felügyelő nem tudta visszaadni, s talán abban lesz valamiféle utalás arra, hogy él Európában rokonuk. Eszébe jutott dr. Cox. Most, hogy így alakult, van ideje, tesz egy kis kitérőt, nem utazik vissza anélkül, hogy ne találkozzon a doktornővel. Kicsit felvidult, amikor arra gondolt, hamarosan viszontlátja.

Amikor belépett az osztályra, ahol Jane feküdt, különös érzés kerítette hatalmába. Mintha maga mellett érezné, szinte várta, hogy a nő megérintse.

– Dean! Micsoda meglepetés! – kiáltott fel Cox doktornő, amikor kilépett az öltözőből. Utcai ruhában volt, láthatóan mára végzett a munkával.

– Ann! Örülök, hogy nem kerültük el egymást! – nézett rá mosolyogva, majd megölelték egymást.

– Hogy került ide? – kérdezte Ann.

– Nos, eljöttem, hogy felkeressem Jane szüleit, de sajnos nem jártam sikerrel, mert elköltöztek.

– Elköltöztek? – nézett rá a doktornő.

– Igen. A szomszédjuk mondta, hogy Jane hamvait a tengerbe szórták. Állítólag Európában akarnak letelepedni.

– Ezért nem tudtam velük beszélni telefonon. Így már minden világos! – bólogatott a nő, miközben együtt léptek ki az utcára.

– Van egy kis ideje rám? – állt meg Dean.

– Természetesen! Az egész délutánom, de még az estém is rendelkezésére áll, sőt még a holnapom is, mert ügyeletes leszek, csak éjszakára jövök dolgozni. A New York-i elmulasztott vacsorát bepótolhatjuk, ám most én hívom meg.

– Boldogan elfogadom a meghívást, azonban az éjféli géppel vissza kell mennem New Yorkba.

– Sajnálom, de azért van néhány óránk. Jöjjön, haza megyünk, beszélgetünk egy kicsit. Gondolom, elfáradt, jó lesz, ha egy órácskára lepihen. Vagy megszállt valahol?

– Nem! Nem vettem ki szobát, a reptérről egyenesen Benettékhez mentem, aztán onnan ide, magához, Ann! Megköszönöm, ha felfrissíthetem magam, de nem szükséges pihennem, egyáltalán nem vagyok fáradt.

– Rendben. Akkor induljunk! Itt áll a kocsim a parkolóban! – mutatott jobbra.

Amint elhelyezkedtek az autóban, a nő kihajtott a forgalmas főútra, ahol szinte csak lépésben lehetett haladni.

– Mintha New Yorkban lennénk. Ez az egyetlen dolog, amiben a két város hasonlít egymásra – szólalt meg Dean. Oldalról a nőre nézett, aki nem válaszolt, csak mosolygott. A vezetés lekötötte minden figyelmét.

Végre megálltak egy kétszintes ház előtt.

– Ez az én otthonom, Dean! Isten hozta, nálam! – szállt ki a nő mosolyogva.

– Csodaszép ez a ház, Ann. Egyedül lakik benne?

– Igen. Most már igen!

– Miért eddig kivel élt? – kérdezte, miközben enyhén elpirult. – Elnézést, nem akartam tapintatlan lenni – tette hozzá kissé zavartan.

– A volt férjemmel. A házat a szüleimtől kaptam nászajándékba, de sajnos a házasságunk rövidre sikeredett, fél éve elváltunk, azóta egyedül lakom.

– Gyermek nem született a házasságukból?

– Nem.

– Mit csinált a férje?

– Szintén orvos.

– Csak nem egy helyen dolgoznak?

– Csupán néhány hónapig dolgoztunk együtt, aztán a válásunk után azonnal kilépett. Tudomásom szerint ismét hajóorvos lett. Imádja a nagy vizet. Régebben is hajókon dolgozott, csak miattam váltott, de most már semmi akadálya, hogy összekösse a kellemest a hasznossal. Azóta nem is hallottam felőle, de ne beszéljünk többé róla! – nyitotta ki az ajtót.

A férfi belépett a házba, mely egyszerűen lenyűgözte, s ennek hangot is adott.

– Gyönyörű! Olyan, akár egy álom! Ebben a házban igazi öröm lehet élni!

– Már ha az ember nincs egyedül! – mondta Ann szomorkásan.

– Igen, tudom, milyen az, ha az ember egyedül marad – nézett rá az orvos.

A doktornő tudta, hogy Maryloura gondol.

– Kevés az idő, amit együtt tölthetünk, nem lenne okosabb, ha vidám dolgokról beszélgetnénk? Oly sok szomorúságot éltünk át, s élünk át nap mint nap, feledkezzünk meg erről egy rövid időre!

– Milyen igaza van, Ann! – lépett közelebb a férfi hozzá. – Tudja, nagyon sokat gondoltam magára az utóbbi időben. Amióta megláttam, valami megmozdult bennem. Nem tudom pontosan megmondani, hogy mit is érzek, csak annyi biztos, hogy nagyon kellemes, jó érzés a társaságában lenni.

– Ezzel én is így vagyok, Dean! – felelte és ráemelte világosbarna szemeit.

A férfi tett még egy lépést. Átölelte, majd megcsókolta.

A nő kibontakozott az ölelésből, zavartan szólalt meg.

– Menjen be a nappaliba, azonnal jövök én is! Jobbra van, látja, ott, a nagy pálma mellett! – mutatott előre, majd gyorsan eltűnt. A fürdőszobába ment. Megállt a tükör előtt. Az arca szinte ragyogott, a szemei boldogságról árulkodtak. Érezte, hogy ez a találkozás az orvossal nyomot hagy a lelkében, de nem tudta, szabad-e belemennie?

Dean leült a kanapéra. Arra gondolt, még el sem temette Marylout, máris megcsalta, majd rögtön mentséget kereset: egy csók még nem jelent megcsalást! De mit tegyen, ha Ann olyan mély érzéseket váltott ki belőle? Azt hitte, Marylou elvesztését senki nem pótolhatja, s bár tényleg nagyon fáj, hogy nincs többé, talán Ann Cox segíthet a fájdalom enyhülésében. Nem hiszi, hogy szerelmes belé, de azt tudja, hogy nagyon jól érzi magát vele. Hogy mi lesz ebből az érzésből, majd idővel kiderül. A távolság is nagy Los Angeles és New York között. Egy kapcsolat nem lehet tartós, ha csak telefonon érintkeznek – próbálta lelkiismeretét megnyugtatni.

– Itt is vagyok! Hoztam egy kis üdítőt, süteményt és kávét!

– Szeretném megmosni a kezem, lehet? – nézett rá Dean.

– Hogy én milyen figyelmetlen vagyok! Kérem, jöjjön, megmutatom a fürdőszobát! – mondta, s odavezette az ajtóig, majd mosolyogva távozott.

Dean magával vitte a táskáját, s miután egyedül maradt, gyorsan a zuhany alá állt. Megmosta a haját is, aztán tiszta ruhát váltott. Amikor elkészült, a tükör elé állva figyelmesen szemügyre vette a képmását. Most nem volt olyan sápadt és az a mély ránc, amely a szája körül keletkezett, eltűnt. Mintha megfiatalodott volna. Nyugodt lett. Ann ilyen hatással lenne rá? – gondolta, de aztán rájött, mi az igazi ok, amitől ennyire megváltozott. A zene! Mióta nem hallja a fejében, visszatért az életkedve.

Kilépve a fürdőszobából, a nappali felé igyekezett, amikor lábai hirtelen földbe gyökereztek. Meg kellett állnia. Megkapaszkodott az emeletre vezető lépcsőben, mert majdnem elájult. Megint hallotta a zenét. Sokkal tisztábban és erősebben, mint eddig bármikor. Úgy érezte, vége a világnak! Biztos volt benne, hogy képtelen tovább elviselni, s ha nem történik valami csoda, amely megszabadítja tőle, most tényleg belebolondul!

Ann kinézett az ajtón, mert az orvos sokáig maradt el. Meglátta, amint hófehér arccal, verejtékezve állt a lépcső aljánál.

– Dean! Valami baja van? Olyan sápadt lett! – sietett oda hozzá.

– Nem, semmi!

– Ne mondja, hisz látom! Valami történt magával az alatt az idő alatt, amíg a fürdőszobában volt. Kérem, árulja el, mi a baj? Bennem megbízhat,

őszintén kedvelem, soha nem élnék vissza a bizalmával. Talán segíthetek, ha tudom, mi a baja.

– Ön nagyon kedves, Ann, de nem tud segíteni rajtam!

– Ezek szerint mégis van valami problémája, ugye?

– Igen! Már azt hittem vége, de sajnos, tévedtem.

– Jöjjön, támaszkodjon rám, menjünk be a nappaliba! Feküdjön le a kanapéra, közben pedig mondja el, mi a gondja? Talán beteg? – nyúlt a hóna alá.

Miután Dean lefeküdt, a nő párnát hozott a feje alá. Leült mellé egy székre, megfogta a kezét.

– Dean! Úgy érzem, valami elkezdődött kettőnk között. Nem akartam erről beszélni, mert tudom, hogy mennyire szerette a kedvesét. Tisztában vagyok azzal is, még nagyon friss a seb, el sem temethette, de ahhoz, hogy higgyen bennem és elmondja a problémáját, tudnia kell, mit érzek. Nem tagadhatom, hogy az első pillanatban, amikor bejött a kórházba, megdobbant a szívem. Talán soha nem mertem volna bevallani, ha nem ölel át, nem csókol meg és nem látom ilyen sápadtan, elesetten. De hogy bízhasson bennem, fel kellett fednem a titkomat. Most pedig árulja el, mi bántja?

– A zene, Ann! Megőrjít ez a zene a fejemben! – szorította két kezét a fejére fájdalmas arcot vágva.

– Bocsásson meg, de nem értem, miről beszél? – nézett rá döbbenten a doktornő.

Dean szeme könnyes lett, annyira elkeseredett, amiért csak ilyen rövid ideig tartott az öröme. Dr. Eden nem tudta megszüntetni örökre! Megpróbált felülni. Szomorúan a nőre nézett.

– Egy ideje egy zenét hallok éjjel és nappal állandóan. Már jártam egy nagyon neves szakorvosnál, a hipnotikusan akart segíteni rajtam, de nem ment. Aztán egyik pillanatról a másikra megszűnt. Azt hittem, soha többé nem tér vissza, de most ismét hallom.

– Miféle zenét? – kérdezte Ann.

– Nem tudom, milyen zene, nem ismerem. Egyszer csak hallani kezdtem, és amikor rájöttem, nem a rádióból szól, nem is magnóból, hanem a fejemből, megrémültem – felelte, aztán hirtelen megváltozott az arca. – Elmúlt! Nem hallom! – ugrott fel úgy, mint aki meghibbant. A szeme fényesen csillogott. Egyetlen pillanat alatt megváltozott.

– Nem értem ezt az egészet, Dean. Van egy zene, amelyet állandóan hall, bár teljesen ismeretlen, soha életében azelőtt nem hallotta? – kérdezte.

– Pontosan így van! – bólogatott a férfi. – Szörnyű, olyan, mintha gyászzene lenne, de tudom, érzem, hogy nem az. Különös érzés volt, szinte libabőrös lett a hátam tőle, amikor először meghallottam. Azt hittem, valahol a közelemben rádió szól, de aztán rájöttem, sajnos a fejemben van.

– Most nem hallja? – kérdezte Ann.

– Nem. Megszűnt, hála az égnek és dr. Edennek!

– Dr. Eden? Csak nem Fred Edenről beszél?

– De igen, róla! Ismeri? – nézett rá csodálkozva az orvos.

– Nos, személyesen nem találkoztunk, de már hallottam róla. A volt férjem beszélt róla – felelte.

– Sajnálhatja, hogy nem ismeri személyen, Ann, mert csodálatos ember! Még az egyetemről ismerem őt, nagyon tisztelem, becsülöm, máig a példaképemnek tartom.

– Talán egyszer majd megismerhetem. De mondja, mit tett dr. Eden? Azt mondta, hála neki!

– Igen, hogy mit is tett velem valójában, nem tudom, csak azt, hogy elmúlt a zene a fejemből. Egyébként mindegy, hogyan csinálta, a lényeg, hogy végre megszabadultam ettől a tehertől. Pedig egyébként imádom a zenét.

– Én is. Akarja meghallgatni a kedvencemet? – kérdezte izgatottan.

– Persze! Örömmel! – felelte Dean, mire a nő odalépett a magnóhoz és bekapcsolta. Hamarosan felcsendültek az első hangok, mire a férfi szemei kimeredtek, az arca eltorzult.

– Mi történt, Dean? – kérdezte a nő értetlen arcot vágva.

– Kapcsolja ki! Kérem, azonnal kapcsolja ki! – kiáltotta magából kikelve, két tenyerét a fülére szorítva.

Ann kikapcsolta, mire az orvos felugrott.

– Ez az a zene! Istenem ezt hallottam állandóan! – motyogta, miközben riadtan bámult a nőre.

– Micsoda? – vonta össze a szemöldökét. – Ezt a zenét hallotta a fejében? – kérdezte és döbbenten meredt rá.

– Igen – hebegte zavartan.

– Akkor nem a fejébe tért vissza, hanem itt hallotta, ugyanis amíg a fürdőszobában volt, bekapcsoltam.

– El sem hiszi, mennyire megnyugodtam! Nem tért vissza! Istenem! Jaj, Ann! Fogalma sincs róla, min mentem keresztül. Gyűlölöm ezt a zenét! Gyűlölöm!

– Sajnálom! – szólalt meg halkan Ann.

– Kérem, bocsásson meg, igazán nem akartam megbántani, hisz az imént mondta, hogy ez a kedvence. Nem tehetek róla, nekem nagyon rossz élményt jelent. Ugye, megérti? – fogta meg a kezét és megcsókolta.

– Hát persze! Többé nem kapcsolom be! Sőt, soha többé nem akarom hallani! – ugrott fel. Kivette a kazettát, kitépte belőle a szalagot, majd a földre dobta, lábaival taposni kezdte.

Dean kimeredt szemekkel figyelte, nem volt ereje odamenni és visszatartani a nőt, de talán nem is akarta igazán.

Ann ráemelte a tekintetét.

– Most már vége! Én sem akarom hallani többé!

Az orvos egészen közel lépett hozzá. Átölelte, magához szorította, majd vadult megcsókolta. A nő visszacsókolt, s a következő pillanatban már a süppedős szőnyegen feküdtek. Letépték egymásról a ruhát, mohón szeretkeztek.

Amikor a mámor elmúlt, Ann kibontakozott a férfi öleléséből. Szótlanul felöltözött.

– Talán ezt nem kellett volna! – nézett Dean arcába.

– Miért nem? Megbántad, Ann? – kérdezte fél könyökére támaszkodva.

– Nem, én nem, csak félek, hogy te igen. Még nem vagy túl Marylou halálán és...

– Ann! Marylou meghalt! Sajnos, ezen semmi nem változtat, nem hozhatom vissza akkor sem, ha többé nem érdekel senki, vagy ha remetének állok. Az élet megy tovább, nagyon hálás vagyok a sorsnak, amiért téged az utamba vezérelt, mert átsegítesz a fájdalmamon. Köszönöm, hogy őszinte voltál hozzám és azt is, hogy visszaadtad a reményt, hogy még boldog lehetek. Azt hiszem, te vagy az a nő, akivel ezután élni akarok. Veled el tudom képzelni a hátralévő éveket, Ann!

– Talán a hála mondatja ezt veled, Dean! Nem kérek tőled semmit számon, tudom, mennyire szeretted Marylout, nekem annyi elég, hogy néhány percig boldog voltál, megfeledkeztél minden problémádról. Ne ígérjünk egymásnak semmit, bízzunk mindent az időre, a sorsra. Ha úgy van megírva a nagy könyvben, akkor együtt fogunk élni, de ne vonjunk le elhamarkodva következtetéseket. Várjunk egy ideig, aztán meglátjuk mi lesz.

– Ann! Te mégis megbántad, hogy lefeküdtél velem, ugye? – bújt bele a ruhájába Dean.

– Nem! Szó sincs róla, csak nem merem elhinni mindazt, ami történt. Minden pillanatban várom, hogy az álom, amely olyan szép, véget ér, én pedig felébredek. Félek, Dean! Nagyon félek!

– Mitől? – kérdezte a férfi.

– Tulajdonképpen nem is tudom. Ez az érzés innen legbelülről jön. Mintha egy hang azt suttogná, hogy nem lehetünk boldogok!

– Ne hallgass a hangra, kedvesem! Meglátod, minden rendben lesz! Eltemetem Marylout, aztán eljövök hozzád. Egy ideig nem találkozunk, de ez nem is baj, legalább lesz időnk alaposan átgondolni az érzéseinket. Annyit biztosan tudok, hogy nem bántam meg, ami történt és szeretném, ha lenne folytatás. Egyelőre ennyi!

– Ugyanezt mondhatom el én is, Dean. Egyetértek azzal, hogy várjunk, ne hamarkodjunk el semmit.

– Ann!

– Igen?

– Kérdeznék tőled valamit! – nézett rá nagyon komoly arccal a férfi.

– Kérdezz bátran!

– Honnan van ez a kazetta? Hol szerezted be?

A doktornő kissé elsápadt, majd az arca vörös lett. Lehajtotta a fejét, nem válaszolt.

– Kérlek, Ann! Áruld el, hol vetted?

– Sehol! Ebből ez az egyetlen egy volt.

– Ezt nem értem! – rázta meg a fejét a férfi.

– Én szereztem a zenéjét, Dean – válaszolta, mire az orvos egész testében megdermedt.

– Tessék? Nem lehet kapni sehol?

– Nem! Tudod, már kislány koromban imádtam a zongora előtt ülni, különböző zenéket kitalálni. Aztán az esküvőnkre meglepetésként elkészítettem ezt a kazettát a férjemnek. A nászéjszakán ez a zene szólt. Rajta és rajtam kívül soha nem hallotta senki, csak most te.

Dean úgy érezte, elájul. Ha senki nem hallotta még, hogy kerülhetett a fejébe?

– Furcsa! Akkor én hogy hallottam mégis? – nézett rá értetlenül.

– Bevallom, fogalmam sincs róla. Ez az egész teljesen képtelenségnek tűnik, Dean! Elképzelni sem tudom, hogyan hallhattad, amikor soha, sehol nem hangzott el. Ez az egyetlen darab volt belőle, tehát még az sem lehetséges, hogy a férjem valakinek lejátszotta, mert amellett, hogy nem volt belőle neki, azt mondta gyűlöli! – válaszolta lehangoltan.

– És én is azt mondtam, gyűlölöm! Szégyellem magam! Annyira sajnálom, amiért miattam széttörted. Istenem, milyen őrült vagyok! Hogy tehettem ezt veled? Sokat dolgoztál rajta, a kedvenced volt, én pedig tönkretettem. Kérlek, bocsáss meg nekem! – mondta elkeseredve.

– Nem kell bocsánatot kérned, Dean. Neked rossz élményt jelentett, s ezután nekem is az lett volna. Valahányszor meghallanám, mindig azt juttatná eszembe, hogy milyen sokat szenvedtél miatta. Ne aggódj, egyáltalán nem bánt, hogy tönkrement, mert te sokkal fontosabb vagy egy kazettánál. Egyébként, már csak azért sem bánom, hogy összetörtem, mert egy olyan alkalomra készült, amelyet örökre kitöröltem az emlékeimből – ölelte át a férfit és fejét a mellére hajtotta.

Dean nem nyugodott meg. Állandóan az járt a fejében, hogy ha Ann szerezte ezt a zenét, soha sehol nem hangzott el, hogy hallhatta mégis a fejében, amikor oly sok ezer kilométerre volt Los Angelestől és nem került forgalomba? Bárhogy is törte töprengett, nem lett okosabb. Mindig visszakanyarodott oda, hogy hallania kellett valahol, még akkor is, ha Ann azt állítja, nem találkozhatott vele sehol. Mi van, ha nem mond igazat és mégis kiadta? Eltitkolja, mert bántja, hogy a zenéje ilyen fájdalmat okozott neki. Egyéb magyarázatot nem talál rá. Elhatározta, mindenképpen visszamegy dr. Edenhez, beszámol neki az egész dologról. Talán az ő segítségével fény derülhet rá, hogy miként került a fejébe? Arra nem is akart gondolni, hogy Ann nem őszinte hozzá.

– Szeretném, ha beszélnél magadról, Dean! Alig ismerlek, szinte semmit nem tudok rólad! – szólalt meg egy idő után a nő.

– Nos, igazából nem sokat tudok mondani. Egyedüli gyerek vagyok, az apám is orvos volt, sajnos, már nem él. Öt éve temettük el, azóta anyám egyetlen szót sem szólt, teljesen magába roskadt, egy élő halott szegénykém. Már jó régen nem láttam, de nagyon sokat gondolok rá. Tudod, hiába is utazom hozzá, nem ismer meg. Csak néz rám közömbös tekintettel, én pedig úgy érzem, megszakad a szívem, hogy nem segíthetek rajta. Telefonon tartom a kapcsolatot az ápolójával. Sokszor bánt a lelkiismeretem, szégyellem, hogy nem velem él, de mivel állandó felügyeletet igényel, én pedig képtelen vagyok róla megfelelően gondoskodni, úgy éreztem, sokkal nagyobb biztonságban van egy intézetben, megfelelő szakorvosok között.

– Azt hiszem, a legjobb, legemberibb megoldást választottad neki, Dean. Nem kell vádolnod magad, hisz tényleg nem tudnád ellátni. Én tudom, mit jelent orvosnak lenni. Ezt az ember vagy teljes lélekkel,

odaadással csinálja, vagy sehogy. Itt nincs sem család, sem más, ha a betegnek szüksége van rád, menned kell!

– Köszönöm, nagyon jól esnek a szavaid, Ann – fogta meg a kezét, aztán megcsókolta. És most, kérlek, te mesélj valamit magadról!

– Én is egyedüli gyerek vagyok az én szüleim még hála az égnek élnek, bár nem a közelemben. Mint tudod, férjhez mentem, sajnos, kár volt. Akkor azt hittem a világ legboldogabb asszonya leszek, de tévedtem. Hamarosan kiderült ugyanis, hogy mennyire félreismertem őt. A kedvessége, a jó modora mögött egy önző, agresszív ember lakozott. Így hát még örülhetek, hogy megszabadultam tőle időben és főleg azért vagyok hálás Istennek, hogy nem született tőle gyermekem, pedig minden vágyam az volt, hogy mielőbb anya legyek. Dolgozom a kórházban, szeretem a munkámat, ez átsegített a nehézségeken. Volt, hogy két-három napig nem jöttem haza, mert nem bírtam az egyedüllétet, de ma már elfogadtam. El is határoztam, hogy többé senkivel nem kötöm össze az életemet, legalábbis jó ideig nem, de amikor téged megismertelek, ez az elhatározásom megingott. Lehet, hogy veled kivételt tennék!

– Édes vagy, Ann! – ölelte át a férfi, aztán az órájára nézett. – Olyan szívesen maradnék, de nézd, hogy elszaladt az idő. Mennem kell, ha el akarom érni a gépet.

– Muszáj? – nézett rá a nő.

– Igen, sajnos, muszáj! Hidd el, őszintén mondom, nagyon jó volt veled. Nincs kedvem elmenni, de meg kell tennem – sóhajtotta.

– Még nem is vacsoráztunk, pedig biztosan nagyon éhes lehetsz! Talán még van annyi idő, hogy készítsek valamit, ha már elmenni nem tudunk sehova.

– Nem, Ann! Drága vagy, de tényleg nincs időm. A vacsora helyett kaptam tőled valami sokkal finomabbat, amelyet soha nem felejtek el!

– Persze, menj csak! Megértelek, de kérlek, amint haza értél, értesíts, hogy minden rendben van!

– Hívlak, megígérem! – csókolta meg a homlokát, aztán felemelte a táskáját.

– Nem akarod, hogy kivigyelek a reptérre? – kérdezte Ann.

– Nem, nem! Köszönöm, de nem szeretek búcsúzkodni. Fogok egy taxit és azzal megyek – mondta, majd egy utolsó csókot váltottak.

Az orvos fáradtan lépett be az otthonába. Ledobta a táskát a földre, aztán a konyhába sietett. Töltött egy pohár vizet, majd a nappaliba ment.

Felemelte a telefont, dr. Ron Lely-t hívta. A mobilja lemerült, attól félt, hogy a boncnok már kereste.

– Tessék, dr. Lely! – hallotta meg a férfi hangját.

– Dr. Lely! Itt dr. Coogan! Bocsásson meg, amiért zavarom, de el kellett utaznom Los Angelesbe, most tértem vissza, aggódtam, hogy esetleg keresett és nem tudott elérni.

– Nem, még nem kerestem, épp most akartam telefonálni, hogy közöljem, sikerült elérnem, hogy dr. Lewis holttestét megkaphassa.

– Istenem! El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok önnek ezért. Köszönöm, dr. Lely! Köszönöm!

– Szívesen, dr. Coogan! Megértem, mit érez, ezért mindent megpróbáltam annak érdekében, hogy az engedélyt megkapjam. Egyébként is igazából nem tartom szükségesnek, hogy továbbra is visszatartsuk a holttestet, hisz szerintem a halál oka teljesen egyértelmű, azaz szívbénulás. Valamilyen nagy idegi megterhelés, sokk hatására következett be. Az idegenkezűség pedig teljességgel kizárt, bár a körülmények tisztázása nem az én feladatom, mégis azt hiszem, nem indokolt továbbra is itt tartani. Nyugodtan intézheti a temetést, holnap biztosan kiadjuk, de a pontos idővel kapcsolatban még felhívom.

– Örülök, hogy ezt gondolja, uram! Nekem is ez a véleményem, hogy fölösleges tovább húzni a temetést! Még egyszer köszönöm, nagyon várom a hívását. Most azonnal megyek és intézkedem a temetésről – köszönt el, aztán leült a székre. El sem hitte, hogy végre túl lesz rajta.

Le akart zuhanyozni, de meggondolta magát. Majd inkább, ha visszajött. A telefonját töltőre tette, aztán felkapta a kocsi kulcsait és már indult is.

Hosszú órákat töltött el a temetkezési intézetben, el sem hitte, hogy sorba kellett állni, annyian voltak. Amikor kilépett az utcára, fellélegzett. Eszébe jutott Gill, ezért arra gondolt, beugrik egy pillanatra a kórházba, hogy megtudja, mi is történt valójában, hogyan halt meg? Három utcányira volt a munkahelyétől, így pillanatokon belül ott volt.

A folyosón Vivian főnővérrel futott össze.

– Jaj, dr. Coogan! Csak hogy itt van! El sem hiszi, milyen nagy szükség van önre! – mondta a nő izgatottan.

– Miért? Mi a baj? – kérdezte Dean.

– Épp egy pár perccel ezelőtt hozta be a mentő Eric Ayer felügyelőt.

– Tessék? Mi történt vele?

– Épp olyan állapotban van, mint dr. Lewis, vagy Gill Klug volt.

– Ezt nem mondja komolyan? – húzta össze a szemöldökét a férfi. – Életben van még?

– Igen, a mentősöknek sikerült az újraélesztés, de az állapota kritikus.

– Menjünk! Hol fekszik? – kérdezte.

– Az intenzíven! Silson főorvos is ott van.

Gyorsan belebújt a főnővér által hozott öltözékbe és a felügyelőhöz sietett.

– Dean! Maga hogy kerül ide? – kérdezte dr. Silson meglepődve, amint megpillantotta.

– Mivel most intéztem el dr. Lewis temetését a közelben, gondoltam beugrom. Hallottam, hogy Gill Klug is elment, szerettem volna megtudni, hogyan halt meg? De most sokkal fontosabb, hogy a felügyelő életben maradjon. Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– Nem hiszem. Tehetetlenek vagyunk, Dean. A felügyelő épp olyan állapotban van, mint Gill volt. Csak idő kérdése, hogy mikor szűnik meg a szíve dobogni. Szörnyű ezt a tehetetlenség, képtelen vagyok elfogadni, hogy állunk, várjuk a halálát, mert nem tudjuk, hogyan menthetnénk meg!

Dean az ágyhoz lépett. A felügyelő sápadtan, kimeredt szemekkel nézett maga elé. Az arcán rémület, a tekintetében rettegés ült. Az ujjait úgy szorította össze ökölbe, hogy szinte elfehéredett. Az orvos hiába próbálta meg szétfeszíteni, nem sikerült

Lassan mindenki kiment a szobából, csak Dean és még egy orvos maradt bent. – Felügyelő úr! Az ég szerelmére kérem, térjen magához! Beszélnie kell, hogy végre megtudjuk az igazságot! Nem halhat meg maga is! – szólt hozzá, de a férfi mozdulatlan maradt. Egyetlen apró jelét sem adta, hogy hallaná, amit mond.

– Sajnos, minden erőlködésünk hiábavaló, nem hall bennünket! – szólalt meg a kollégája mögötte, miközben lehúzta a szája elől a maszkot.

– Dr. Lely! Ön hogy került ide? – kiáltott fel csodálkozva az orvos.

– Nos, én találtam meg a felügyelőt. Amikor telefonon beszéltünk, az autómban ültem. Tudja, van egy kis farmom, Manhattan külső részén, oda igyekeztem, hogy körülnézzek. Már jó ideje nem jártam ott, többnyire a szabadságomat töltöm ott, de időnként megnézem, minden rendben van-e. Nos, amikor letértem a főútról arra a mellékútra, amely egy kis erdőn keresztül vezet. Néhány métert mehettem, amikor egy kidőlt fa miatt meg kellett állnom. Biztosan az előző éjjel tomboló vihar törte ki. El akartam húzni az útból, amikor hirtelen megláttam két cipőtalpat a fák között. Odarohantam, s alig akartam hinni a szememnek, mert a földön fekvő

férfiben a felügyelőt ismertem fel. Azonnal hívtam a mentőket és behoztuk. A mentőorvossal együtt mindent elkövettünk, szerencsére az újraélesztés sikerült, a szíve újra indult. Annyira megviselt az egész, hogy képtelen vagyok összeszedni magam. A kocsimat is ott hagytam, ahol volt.

Észre sem vették, annyira elmerültek a beszélgetésben, amikor Vivian főnővér lépett melléjük.

– Elnézést, ön dr. Lely? – kérdezte a boncnokra nézve.

– Igen, én vagyok! – felelte.

– Két rendőr keresi. Kint várják az intenzív osztály külső folyosóján.

– Köszönöm, megyek! – mondta a nővérnek. – Azonnal visszajövök! Nem tudom, hogy mit akarnak tőlem itt a kórházban – intett Dean felé és távozott. Az orvos, miután egyedül maradt, a felügyelő felé fordult. Megpróbált kommunikálni, vele, de sajnos, nem sikerült:

A rendőrségi halottkém hamarosan visszatért.

– Itt is vagyok! A két rendőr azért keresett, mert közölni akarták velem, hogy a kocsimat elhozták. Amikor én a mentővel bekísértem a felügyelőt, nem is gondoltam az autómra. Hála a fiúknak, már itt áll a parkolóban. Hála istennek, nem kell érte mennem.

– Megértem, hogy megkönnyebbült, dr. Lely! Akár el is lophatták volna – mondta Dean, majd felkapta a fejét, mert a felügyelő torkából különös hang tört elő.

– Lehet, hogy változás áll be az állapotában? – szólalt meg dr. Lely izgatottan.

Dean felkapta a sztetoszkópot, s a férfi fölé hajolt Hosszan hallgatta, majd a műszereket figyelte.

Dr. Lely feszülten leste minden mozdulatát.

– Nos? Hogy van? – kérdezte, amint kollégája befejezte a vizsgálatot.

– Azt hiszem, jobban. Még nem merem kimondani, van remény arra, hogy magához tér, a szíve ritmusosan ver és nem hallok zörejeket sem. Kicsit szapora, de szabályos.

– Ez remek hír! Azt hiszem, erre vártam már amióta csak bejöttünk. Kicsit megnyugodtam, most már úgy érzem, képes leszek elmenni. A felügyelő és én már évek óta dolgozunk együtt, sok rettenetes dolgot láttunk, borzasztó lenne, ha ő is... A hangja elcsuklott.

– Nem! Azt gondolom, nem fog meghalni. Persze, ez egyik pillanatról a másikra változhat, ezért úgy döntöttem, nem mozdulok mellőle. Amíg magához nem tér, az osztályon maradok. Ön fáradtnak látszik, menjen nyugodtan haza, vagy visszamegy a farmra? – kérdezte.

– Nem, most már nem megyek, majd legközelebb, ha ismét ilyen korán végzek. Inkább az otthonomba térek és lepihenek. Megtenné, hogy értesít, ha változna az állapota? Itt van a névjegyem! – nyújtotta át.

– Természetesen, dr. Lely! Megígérem.

– Köszönöm! Mondja, dr. Coogan! Sikerült elintéznie a temetést? – kérdezte az ajtó felé indulva.

– Igen, holnap délután három órakor lesz a temetés. Gondolom, addig kiadják a holttestet? – nézett rá.

– Igen. Holnap délelőtt tizenegy órakor jöjjön be hozzám! Kérem, hozza be a ruhát, amiben szeretné eltemetni, majd intézkedem, hogy öltöztessék fel.

– Köszönöm, nagy segítség ez nekem, dr. Lely! Nem is tudom, hogyan hálájam meg?

– Nem kell hálálkodnia, dr. Coogan! Tényleg! – nyújtott kezet, aztán távozott.

Dean a felügyelő mellé lépett, megfogta a kezét.

– Kérem, felügyelő úr, térjen magához! Küzdjön az életéért, ne adja fel! Ha ön visszatér közénk, kiderül az igazság, megtudjuk végre, mi történt Marylouval és a többiekkel? Maga erős ember, Mr. Ayer, tudom, hogy sikerülni fog! Én minden esetre itt maradok végig ön mellett, hogy segítsek, ha szükséges! Bízzon magában és bennem is! – szorította meg gyengéden a karját, mire a férfi ujjai megmozdultak. Dean szíve nagyot dobbant. Gyorsan felkapta a sztetoszkópot, aztán a felügyelő mellére tapasztotta. Egyre bizakodóbb lett. – Látja! Én tudtam, hogy nagyon erős! Akarjon visszatérni, uram! Kérem! – suttogta. Megsimogatta a férfi ökölbe zárt kezét. A mosoly azonban hirtelen az arcára fagyott, mert a férfi ökle kinyílt, belőle egy fekete madártoll esett a takaróra.

Dean az ujjai között megforgatta a tollat. Semmi kétség, ez épp olyan, mint azok, amelyeket otthon, a fiókjában őriz – gondolta, majd gyorsan a zsebébe rejtette.

Minden bekövetkezett bíztató jel ellenére a felügyelő nem tért magához. Már majdnem este volt, amikor a nővér rábeszélte az orvost, hogy menjen és egyen valamit.

– Kérem, nagyon vigyázzon rá, s amennyiben bármilyen változást észlel, azonnal értesítsen! Az orvosi szobában leszek! Rendben?

– Rendben, dr. Coogan! – válaszolta.

Az orvos megevett két szendvicset, megivott egy kávét, aztán végigdőlt az ágyon. Most érezte csak igazán, hogy mennyire elfáradt. Kora reggel jött

meg a gépe, azóta egyfolytában úton volt. Nem evett és nem ivott semmit. Kifejezetten jól esett neki a fekvés. Hirtelen eszébe jutott dr. Eden. Fel kell hívnia, hogy elmondja, mi történt.

Felállt és a telefonhoz lépett. Remélte, hogy az idős embert még a rendelőben találja.

– Tessék! – hallotta meg kissé érdes hangját.

– Dr. Eden! Dean vagyok! Bocsásson meg, ha zavarom, de megígértem, hogy amint visszatérek, jelentkezem.

– Dean, édes fiam! Ha tudnád, hogy mennyire örülök a hívásodnak. Egyáltalán nem zavarsz, már mondtam, hogy bármikor kereshetsz. Remélem, jó hírrel szolgálsz? – kérdezte.

– Sajnálom, de nem!

– Csak nem azt akarod mondani, hogy megint hallod a zenét? – kiáltott fel aggódva az idős ember.

– Nem, nem! Hála önnek, azóta ne hallottam, most nem rólam, hanem arról a felügyelőről van szó, akiről beszélem önnek. Eric Ayerről!

– Igen, emlékszem! Csak nem találták meg?

– De igen!

– Akkor ez nem is olyan rossz hír, Dean!

– Sajnos, szörnyű állapotban került be hozzánk a kórházba.

– Miért? Mi történt vele?

– Ugyanaz, mint dr. Lewis-szal és a többiekkel. Őt is újra kellett éleszteni, az arcán ugyanaz a rettegés ül.

– És? Most hogy van?

– Szerencsére, talán jobban! Van egy kis remény arra, hogy rendbe jöjjön!

– Hála az égnek! Akkor ez mégsem olyan rossz hír!

– Nos, ahogy vesszük. Félek, hogy valami megint közbe szól, s mint ahogy a többieknek, az ő állapota is romlani kezd, ezért úgy döntöttem, mellette maradok. Szabadságon vagyok, így csak vele foglalkozom, vigyázok rá. Javasolni fogom a főorvosnak, hogy állítsanak fegyveres őrt az ajtó elé, hogy teljes biztonságban legyen. Soha nem lehet tudni! Azért történt velem valami nagyon jó dolog is, amit szeretnék megosztani önnel.

– Kíváncsivá tettél, fiam! Mondd hát, mi az? – kérdezte élénken az idős férfi.

– Azt hiszem, megtaláltam azt a nőt, aki elfeledtetheti velem Marylout. Most azt gondolhatja rólam, hogy tényleg egy szélhámos vagyok, hisz szegényt még el sem temettem, máris egy másik nőről beszélek, de

biztosíthatom, nem így van. Nem kerestem egyetlen nővel sem a kapcsolatot, ez teljességgel a véletlen műve, hogy találkoztunk, s mindketten ugyanazt éreztük.

– Tévedsz, Dean! Az életben semmi nem történik véletlenül. Mindennek meg van a maga oka és miértje! – mondta az orvos.

– Lehet, hogy igaza van, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy az illető hölgy bár személyesen nem találkoztak, hallott önről a volt férjétől.

– Valóban? És hogy hívják a férjét?

– Sajnos, azt nem tudom, valahogy nem került szóba a neve, de biztos, hogy hamarosan megtudja, mert ha Ann New Yorkba jön, elviszem önhöz. Ugyanis Los Angeles-ben él. Ann Cox! Ő is orvos. Tündérien kedves, majd meglátja. Tudja, nála feküdt Jane...

A telefon túlsó végén nagy csend volt.

– Dr. Eden! Ott van még? – kérdezte Dean.

– Igen, igen! Itt vagyok, s bevallom, egy kicsit meglepődtem, hogy még Los Angelesben is tudnak rólam. Fogalmam sincs, hogy ki lehet a férje ennek a kedves hölgynek, aki iránt nagyon felkeltetted az érdeklődésemet. Ahogy hallom, igazán nagy hatással volt rád!

– Bevallom, tényleg mély érzéseket keltett bennem, talán segít túljutnom a mostani nehéz időszakon

– Örülök neki, hogy boldognak hallak. Sajnos, mivel nem ismerem, csak jó tanácsként azt tudom mondani neked, hogy ne hamarkodj el semmit. Jól gondold meg, mit teszel!

– Mindketten ezt tesszük. Úgy jöttem el tőle, hogy nem beszéltünk meg találkozót, az időre bízzuk a jövőnket.

– Okos gondolat. Szóval, visszatérve az utadra, beszéltél a manöken szüleivel?

– Sajnos, nem. Képzelje, elköltöztek, senki nem tudja hova. Állítólag Európát választották új otthonuknak, miután Jane hamvait a tengerbe szórták.

– Megértem őket, Dean. Nagy fájdalom lehet elveszíteni egy szülőnek a gyermekét.

– Biztosan nagyon fájdalmas érzés, de sajnálom, hogy nem állhattam oda a sírjához, nem kérhettem tőle bocsánatot.

– Bocsánatot? Miért?

– Mert a rám bízott madarára nem tudtam vigyázni. Bánt a lelkiismeretem miatta. Már nem is tudom, meséltem-e önnek arról, hogy mielőtt elutazott egy bemutatóra, rám bízta a madarát. Különleges madár

volt. Fekete és sárga csőrű, olyan, akár egy rigó, csak nagyobb testű. Nos, az állat megszökött, aztán vettem egy másikat, de az is megszökött. Képzelje csak, valaki szórakozik velem, mert tollakat küldözget borítékban. Épp olyanok, mintha az eltűnt madaraktól származnának.

– Madártollat kaptál borítékban? – kérdezte az idős orvos.

– Igen. Ön nem találja ezt furcsának?

– De igen. Nagyon is annak találom, de ha jobban belegondolok, szerintem inkább ízetlen tréfát űz veled az illető. Sejtelmed sincs, hogy ki küldhette és miért?

– Fogalmam sincs, de tudja, uram, önnel mindig őszinte voltam, nem akarom elhallgatni azt sem, ami az igazi oka volt annak, hogy elutaztam Jane szüleihez.

– Miért? Mi volt a valódi oka?

– Azok mellett, amelyeket elmondtam, az, hogy megtudjam, valóban meghalt-e?

– Tessék? Mit mondtál? – kiáltott fel a férfi.

– Tudja, dr. Eden, felhívtam Jane szüleit, miután Ann-től megtudtam, hogy már el is temették, hogy kifejezzem együttérzésemet, de nem fogja elhinni, hogy ki vette fel a telefont.

– Ki?

– Maga Jane!

– Fiam! Az ég szerelmére, ne beszélj butaságokat! Ő meghalt, vagy talán van valami okod ebben kételkedni?

– Nem is tudom, uram! Ann azt mondta, ő volt mellette, amikor meghalt, ő állapította meg az időpontot is és ő adta ki a holttestet a szülőknek. Nem is fordult meg a fejemben, hogy valójában nem halt meg, miért is kételkedtem volna, de amikor a telefonban meghallottam a hangját, azt hittem, elájulok. Amikor beleszóltam, hogy: – „Jane te vagy?", gyorsan letette a telefont. Nos ez megmagyarázhatatlan volt számomra.

– Különös dolgokat mondasz, fiam, de te is orvos vagy, tudhatod, hogy milyen körültekintően járnak el a kórházban, ha valaki meghal. Bármiben kételkedsz is, ebben nem szabad, hisz egy orvos ilyen esetben nem hazudhat és szerintem dr. Cox sem tenne ilyet.

– Igen, tudom, hogy butaság ezzel foglalkoznom, de nagyon megviselt az a telefon. Sajnos, a szüleivel soha többé nem beszélhetek, így örök homály fedi, vajon kivel beszéltem akkor. Persze, rákérdeztem Ann-nél is, hogy valóban meghalt-e, ő határozottan állította, hogy igen, meghalt.

– Mi van, ha az édesanyja hangja hasonlít Jane-hez? Talán csak a felfokozott idegállapotod miatt hitted, hogy a lányával beszélsz?

– Minden valószínűség szerint így lehet! És a szomszédjuk is azt mondta, hogy nagyon összetörtek Jane halála miatt.

– Nyugodj meg, Dean! A holtakat hagyni kell pihenni, tedd túl magad ezen az egészen.

– Igen, csak nagyon nehéz. És ez a madár dolog is aggaszt. Ja, és képzelje, uram, a felügyelő is egy ilyen tollat szorongatott a kezében. Bocsásson meg, mennem kell, mert jöttek értem. Majd még beszélünk! – tette le gyorsan a telefont, bár hallotta, hogy az idős ember valamit mondott, de már nem figyelt rá. Talán meg is sértődött, hisz udvariatlan volt vele, ám a nővér jelent meg az ajtóban, s látszott rajta, hogy valami történt.

– Dr. Coogan! Elnézést...

– Valami baj van? – vágott a nővér szavába és már indult is kifelé.

– A felügyelő beszélni kezdett. Sajnos, nem értettem egyetlen szavát sem, azt hiszem, félrebeszélt, de mivel kérte dr. Coogan, hogy szóljak, ha bármi változást észlelnék, ezért azonnal jöttem.

– Jól tette! – mondta izgatottan, s már futott is a betegszoba felé.

A felügyelő hangosan nyögött, mint akinek erős fájdalmai vannak.

– Felügyelő úr! Itt vagyok, ne aggódjon! – fogta meg a kezét.

A férfi arca megrándult, egy pillanatra lehunyta a szemét, de aztán ismét ránézett. A szája megmozdult. Először érthetetlenül, aztán egyre tisztábban beszélni kezdett.

– Doktor... nagyon fáj...

– Mi fáj, Mr. Ayer? Kérem, mondja meg, hol fáj? – hajolt egészen az arcához.

– A szemem. Mindkét szemem és csak... csak... homályosan látok, dr. Coogan! – suttogta.

– Azonnal hívjanak egy szemészt! – fordult a nővér felé Dean, aztán ismét a felügyelőhöz hajolt.

– Örülök, hogy megismert, felügyelő úr! Ez nagyon jó jel. Kérem, ha emlékszik rá és nem túl fárasztó, beszéljen arról, mi történt önnel? – kérdezte.

– Emlékszem a tűzre! Nagyon forró volt, azt hiszem megégett az arcom és a szemem – mondta, majd lassan megmozdította a kezét, hogy megérintse, de nem bírta olyan magasra emelni.

– Nyugodjon meg, az arcán nincs nyoma égésnek! – nézett rá Dean, majd a fürdőszobába ment, leakasztotta a mosdó feletti tükröt. – Nézze csak meg, semmi nem látszik az arcán – tartotta elé.

– Nem látom! Semmit nem látok! – kiáltott fel fájdalmasan a férfi.

– Felügyelő úr! Kérem, ne aggódjon! Mindjárt hívok egy szemorvost, aki megvizsgálja és minden rendben lesz.

– De nem érti? Nem látok semmit! Az előbb még láttam nagyon homályosan, most pedig... semmit... semmit – dadogta.

Dean idegesen lépett a telefonhoz és a szemészet számát tárcsázta, majd leült az ágy mellé. Idegesen figyelte azt ajtót, amikor kinyílt, azt hitte, a szemész az, de a főorvos lépett be. Már utcai ruhában volt.

– Mielőtt elmegyek, tudni akartam, hogy van?

Dean pár szóban elmondta mindazt, amit tapasztalt, majd megemlítette, hogy fontosnak tartaná, ha fegyveres őrök vigyáznának a felügyelőre. A főorvos megígérte, egyenesen a rendőrségre megy és intézkedik.

– Felügyelő úr! Kérem, emlékezzen, mi történt, miután meglátta a parkban azt a férfit, aki Marylou házában volt? – hajolt Dean ismét a férfihez, amint egyedül maradtak.

– Nem tudom, nem emlékszem, csak a madárra! Belemart a fejembe, folyt a vér is belőle! – motyogta fájdalmas arccal.

– Madárra? Miféle madárra? – kérdezte az orvos, ám a férfi nem válaszolt. Csukott szemmel feküdt, semmire nem reagált.

A szemész végre megjött.

– Mi történt? – kérdezte, s miután Dean gyorsan tájékoztatta, a felügyelő felé fordult.

– Uram! Kérem, ha hall engem, nyissa ki a szemét! – fogta meg a férfi kezét, de az meg sem mozdult.

– Felügyelő úr! Dr. Coogan vagyok! Kérem, segítsen, hogy mi is segíthessünk önön! Emelje fel a szempilláit! Itt van a szemész kollega, szeretné megvizsgálni!

A felügyelő lassan kinyitotta a szemét.

– Köszönöm, uram! Most kérem, ne pislogjon! – hajolt felé a szemorvos és vizsgálni kezdte. Elég sokáig tartott, tüzetesen megnézte mindkét szemét, majd Deanre nézett. – Igen, egy kiugró, magas vérnyomás hegeit látom, de egyébként minden normális.

– Felügyelő úr! – fogta meg Dean a férfi kezét. – Volt valaha vérnyomás problémája? – kérdezte.

– Nem! Soha! – válaszolta.

– Pedig ez egyértelműen annak a nyoma. Talán nem is tudott róla. Ilyen előfordul, s szerencsés, hogy nem lett komolyabb következménye, ugyanis ilyenkor a szemfenék bevérezhet, s ha az alvadt vért, ha nem távolítják el, maradandó károsodást okozhat, mert megsértheti a látóideget. Itt azonban erről nincs szó, a bevérzés felszívódott.

– A felügyelő nem rég tért magához rám nézett és felismert. Néhány perc múlva pedig arról panaszkodott, hogy megvakult – mondta Dean.

– Szerintem valamilyen idegrendszeri probléma állhat a háttérben. Ajánlom, hogy egy ideggyógyász is nézze meg. Ha ebből ered a látászavar, már pedig szinte biztos vagyok benne, hogy erről van szó, hamarosan megint látni fog. Bocsásson meg, kolléga, de mennem kell, mert műtétem lesz. Már elő van készítve a beteg, csak mivel annyira sürgős volt, így hát jöttem.

– Hálás vagyok és köszönet, kolléga! – intett a kezével Dean a távozó férfi után.

– Dr. Coogan! Itt van? – szólalt meg a felügyelő.

– Igen. Itt vagyok.

– Mit gondol, visszatér a látásom? – kérdezte.

– Természetesen, mindjárt megvizsgálja egy ideggyógyász is, és szeretnék még nagyon sok vizsgálatot elvégezteti, hogy teljességgel megnyugodhassunk. Tudja, nagyon boldog vagyok, amiért magához tért. Remélem, hamarosan mindenre emlékezni fog, s végre kiderül, mi is történt önnel valójában. Amellett, hogy aggódtam az egészségéért, magamra is gondoltam. Ha fel tudja idézni a történteket, talán hinni fog nekem, hogy semmi közöm nincs ezekhez a különös halálesetekhez.

– Az jó lenne, de egyelőre semmire nem emlékszem, csak arra a madárra. Rám repült, aztán a hajamba ragadt. Karmát a fejembe mélyesztette. Szörnyen fájt! Arra is emlékszem, hogy nagyon sötét volt ott, alig láttam valamit, de többre nem!

– Most már minden rendben lesz. Hála dr. Lely-nek, időben került be hozzánk.

– Dr. Lely?

– Igen, ő találta meg Manhattan külterületén, egy fás részen. Ott feküdt a földön. Azonnal hívta a mentőket és behozták.

– Itt van?

– Nem, már elment, de azt mondta, azonnal szóljak neki, ha jobban lesz. Akarja, hogy felhívjam?

– Igen, igen! – felelte.

– Megígérem, hogy telefonálok neki, most azonban megvizsgálom, ha megengedi.

– Köszönöm, dr. Coogan.

– Nincs mit, felügyelő úr! – hajolt fölé, majd örömmel állapította meg, hogy, minden jel szerint a legrosszabbtól már nem kell tartani. A pulzusa, a vérnyomása teljesen normális, azonban az orvos nagyon melegnek érezte a férfi testét, ezért megmérte a lázát. Nem is tévedett, majdnem negyven fok volt.

– Lázas vagyok, ugye? – kérdezte Ayer. Nyelvével benedvesítette cserepes ajkát.

– Igen. Elég magas a láza, de ez is lehet a kimerültségtől, a megfeszített izgalomtól. A laboreredmények mind azt bizonyítják, hogy nincs gyulladás a szervezetében, tehát a láz is idegi eredetű lehet. Amint megnyugszik, sokkal jobban érzi majd magát. Természetesen adunk lázcsillapítót, de elsősorban a láz okát kell megszüntetnünk, amely kiváltotta. Most már jó kezekben van, itt nem érheti semmi baj. Oliver Silson főorvos az imént megígérte, intézkedik, hogy fegyveres őr álljon a betegszoba ajtaja előtt, s csakis azokat engedje be, akiknek erre engedélyt adunk.

– De miért? Veszélyben van az életem? – kérdezte.

– Jobb félni, mint megijedni, felügyelő úr! Akik elrabolták, visszatérhetnek!

– Nem hiszem, doktor úr! Ha meg akartak volna ölni, megtehették volna úgy, hogy soha még csak a holttestemet sem találják meg.

– Felügyelő úr! Szerintem igenis meg akarták ölni, azzal a módszerrel, amellyel eddig is öltek, és amelyre nincs magyarázat. Csakis a szerencsének, na meg dr. Lely-nek köszönhető, hogy mégsem halt meg, mert időben sikerült az újraélesztést megkezdeni. Épp ezért, nagyon óvatosnak, körültekintőnek kell lennünk a biztonságát illetően. Higgye el, nyugodtabb vagyok, ha tudom, hogy egy fegyveres őr áll odakint. Persze, én is itt maradok egész éjjel, hogy ha szükség van rám, kéznél legyek. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy az a szakállas férfi, akit Marylou házában láttam, Ő áll a halálesetek hátterében. Ha nem így lenne, vajon miért rabolta volna el önt? És ahogy megtalálta magát dr. Lely, abban az állapotban, ahogy a többiek is: rettegés, félelem ült az arcán, a szíve pedig leállt. Ha nem hozzáértő ember talál önre, már nem tehettünk volna semmit.

– El sem hiszem, hogy dr. Lely-nek köszönhetem az életem, akinek nem igazán az a munkája, hogy életeket mentsen, hanem éppen hogy a holttestet, ha lehet még halottabbá tegye, vagyis felboncolja. Kicsit morbid, nem gondolja, doktor úr? – kérdezte és a szája megrándult.

– Nos, azt gondolom, a boncnokok legalább olyan jó orvosok, mint mi, akik élő emberekkel foglalkozunk, felügyelő úr. Ők aztán sokkal többet tudnak nálunk, hisz igazán bele látnak a test legmélyére, hogy minden kétséget kizáróan megállapítsák a betegség, a halál okát. Míg mi csak tapogatódzunk nagyon sok esetben, addig ő mindig tudja a baj okát – mondta elgondolkozva dr. Coogan.

– Igaza van, doktor úr. Ők tényleg sokkal többet tudnak. Dr. Lely kiváló szakember. Tudja, hogy az apja nagyon híres kutató orvos volt? Aztán az egyetem elvégzése után ő is gyógyított pár évig, ám amikor az apja meghalt, váltott és boncnok lett.

– Nem, nem tudtam, de tulajdonképpen nem lep meg. Több olyan társam volt az egyetemen, aki végül az élők helyett a holtakat választotta, vagyis boncnok lett. Egyébként van valami, amit szeretnék elmondani önnek. Bementem a rendőrségre, mert azt hittem, többet megtudhatok az elrablásáról, amikor összefutottam dr. Lely-vel. Beszélgettünk és megkértem, segítsen rajtam, hogy végre eltemethessem Marylout. Megígérte, hogy közbenjár az érdekemben, mert szerinte sincs semmi oka, hogy továbbra is a patológián tartsák, hisz a halál oka megállapítást nyert, ezért holnap délelőtt tizenegy órakor kiadják. Végre délután három órakor eltemethetem. Remélem, nincs ellene kifogása. Elmondtam, mert úgy éreztem, önnek tudnia kell mindenről.

A felügyelő nem válaszolt azonnal.

– Alszik, felügyelő úr? – szólalt meg egy idő után az orvos.

– Nem, nem alszom, csak gondolkoztam. Nincs kifogásom a holttest kiadása ellen, bár bevallom, még mindig nem vagyok meggyőződve arról, hogy nem erőszakos halállal halt meg, mint ahogy a többiek is. Természetesen a történtek miatt sok minden más megvilágításba került, az ön személyét illetően is.

– Egyébként bennem is felmerült a gyanakvás már akkor, amikor azt a szakállas férfit megláttam a házban, de aztán hagytam, hogy Mark elnyomja bennem ezt az érzést. Őszintén bánom, hogy hallgattam rá. Tudja, felügyelő úr, azóta történt egy és más érdekes dolog velem, de meg is érdemlek mindent, mert az én hibám, hogy ennyi ártatlan ember meghalt. Ha azonnal elmondok mindent, amit Marylou házánál tapasztaltam, ha a

többi, elhallgatott dolgot is feltártam volna ön előtt, akkor lehet, hogy már a szakállas a rács mögött ülne, vagy legalábbis tudnánk, mit keresett ott akkor este, és ön sem került volna ilyen helyzetbe. Sajnálom! Szégyellem, amiért nem voltam őszinte, de higgye el, nagyon megbántam.

– Ne vádolja magát, doktor úr. Egyébként, dr. Haroy még nem került elő? – kérdezte a felügyelő érdeklődéssel a hangjában.

– Nem, senki nem tud róla semmit! Bocsásson meg, amiért ezt mondom, de meg vagyok győződve, neki is szerepe van ebben az ügyben.

– Mire gondol? Talán azt hiszi, a szakállas segítőtársa? – vonta össze a szemöldökét a felügyelő és felé fordította az arcát. Egyenesen a szemébe nézett. Deannek az volt az érzése, hogy látja.

– Nem tudom, de meglehet. Tudja, soha nem volt igazán a barátom, csak a bosszúra várt és a történtek a kezére játszottak. Mivel elmeséltem neki, hogy jártam Marylou házánál akkor este, amikor meghalt, szinte tálcán kínáltam fel az édes bosszút, ő pedig ki is használta a lehetőséget. Tudom, hogy csak azért mondta, nem Mark volt, akivel szembesíteni akart, mert nem akarta megszegni a szabályt, amit meg is értek, de biztos vagyok benne, hogy csakis ő lehetett.

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítanom, doktor úr, de tényleg nem ő volt. Soha, egyetlen egy szót sem ejtett ki a száján, amellyel önt gyanúba keverhette volna. Ez az igazság!

– Felügyelő úr! Tényleg nem ő volt a telefonáló? Nem ő küldte el a fotót? – kérdezte Dean elsápadva.

– Nem. Nem ő volt. Higgye el, az igazat mondom!

– De akkor ki? Miért nem mondja meg az illető nevét?

– Azért, amit az előbb ön mondott. Be kell tartanom a szabályokat. A tanúnak meg kell adni a megfelelő védelmet, ezt törvény írja elő, nekem is be kell tartanom. Csak annyit árulhatok el, hogy nem a barátja volt.

– Még akkor sem, ha most az én életem van veszélyben? Honnan tudja, uram, hogy nem ő a társa a szakállas alak és most én leszek a következő áldozat?

– Nézze, dr. Coogan! Annyit elárulhatok, hogy az illetőt lenyomoztuk és biztos, hogy semmi köze az ügyhöz. Csupán épp akkor fényképezett a környéken, amikor ön ott járt. Véletlenül került ön a fotójára, s amikor meghallotta Marylou halálát a televízió hírműsorában, ráismert a házra. Akkor döntött úgy, hogy elküldi a fotót.

– És honnan tudta, hogy kié a kocsi és mi a nevem? – kérdezte Dean.

– Azt nem tudta, de én igen! Azonnal felismertem, amikor megláttam a fotót. Egyébként azt gondolom, itt a kórházban önnek nem eshet baja. Ha tényleg a szakállas férfi áll a halálesetek hátterében, aki engem is elrabolt, akkor most a rádió, televízió előtt ül és a híreket figyeli. Az lenne a legokosabb, ha hírzárlatot rendelnénk el, nem kellene kiadni, hogy hol vagyok, a bizonytalanság miatt talán elkövet valamilyen hibát.

– Ezzel már elkéstünk, felügyelő úr! Szerintem már az újságok, a médiák beszámoltak róla, hogy melyik kórházban fekszik.

– Jól van, akkor ezt felejtsük el. Még az is lehet, hogy nem is nagy baj. Mostantól egy olyan tájékoztatást kell kiadni, hogy megvakultam, elveszítettem az emlékezetemet, de a memóriám bármelyik pillanatban visszatérhet. Ha nem csal az ösztönöm, az a szemét alak megijed és ide fog jönni, hogy elhallgattasson örökre! Be fog sétálni a csapdánkba!

– Tessék? Mit mondott? – kapta fel a fejét Dean.

– Jól értette, doktor úr! Ide fog jönni, ebben biztos vagyok! Igaza volt, amikor azt mondta, meg akartak ölni, de nem sikerült! Most tudni akarja majd, hogy mi van velem. Akkor lecsaphatunk rá! Higgye el, ez az egyetlen járható út, hogy elkapjuk és megakadályozzunk további haláleseteket. Akkor ön is megnyugodhat, mert elmúlik a veszély!

– De ha ő az, vajon miért csinálja? Nem tudom elképzelni, hogy mindenkit ismert, aki meghalt!

– Remélem, hogy sikerül elkapnunk és akkor minden kérdésre választ kapunk. Minden esetre, azonnal beszéljen a főorvossal, intézkedjen, hogy ennek megfelelően adjanak tájékoztatást az állapotomról. Ez lesz a csali, meglátja, bejön!

– Rendben. Azonnal megyek és elintézem, hogy ettől a pillanattól kezdve még szigorúbb ellenőrzés alatt álljon, felügyelő úr. Egy fegyveres őr a szobán belül is őrizni fogja, így sem önnek, sem nekem nem eshet bajunk, hisz éjjel és nappal őrizni fognak bennünket. Talán igaza van, ez lesz a legjobb megoldás, hogy idecsalogassuk a madárkát.

– Ne is említse nekem azt az átkozott madarat. Még most is a hideg futkos a hátamon, ha eszembe jut, milyen fájdalmat okozott – mondta a felügyelő.

– Azt tudja, uram, hogy a markában egy fekete tollat szorongatott? Itt van, nézze csak meg! – húzta elő a zsebéből.

– Bárcsak látnám! – sóhajtott fel a férfi.

– Bocsásson meg, teljesen megfeledkeztem arról, hogy nem lát. Sajnálom! Kérem, ne haragudjon rám, milyen tapintatlan vagyok! –

mentegetődzött Dean. Legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. Nem is értette, hogy feledkezhetett meg erről a szomorú tényről.

– Semmi baj, dr. Coogan! Nem haragszom, még mindannyiunknak meg kell szokni, hogy nem látok!

– Remélem, hamarosan visszanyeri a látását, uram. Most megyek, utána nézek, hogy miért nem jön már az ideggyógyász, megpróbálom elérni telefonon a főorvost és dr. Lely-t. Biztosan örül, ha megtudja, hogy magához ért. Kérem, ha lehet, mostantól senkinek ne mondjon semmit arról, ami önnel történt.

– De hisz nem is tudok, dr. Coogan! Tényleg nem emlékszem semmire és megvakultam. Tulajdonképpen az igazságot mondják el, amikor az állapotomról beszámolnak. Sajnos! – mondta, s egy fájdalmas sóhajjal oldalra fordult.

Dean az orvosiba ment, hogy telefonáljon. Szerencséje volt, elérte a főnökét. Tájékoztatta a felügyelővel kapcsolatos fejleményekről.

– Rendben van, Dean, egyetértek a javaslatával. Bízom benne, hogy a fegyveres őrzésnek semmi akadálya nem lesz, azonnal bemegyek a rendőrségre! Remélem az őrök hamarosan ott lesznek. A biztonsági őrök mellé is kérek néhány embert. Remélem, nem lesz semmi baj, s a felügyelő mielőbb felgyógyul.

– Köszönöm, uram! – mondta az orvos. Le akarta tenni a kagylót, de a főnöke ismét megszólalt.

– Mondja, Dean! Magának nem szabadságon kellene lennie? Szüksége van a pihenésre! – mondta.

– Most ez sokkal fontosabb, mint az én magánügyem, dr. Silson. Egyébként holnap délután három órakor helyezzük örök nyugalomra Marylout. Már szóltam Vivian főnővérnek, tájékoztassa az osztályt, hogy aki el tud jönni, megtehesse.

– Melyik temetőben lesz? – kérdezte a főorvos.

– Manhattanben, a Központi Temetőben.

– A kórház a költségeket átvállalja, Dean. Marylou kedves emlékű kollégánk, a saját halottunknak tekintjük.

– Köszönöm, dr. Silson, de inkább én szeretném fedezni. Már mindent lerendeztem. Így legalább úgy érezhetem, tehettem érte valamit. Ugye, megérti? – kérdezte.

– Legyen, ahogy akarja, Dean. Ha így szeretné, teljes mértékig megértem – felelte.

Miután befejezte a beszélgetést a főorvossal, dr. Lely-t, a boncnokot hívta, de a férfi nem vette fel. Várt egy pár percet, aztán megismételte a hívást még kétszer, de sajnos, eredménytelenül. Bosszankodva ment vissza a felügyelőhöz.

Az ideggyógyász épp befejezte a vizsgálatot, amikor visszatért a felügyelőhöz.

– Ön a kezelőorvosa? – kérdezte és Deanre nézett.

– Igen. Dr. Coogan! – nyújtott kezet.

– Dr. Eddy Fowler. Még nem ismerjük egymást, csak néhány hete dolgozom itt, a St. Patrick Kórházban.

– És hogy van a betegem? – kérdezte Dean.

– Nos, valami nagy megrázkódtatás érhette, erről árulkodnak a reflexei, a tág pupilla, s az imént készített elektroencefalogram is. Az agykéreg működését kísérő elektromosfeszültség-változásokról készült felvételek magukért beszélnek. Nézze csak meg, kolléga! – adta a kezébe.

Dean megnézte, nem volt neki ismeretlen, de sokkal szívesebben támaszkodott a szakember véleményére, így inkább csak összefoglalta mindazt, amit tudott.

– A beteg nagyon rossz állapotban került hozzánk, leállt a szíve, újra kellett éleszteni. Szerencsére ez a probléma megoldódott, minden jel szerint a veszély elhárult, a szív szinte teljesen normálisan működik. Az arckifejezése és a szemei is arról árulkodtak, hogy valamitől nagyon megijedt. Ezzel magyaráztuk a szív leállását.

– Igen, ez megmagyarázza a vizsgálatom eredményét, mely teljes idegkimerültségre utal.

– Amikor magához tért a beteg, felismert, aztán néhány perc múlva arról panaszkodott, hogy elvesztette a látását. Gondolom, elolvasta a szemész kolléga diagnózisát, ami szerint a sokk miatt átmenetinek tekinti a vakságát. Önnek mi a véleménye erről? – kérdezte Dean.

– Igen, teljes mértékig egyet értek a szemész kollégával. Szerintem is csak ideiglenes problémáról van szó, a szervezetnek nyugalomra, alvásra van szüksége, s bár ilyen esetekben a barbitursa-származékok csoportjába tartozó klórtartalmú altatókat szoktam alkalmazni, de ebben az esetben nem ez a legmegfelelőbb, mert bár gyorsan és tartósan hatnak, de a szívet és a keringést károsító mellékhatásaik miatt jelen esetben mellőznöm kell. Nem szeretném a szívet még jobban megterhelni, elég neki a láz jelen állapotában.

– Igen, sajnos elég magas, de mint a kartonján szereplő vizsgálati eredmények is igazolják, nem fertőzés, vagy gyulladás következménye. Az a véleményem, hogy ezt is az izgalmi állapot eredményezte – nézett a neurológusra.

– Igen, teljes mértékig osztom a véleményét, dr. Coogan. Szerintem is ideglázról van szó, amely a nyugtalanság és az átélt hatalmas sokk miatt szökött fel. Nem tapasztaltak nála zavartságot, esetleg azt, hogy félrebeszélt volna? – kérdezte.

– De igen! – felelte Dean.

– Nos, ez is csak azt támasztja alá, hogy idegrendszeri problémával állunk szemben. Minden esetre, nagyon nagy megrázkódtatás érhette, hogy ennyire összeroppant. Azt hiszem a legalkalmasabbak ebben az esetben a savureidek, uretánok csoportjába tartozó enyhe hatású szerek, melyek megkönnyítik az elalvást és az ideges eredetű álmatlanság megszüntetésére is megfelelő eredményt hoznak. Itt van feljegyezve, miből milyen adagban szedje a beteg. Ha bármi gond lenne, kérem, csak hívjon! Ma éjjel ügyeletes vagyok.

– Rendben és köszönöm, kolléga. Remélem, nem kell zavarnom.

– Ön is ügyel?

– Igen, magánszorgalomból. Szabadságon vagyok, de szívügyem a beteg mielőbbi felgyógyulása, ezért az éjszakát mellette töltöm – felelte Dean. Az ajtóig kísérte az orvost.

Miután egyedül maradt, az ágy mellé húzott egy széket és leült.

– Dr. Coogan! – szólalt meg a felügyelő izgatottan. – Bejön dr. Lely? – kérdezte.

– Sajnos, hiába próbáltam, nem tudom elérni telefonon. Kicseng, de nem veszi fel senki.

– Talán helyszínel, vagy sürgősen behívták a kórházba. Pedig azt hittem, ő van itt. Mintha a hangját hallottam volna.

– Nem, a neurológus volt itt, megvizsgálta, felügyelő úr!

– És mit mondott? Visszatér a látásom? – kérdezte izgatottan.

– Igen. Mint ahogy a szemész orvosnak, neki is az a véleménye, hogy átmenti zavarról van szó, mely idegi eredetű. Mondja, felügyelő úr, mitől rémült meg annyira, hogy leállt a szíve? Kérem, próbáljon meg emlékezni! – tette tenyerét a férfi homlokára, mely nedves volt, de még mindig nagyon meleg.

– Azt hiszi, nem ezen töprengek állandóan? Hiába, nem jut eszembe semmi! Arra emlékszem, hogy a parkban megláttam a szakállas férfit, aztán

minden elhomályosul. Annyira kifáradok, hogy teljesen üresnek érzem a fejem, majd hirtelen álomba zuhanok, ha egyáltalán álomnak lehet nevezni azt az állapotot, mert sajnos, amikor felriadok nem emlékszem sem az álomra, sem arra, hogy mi történik körülöttem az alatt az idő alatt. Nagyon gyenge vagyok és mindig csak ugyanaz az emlékfoszlány rémlik fel, tudja, az a madár, amelyik a fejemre repülve, a hajamba gabalyodott és karmaival felsebezte úgy, hogy vérzett. Hiába erőltetem, nem jut eszembe semmi más!

– Nem baj, majd kitisztul a feje és emlékezni fog. Most az a legfontosabb, hogy aludjon. Injekciót adok, ettől megnyugszik. Az ideggyógyász rendelte, enyhe, de nagyon hatásos szer. Nem lesz tőle fáradt, vagy kába, amikor felébred.

– Rendben van, de előbb ígérjen meg valamit, doktor úr! – nyúlt Dean keze felé, aki megfogta az ujjait.

– Mondja, mit szeretne, felügyelő úr?

– Kérem, próbálja meg újra hívni dr. Lely! Beszélnem kell vele. Talán ő mond valamit, amitől beugrik, hogy hol voltam, mi történt velem. Megígéri?

– Igen, hogyne! – nézett az órájára. Tíz óra elmúlt. Nem mondott semmit arról, hogy dr. Lely sajnos már mindent elmondott, amit csak tudott, de semmi olyan dologról nem számolt be, amely előbbre vinné az ügyet, vagy bármi kiderülne, mi történt a felügyelővel.

– Ne adja fel, doktor! Meglehet, hogy éppen dolgozik. Náluk soha nem lehet tudni, akárcsak nálunk, hogy mikor kell menni. Egy örökös készenlét az életünk. Ha véletlenül bejönne hozzám az éjszaka folyamán, mindenképpen keltsen fel!

– Rendben, felügyelő úr! Most pedig szeretném megszúrni!

Miután a férfi elaludt, Dean felállt és kifelé indult. Az ajtóban a főorvosba ütközött, aki a két egyenruhás őrrel lépett be.

– Dean! Mivel maga a kezelőorvosa a felügyelőnek, kérem, beszélje meg az őrökkel a feladatukat. Csak beugrottam, hogy lássam minden rendben van, de már megyek is. Egy fontos vacsorára vagyok hivatalos, nagyon szégyellem magam, amiért alaposan elkések.

– Menjen, főorvos úr, az őröket bízza csak rám! – mondta Dean, aztán az egyiküket bevezette a betegszobából nyíló helyiségbe, ahol egy asztal és egy szék állt rendelkezésére. Ez a kis szoba egyébként a beteg megfigyelésére szolgált anélkül, hogy az észrevette volna. Az ajtón lévő tükör ugyanis csak kívülről tűnt tükörnek, belülről nagyon is jól átlátható

ablaküveg volt, amelyen az őr figyelemmel kísérhette a beteget, valamint az egész szobát.

A másik őr az ajtó előtt állt egész éjjel. Leülni tilos volt számára, nehogy egyetlen pillanatra is elaludhasson.

Miután a két őr elfoglalta helyét, Dean belépett az orvosiba, amely most teljesen üres volt. Felemelte a telefont. Remélte, a boncnokot végre otthon találja. Sajnos, az otthoni szám nem felelt, az üzenetrögzítő jelentkezett. Dean rámondta a szöveget, aztán próbálkozott a mobillal is, de nem járt sikerrel. A telefon kicsörgött, de a halottkém nem szólt bele, ezért megpróbálta a munkahelyén keresni, ám ott azt a tájékoztatást kapta, hogy csak reggel megy be. Gondolkozva nézett maga elé, majd a felügyelő osztályát hívta, ahol az ügyeletes tiszt jelentkezett.

– Jó estét, dr. Coogan vagyok, Ayer felügyelő kezelőorvosa. Az iránt érdeklődöm, hogy dr. Lely helyszínel-e valahol?

– Jó estét, dr. Coogan! Roger Libby, ügyeletes tiszt! Bocsásson meg, de nem adunk telefonon semmilyen felvilágosítást, ez szabály.

– Nézze, uram! A felügyelő miatt kell beszélnem dr. Ron Lely-vel, de hiába hívom a lakását, a mobilját, nem felel. Meg kell találnom, hogy megkérjem, jöjjön be mielőbb a kórházba.

– Nos, több bejelentés is érkezett, meglehet, de hogy dr. Lely is dolgozik, azt nem tudom megmondani. Utána kellene nézem és az időbe telik.

– Értem. Akkor szeretném megkérni, ha beszél vele, mondja meg neki, sürgősen beszélnem kell vele, keressen meg! Akár az éjszaka folyamán is!

– Természetesen, uram! Feltétlenül szólok neki!

– Köszönöm! – tette le a telefont. Szinte biztosra vette, hogy a férfit már csak reggel éri el, s igazából nem is bánta, mert legalább a felügyelő kipiheni magát.

Bement, megnézte a férfit, aki egyenletesen szuszogott és láthatóan nyugodtan aludt. A megfigyelő helyiség felé fordult. A kezével intett az őrnek, aki azonnal megjelent.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, minden rendben van! – felelte.

– Akkor menjen vissza és figyeljen! Egyetlen pillanatra se vegye le a tekintetét a betegről! Megértette?

– Igen, uram! – válaszolta, majd eltűnt az ajtó mögött. Dean nagyot ásított, csak most kezdte érezni, hogy mennyire fáradt. Arra gondolt, milyen jól esne most egy erős, meleg kávé. Ettől mindig felfrissül. Nem is

gondolkozott, kilépett az ajtón, mely az intenzív osztályt zárta le, s a folyosón elindult a nővérszoba irányába. Amint elhaladt a lépcsőház mellett, mintha valakit látott volna a fal mellett állni. Kicsit furcsának találta, hogy éjszaka civil ruhás egyén áll a lépcsőnél, ezért odasietett, hogy megnézze, ki lehet az, de már csak a cipők kopogás át hallotta, amint lefelé igyekezett. Lenézett a korláton épp akkor, mikor a fordulóban az illető felemelte a fejét.

Dean egy pillanatra megdermedt, amikor felismerte benne azt a szakállas férfit, akit Marylou házában látott, s aki elrabolta a felügyelőt. Hát persze!

– Álljon meg! Hallja! Azonnal álljon meg! – kiáltott fel egész testében remegve, de a férfi úgy eltűnt, mint a kámfor.

A szíve a torkában dobogott, amikor a lifthez futott. Szerencsére épp fent volt az emeleten. Megnyomta a földszinti gombot. Nagyon remélte, hogy még utoléri azt a szemét alakot, akit ha a keze közé kaparint, darabokra szaggat. Közben folyton az járt a fejében, hogy vajon hogy kerülhetett ide a kórházban ilyenkor?

A lift nagyot zökkenve megállt, ő pedig hanyatt homlok rohant a portáshoz.

– Nem látott itt egy szakállas férfit kimenni? – kérdezte Dean izgatottan.

– Nem, dr. Coogan! Itt senki nem jött be és nem ment ki az utóbbi három órában. Egy sürgős beteget hoztak épp az ön osztályára, de a mentősök is a számukra kijelölt helyen közlekedtek, ahol a biztonságiak felügyelik a rendet – felelte.

– Akkor viszont még az épületben van! – mondta egyre dühösebben.

– De kiről beszél, doktor úr? – nézett rá a középkorú férfi.

– Arról a szakállas férfiről. Láttam, amint a lépcsőn lefutott egy alak, s amikor felnézett, felismertem benne egy körözött személyt.

– Csak nem arról beszél, dr. Coogan, aki elrabolta a felügyelőt? Mindenki erről az esetről beszél! Láthattuk a fotóját az újságokban is!

– De igen, őt láttam!

– Akkor azonnal szólni kell a biztonságiaknak és a rendőrség embereinek, akiknek nagyobb tapasztalatuk van, ők talán segíthetnek Még elkaphatjuk, ha valóban nem hagyta el az épületet.

– Igen, igaza van! – bólintott Dean, s már indult is a biztonsági őrök szobája felé, majd intézkedett, hogy azonnal fésüljék át valamennyi emeletet.

A biztonságiak főnöke úgy rendelkezett, hogy két ember menjen fel a tizennegyedik emeletre, az épület legfelső szintjére, aztán jöjjenek lefelé, ezzel egy időben két ember pedig az alagsorból induljon felfelé, miközben alaposan vizsgálják meg valamennyi emeletet. Mindannyian a lépcsőn közlekedjenek, az épületben lévő négy liftet pedig hívják le és ne engedjék használni.

Dean nagyon bízott benne, hogy elkapják a férfit és akkor végre fény derülhet arra, hogy mit is keresett valójában Marylou házában, s mi történt kettejük között? Már csak azért imádkozott, ne hozzanak új beteget, hogy a liftet ne kelljen használni.

Lihegve ment fel az osztályra, ahol még mindig csend s nyugalom volt. Csak a műtő előtt elhaladva halott néhány fojtott szófoszlányt.

Felemelte a fejét és döbbenten meredt a felügyelő szobájának ajtajára, majd futni kezdett, miközben a szíve össze-vissza vert. Már nem csak az öt emelet megmászása miatt érzett fáradtsága miatt, hanem attól is, amit látott: az őr ugyanis nem állt az ajtóban!

Berontott a szobába, a felügyelőhöz rohant.

– Felügyelő úr! Minden rendben van? – kérdezte, miközben a kezével integetett megfigyelő helyiség felé, de az őr nem jött elő. A férfi arcához hajolt, s azt hitte, azonnal elájul, mert a szemben, amely rá meredt, félelem és rettegést ült, mint ahogy az arca is erről árulkodott. Idegesen kapta fel az asztalon lévő sztetoszkópot, a férfi mellére helyezte. Sajnos, a szíve nem dobogott! Úr Isten! ezt nem hiszem el! – motyogta. Legszívesebben felordított volna dühében. Elsősorban magára volt mérges, amiért egyetlen pillanatra is felügyelet nélkül hagyta. Azért maradt a kórházban, hogy vigyázzon rá, és tessék!

– Dr. Coogan! Hoztam önnek egy kávét, gondolom...

– Pamela! Az ég szerelmére, jöjjön gyorsan! Újra kell éleszteni a felügyelőt! – kiáltott oda sápadtan.

A nővér eldobta a csészét, a kávé végig folyt a földön. Harmadik próbálkozásra végre a szív ismét verni kezdett.

– Ezt én nem értem, dr. Coogan! A beteg teljesen jól volt, mi történhetett vele? – kérdezte Pamela ráemelve verejtéktől ragyogó arcát.

– Az nem fontos, elég ha én igen! – mondta a fogait csikorgatva, majd feltépte a megfigyelő helyiség ajtaját, de ott nem volt senki.

– Tényleg, hol vannak az őrök? – nézett szét a nővér. – Csak most jöttem rá, hogy mi volt furcsa, amikor bejöttem: az ajtó előtt nem állt ott az őr.

– Igen, és sajnos, a másik sincs itt. – felelte Dean ökölbe szorítva a kezét.

– Dr. Coogan! Árulja el végre, mi folyik itt? – rémült meg a fiatal nő.

– Valaki meg akarta ölni a felügyelőt. Azonnal hívni kell a rendőrséget, ez már nem játék! Maga maradjon itt, el ne mozduljon! Megértette! Én megyek és szólok a biztonságiaknak, riasszák a rendőrséget!

– Igenis, dr. Coogan! – motyogta Pamela egész testében remegve.

A felügyelő nyögni kezdett.

– Doktor! Doktor! – mondogatta.

– Nyugodjon meg, felügyelő úr, minden rendben van! Dr. Coogan mindjárt jön! – fogta meg a férfi kezét a nővér, amely erősen remegett.

– Itt volt! Láttam, hogy itt volt! – suttogta a férfi.

– Ki volt itt, uram? Kérem, árulja el, kit látott? – hajolt egészen közel hozzá Pamela.

– A szakállas, aki elrabolt és fogva tartott – lihegte, mire a monitoron a szívverése sokkal szaporább lett.

– Kérem, felügyelő úr! Nyugodjon meg, nincs semmi baj! Lehet, hogy csak álmodta az egészet, mi vigyázunk magára! Nem kell aggódnia! – próbálta meggyőzni, miközben a lábai remegtek és a félelemtől az ájulás kerülgette.

A kórházat hamarosan ellepték a rendőrök, de hiába kutatták az egész épületet a pincétől a tetőig, a szakállas férfit nem találták sehol.

Dean miután beszélt a nyomozás vezetőjével, bosszankodva a felügyelőhöz sietett. Legnagyobb meglepetésére a férfi ágyánál a rendőrségi halottkémet találta.

– Dr. Lely! Hogy került ön ide? Ha tudná, hányszor kerestem telefonon! – kérdezte.

– Sajnálom, hogy nem ért el, de tudja, dr. Coogan, meggondoltam magam és innen mégsem haza, hanem a tanyámra mentem. Szükségem volt néhány órára, hogy teljesen kikapcsolódjak. Tudja, az a tiszta levegő teljesen elnyomja az embert. Csak körül akartam nézni, de elaludtam. Egyszer önöknek is el kell jönnie oda, olyan, mintha egy másik bolygón lenne az ember. Csend és nyugalom, csak a madarak csicsergése az egyedüli zaj, meg a patak zúgása, amely a kertem végében csordogál. Nos, ezért nem ért utol, a mobilom pedig lemerült. Nem akartam ott éjszakázni, hisz vártam a telefonját a felügyelővel kapcsolatban, de úgy tűnik nagyon megviseltek az események. Azt hittem, sokkal erősebb vagyok. Tévedtem.

Hiába láttam már fiatalt és öregembert holtan, gyermekeket szabályosan kivégezve, mégis, amikor az embert közvetlen közelről érinti egy máskor szinte megszokottnak vélt tragédia, rá kell döbbennie, ő is csak egy halandó, érző emberi lény. A felügyelő nagyon jó ismerősöm, mondhatnám, hogy a barátom, bár csak munkakapcsolat van közöttünk, de az évek óta tart. Amikor felriadtam, azonnal idesiettem, mert nagyon rosszat álmodtam. A kórházban fogadott kép is megrémített, hisz a rendőrség embereit láttam mindenütt. Pamela nővér mesélte el, hogy mi történt. Tényleg az az ember meg akarta ölni, aki elrabolta? – nézett az orvosra döbbenten.

– Igen, dr. Lely. Így igaz. A két őrt eltávolította. Hogyan, hová, azt egyelőre még nem tudjuk. Szerencsére sikerült az újraélesztés és a felügyelő úr ismét visszatért közénk. Most már egyetlen lépést sem teszek az ágya mellől, itt fogok étkezni, aludni a szobában. Többé nem hagyom magára egy pillanatra sem. Bánt is a lelkiismeretem, amiért nem maradtam mellette, holott ezért vagyok bent. Nem vigyáztam rá eléggé!

– Kérem, dr. Coogan! Ne tegyen magának szemrehányást! – szólalt meg remegő hangon a felügyelő. – Az a fontos, hogy amikor kellett, itt volt, és hogy élek, magának köszönhetem. Nem tudom, hogyan hálálhatnám meg mindazt önnek, amit értem tett és tesz!

– Nem kell hálálkodnia, felügyelő úr, hisz csak a munkámat végeztem. Megmentettem, mert orvos vagyok! És egyébként, Pamela nővér nélkül nem sikerült volna! Épp a legjobb pillanatban hozta nekem a kávét – mosolyodott el Dean.

– Hát, ez még nekem is sok! Minden esetre, annak örülök, hogy végül is sikerült az újraélesztés. Bízzunk benne, hogy hamarosan teljesen felépül, felügyelő úr! Kicsit még sápadt, gyenge, de szerintem, most már túl van az életveszélyen, ugye? – kérdezte dr. Lely, és fáradtan Deanre nézett.

– Megértem, teljes mértékben megértem, hogy megviselték az események, dr. Lely. Én is teljesen kikészültem, pedig hát jómagam is megéltem már néhány nagyon szívszorító, tragikus eseményt a munkám során, de ami körülöttem történt az utóbbi időben, teljesen kikészítették az idegeimet. Ami a felügyelőt illeti, azt gondolom, már elmúlt a veszély, s ha rajtam múlik, mielőbb egészségesen távozhat. Nem is hagyom magára egyetlen percre sem, állandóan felügyelek rá.

– És a temetés? Oda sem akar elmenni? – kérdezte a boncnok.

– Istenem! Teljesen megfeledkeztem róla! – Az órájára nézett. Majdnem hat óra volt, szinte észre sem vette és megvirradt. –

Természetesen elmegyek, de előbb mindent megteszek, hogy a felügyelő urat teljes biztonságban tudjam.

– Nem kell aggódnia, dr. Coogan, most már sokkal jobban vagyok – szólalt meg a felügyelő.

– Tényleg jobban van, s épp ezért kell még nagyobb óvatossággal eljárnunk, felügyelő úr. Nem hiszem, hogy a szakállas belenyugszik abba, hogy nem sikerült eltennie láb alól, biztos vagyok benne, hogy próbálkozni fog, de most résen leszünk. Nem két őr vigyáz majd önre, hanem négy. Kettő kint, kettő bent éjjel és nappal – mondta Dean.

– Erre tényleg nincs szükség, doktor úr. Nappal nem történhet bajom, hisz sokkal több a személyzet, nem leszek olyan egyedül. Elég a két őr!

– Nem, Mr. Ayer! Mi nem hibázhatunk többé! – rázta meg a fejét az orvos.

– Igen, felügyelő, a doktornak igaza van. Most kell csak igazán figyelnünk magára! – bólogatott helyeslően a halottkém. Szívesen itt maradnék, de dolgoznom kell. Rengeteg a munkám, így is el vagyok maradva, és el kell intéznem dr. Lewis holttestének kiadását is, ám még ma mindenképpen visszajövök, amint egy kis lélegzetnyi időm lesz.

– Nem akarom, hogy miattam szaladgáljon, dr. Lely! Jól vagyok, örülök, hogy itt volt, de tegye csak a dolgát. Nem áll meg az élet, mert én kórházban vagyok! Hálásan köszönöm, hogy ilyen korai időben bejött, ahelyett, hogy pihent volna.

– Pihentem a tanyán, felügyelő úr, az nekem elég volt. Most megyek, hogy mindent időben elkészítsek. – mondta, majd Deanre nézett. – Tizenegy órára várom önt, és hozza magával a ruhát, amelyben el szeretné temetni a doktornőt, dr. Coogan!

– Rendben és köszönök mindent, dr. Lely.

– Bárcsak többet tehettem volna mindkettőjükért! – tárta szét a karját, aztán gyengéden megszorította a felügyelő karját és távozott.

– Nagyon rendes ember! – nézett utána az orvos.

– Igen. Mindig számíthattam rá éjjel és nappal. Hányszor maradt bent hosszú ügyelet után csak azért, hogy a kérésemnek eleget tegyen egy-egy sürgős eset kapcsán – felelte a felügyelő. Fáradtan felsóhajtott. – Egész életemben lekötelezettje leszek, mert ha ő nem talál rám, biztos, hogy meghaltam volna.

– Igen, ez biztos, de ne beszéljünk szomorú dolgokról. Örüljünk, hogy itt van köztünk és hamarosan felépül – mondta Dean, majd megnézte a

műszereket, melyek teljesen normális értékeket mutattak. – Erre pedig a jelek szerint minden esélye meg van! Tudja, mire gondoltam, felügyelő úr?

– Mire?

– Nem kellene kiadni körözést dr. Haroy felkutatására? Most már tényleg aggódom, elég sok idő eltelt, nem adott életjelet magáról. Igaz, hogy nem az ő vérét találták a nyomozók a házában, de a titokzatos, nyomtalan eltűnése mégis aggodalomra ad okot. Nem gondolja, uram? – nézett rá a fiatal férfi.

– De igen. Már nekem is eszembe jutott, amikor beszélgettünk róla nemrég. Csak arra várok, hogy elhagyhassam a kórházat, azonnal intézkedem. De tudja mit, doktor úr? Ha úgyis bemegy dr. Lely-hez, egyúttal ezt is elintézhetné.

– Én? – kerekedett ki Dean szeme.

– Igen. Ha ad egy mobilt, azonnal beszólok, hogy tudjanak róla.

– Sajnálom, de itt nem használhatjuk, mert megzavarja a műszereket! – ingatta a fejét.

– Akkor mit tegyünk?

– Mi lenne, ha lediktálná, én pedig továbbítanám a megfelelő helyre! – javasolta az orvos.

– Igen, ez jó ötlet. Megkérem, emelje fel egy kicsit az ágyat, már nagyon fáj a hátam a sok fekvéstől – mondta a felügyelő.

– Ennek semmi akadálya. Azonnal hozom a papírt és írószert, aztán felemeljük az ágyát – felelte az orvos, aztán elsietett, s pár perc múlva vissza is jött. Az ajtóban a biztonságiak főnökébe ütközött.

– Dr. Coogan! Itt vannak a rendőrségtől az őrök. Négyen, ahogy kérte.

– Köszönöm. Épp ideje volt, így legalább nyugodtan megyek el! – mondta, aztán kiadta az utasítást az őröknek, akik elfoglalták helyüket, ő pedig a felügyelő mellé lépett. Felemelte a fejrészt, kezébe vette a tollat és írt, amit a férfi diktált. Amikor végzett, kicsit fáradtan szólalt meg.

– Még nem vagyok formában, de az leszek, megígérem! Nem hagyom el magam, vár a munka! Túl sok a szakállashoz hasonló bűnöző, nem járkálhatnak szabadon! – mondta.

– Nagyon helyes! Most pedig pihenjen, hamarosan hozzák a reggelit! Ennie kell, hogy mielőbb megerősödjék! Én pedig megyek, mert ma még sok dolgom van. Amint végeztem, jövök vissza. Itt maradok, amíg szükséges.

– Dr. Coogan! – szólt utána a férfi, amikor már az ajtónál járt.

– Igen?

– Szerettem volna én is részt venni a temetésen, sajnálom, hogy nem lehetek jelen. Kérem, fogadja részvétemet, vegyen egy szép csokrot a nevemben és tegye a doktornő sírjára! Ha visszajön, kifizetem. És legyen erős, ezek nehéz percek lesznek az ön számára!

– Köszönöm, felügyelő úr! – intett a kezével, aztán távozott.

9.

Dean fáradtan lépett be a házba. Ledobta magát a kanapéra, lehunyta a szemét. Végre eltemette Marylout! Azt hitte, majd megkönnyebbül, de tévedett. Talán most még sokkal rosszabbul érezte magát, mint eddig. Be kellett vallania magának, lelkiismeret furdalása van Ann miatt. Egész idő alatt, amíg a szertartás tartott, rá gondolt. Szégyellte magát, hisz Marylou ott feküdt a koporsóban és ő állítólag nagyon szerette, még feleségül is akarta venni. Tévedett volna az érzéseit illetően? Nem! Tényleg nagyon szerette a nőt, csak agya már elfogadta, hogy elment örökre és szíve hagyta, hogy a hatalmas űr mélyére, melyet azóta érzett, mióta a nő meghalt, egy kis boldogság költözzön be dr. Cox személyében.

Hirtelen megcsörrent a telefon. Nem volt kedve felvenni a kagylót, ezért hagyta, hogy az üzenetrögzítő bekapcsoljon. Most inkább nem beszél senkivel, szüksége van néhány óra zavartalan egyedüllétre.

Várta, hogy megszólaljon a hívó, de pár pillanatig csak sistergés hallatszott, majd a már jól ismert őrjítő ordítás.

Odaugrott és felkapta a kagylót.

– Miféle gyáva alak vagy, hogy nem mersz beleszólni? – kiáltott a kagylóba magából kikelve, mire a válasz egy sátáni kacaj volt, majd a vonal megszakadt.

Dean remegve ejtette vissza a kagylót a helyére. Legszívesebben a földhöz vágta volna a készüléket, de visszafogta magát. Azzal nem változik meg semmi. Elhatározta, hogy beszámol ezekről a telefonokról a felügyelőnek és többé tényleg semmit nem hallgat el előle.

Az ablakhoz lépett. Nézte a fenyőfát, amely több éve hűs árnyat adott. Tekintete az egyik alsó ágra tapadt. A szíve nagyot dobbant, amikor megpillantotta rajta a madarat.

Gyorsan ki szaladt és megállt a fa alatt.

– Hát itt vagy, te kis csavargó? Gyere szépen, nem haragszom rád! Gyere ide! Ne félj! – mondogatta, mire a madár hirtelen felröppent, s pillanatok alatt eltűnt a szeme elől. Szomorúan hajtotta le a fejét. Felment a szobájába, leült az ágyra. Felidézte Marylou arcát, mosolyát, hangját. Arra várt már jó ideje, hogy elbúcsúzhasson tőle örökre. Most már megtehette, mert többé nem fekszik le úgy, hogy tudja, bár már egy ideje halott, a teste

még itt van köztük. Agya lassan felfogta, hogy ez a vég, ma bekövetkezett a visszafordíthatatlan távozás.

Szemét elfutotta a könny. Oldalra pillantott a párnára, melyre oly sokszor hajtotta a nő a fejét. Szinte az orrában érezte hajának illatát, a szája forró lett az átélt csóktól, mely mindig édes volt és izgató. Végigdőlt az ágyon, tenyerével végig simította a párnát.

– Isten veled, kedves Marylou, nyugodj békében! Remélem, a lelked már fenn szárnyal a mennyországban, ahova kerülnöd kell, hisz kedves és jó ember voltál. Ígérem, nem felejtem el azt a sok szép órát, amit együtt töltöttünk, de kérlek, ne haragudj rám, amiért már új érzések sarjadnak a szívemben egy másik nő iránt. Talán nem helyes, hogy beszélek neked róla éppen most, amikor alig helyeztünk örök nyugalomra, de azt akarom, hogy bele láss a lelkembe és tudd, szerettelek őszintén, mélyen. Sajnos, a sors közbeszólt, elválasztott bennünket a halál, mely kegyetlenül és értelmetlenül csapott le rád, pedig még olyan fiatal voltál. Az élet megy tovább, Marylou, s talán Ann segítségével ismét megtalálom a békét, a szerelmet. Ég veled, drágám! – suttogta, s letörölte a szeme sarkából kibuggyanó könnyet. Felült, kezébe vette az ébresztő órát. Fél ötöt mutatott. Beállította nyolcra és visszadőlt a párnára. Még egy villanásra maga előtt látta Marylou arcát, majd Ann mosolyával végre elaludt.

Arra riadt, hogy az óra hangosan csörgött. Felkelt és a fürdőszobába ment. Kicsit jobban érezte magát. Amikor fürdés után a tükörbe nézett, meg volt elégedve a látvánnyal. Az arca nyugodtabb volt, a szeme pedig visszakapta a fényét.

Lement a konyhába, evett néhány falatot, aztán indult is a kórházba. Amint kinyitotta az ajtót, egy fehér boríték esett le a lába elé. Felemelte, majd visszalépett az előszobába. Meggyújtotta a villanyt és feltépte a borítékot. Már nem is volt annyira meglepve, amikor megpillantotta benne a fekete tollat.

– Ez már az ötödik. Vajon hány lesz még? – kérdezte, miközben letette a nappaliban az asztalra, aztán sietve távozott.

Amikor beért a kórházba, minden csendes volt. Belépett a liftbe, felment az ötödik emeletre. Egyenesen az intenzív osztályra sietett és átöltözött.

– Dr. Coogan! Örülök, hogy itt van! Kérem, fogadja őszinte részvétemet, sajnálom, de nem lehettem ott a temetésen, mert elaludtam. Szégyellem, de...

– Köszönöm az együttérzését, nem kell szégyenkeznie, Pamela! Ön nagyon sokat dolgozik, egyáltalán nem csodálkozom rajta, hogy elaludt.

Higgye el, az ember a lelkében gyászol, nem azzal, hogy feketében jár. Aki szerette őt, az biztosan megőrzi az emlékezetében.

– Igen, csak mégis bánt, hogy elaludtam. Hallottam, hogy a kórházból sokan ott voltak.

– Igen. Aki szabaddá tudta tenni magát, az eljött. Hogy van a felügyelő? – kérdezte, s ezzel lezárta a temetéssel kapcsolatos témát.

– Jól van. Rendesen evett, már kérte, hogy kimehessen a mosdóba. Azt hiszem, hamarosan teljesen rendbe jön, csak lelkileg kell megerősödnie, megnyugodnia.

– Ez nagyon jó hír! Most megyek, megnézem! – mondta és vidáman indult el a férfi szobája felé. Már messziről látta a két őrt, amint az ajtó két oldalán álltak. Közel érve hozzájuk, biccentett, majd belépett a szobába.

– Felügyelő úr! Hogy van? – érintette meg a karját.

– Dr. Coogan! Örülök, hogy hallom a hangját! Kicsit jobban, azt hiszem! – ült fel a férfi. Ez meg is látszott rajta, sokkal élénkebb volt és a mozdulatai is összerendezettek.

– Nagyon boldog vagyok, hogy ezt mondja, felügyelő úr. Én magam is úgy látom, hogy elindult a gyógyulás útján. Észrevehető a pozitív változás. Ha így halad, nagyon hamar elhagyhatja a kórházat.

– Valóban sokkal jobban érzem magam, hála önnek és a gondos ápolásnak. Jó lenne már legalább az intenzív osztályról kikerülni. Szörnyű ez a bezártság. Tudja, most egy kicsit úgy érzem magam, mint a rabok a börtönben.

– Igen, megértem, de higgye el, itt sokkal nagyobb biztonságban van, mint az osztályon a kórteremben. Ide nem jöhet be akárki, bár tudom, hogy a szakállasnak mégis sikerült. Csak azt nem értem, hogyan? Olyan szigorúak a szabályok, s ahhoz, hogy valaki bejusson az osztályra, engedéllyel kell rendelkeznie, meg persze a mágneskártyával, amely nyitja az ajtót.

– Talán szerzett egy ilyen kártyát! Ki tudja?

– Vagy az is lehet, hogy Mark a barátja és ő adta oda neki! – mondta Dean. – Biztosíthatom, többé ez nem fordul elő. Addig maradok ön mellett, amíg haza nem mehet, bár nem is tudom igazából hol van nagyobb veszélyben. Minden esetre, annak örülnünk kell, hogy jól érzi magát és hamarosan elhagyhatja a kórházat.

– Már alig várom, hisz nagyon sok a félbe maradt munkám. Tudja, nálunk nem hiányozhat az ember, mert átadják az ügyet másnak, én pedig

ezt nem viselném el. Amit elkezdtem, azt szeretem be is fejezni. Csak végre ismét visszanyerhetném a látásomat! – sóhajtott fel.

– Igen, megértem, hogy türelmetlen, de nem kell aggódnia, biztos, hogy hamarosan ismét látni fog – mondta Dean.

– Egyébként visszatérve a biztonságra, nem kell féltenie. Fogalma sincs arról, hányan haragszanak rám, akiket rács mögé juttattam! Gondolja, hogy ők nem akarnak bosszút állni? Nem, nem szabad félnem, mert ha egyetlen pillanatig is úgy érezném, azonnal visszaadnám a jelvényemet.

– Persze, tisztában vagyok vele, hogy ön egyáltalán nem gyáva, hisz bebizonyította, amikor egyedül képes volt a szakállas férfit becserkészni, de lássa be, nem volt okos dolog – nézett rá Dean.

– Mielőtt lecsaptam rá, hívtam a kollégáimat, erősítést kértem. Sajnos, arra nem voltam felkészülve, hogy a férfi nincs egyedül. A színház mellett egy padon ült, majd elővette a mobilját, de azt nem gondoltam, hogy a közelben a társa várja. Be kell vallanom, akkor egy kicsit megijedtem, amikor egy pisztoly csövét a hátamhoz nyomva, betuszkoltak a kocsiba, mert nagyon gyorsan történt minden. Tudtam, hogy a társaim már nem érhetnek oda időben, s amikor bekötözték a szemem, elvették a fegyveremet, rájöttem, tényleg meggondolatlan voltam, amikor úgy hittem, egyedül is képes leszek elfogni. Szerencsére, minden jól alakult, s amint kikerülök innen, addig nem nyugszom, amíg el nem kapom az elrablóimat.

– Felügyelő úr! Ön emlékszik arra, mi történt azután, hogy a szakállast megszólította! Ez már valóban a gyógyulást igazolja – szorította meg a kezét az orvos.

– Lehet, hogy hamarosan mindenre emlékezni fogok? – kérdezte bizakodva.

– Igen. Biztos vagyok benne! Az ideggyógyász szerint a pihenés az egyetlen módja, hogy visszakapja a memóriáját.

– Akkor még alszom egyet. Bevallom, tényleg jót tesz az alvás. Most, hogy ennyien vigyáznak rám, nyugodtan csukom le a szemem.

– És én is sokkal nyugodtabb vagyok. Pihenjen csak!

– Dr. Coogan!

– Igen?

– Milyen volt a temetés? – kérdezte.

– Szép, már ha egy temetésről lehet így vélekedni. Sokan eljöttek, megható volt a búcsúbeszéd, amelyet Silson főorvos mondott a sírnál. Ja, és vettem egy csokor virágot az ön nevében.

– Köszönöm. Kérem, adja ide a zakómból a pénztárcámat! – mondta a felügyelő.

Dr. Coogan az öltözőszekrényhez lépett, majd elfordult.

– Sajnos, nem tehetem! – szólalt meg.

– De miért nem? Megígérte, amikor elment, hogy elveszi a pénzt. Ha nem teszi, az olyan, mintha nem is az én nevemben vitte volna a virágot. Kérem!

– Nem azt mondtam, hogy nem veszem el a pénzt, felügyelő úr, hanem azt, hogy nem adhatom oda a pénztárcáját, mert nincs a zakójában – tárta szét a két kezét.

– Tessék? – vonta össze a szemöldökét.

– Vagy elveszítette, vagy elvették az elrablói.

– Az ördög vigye el őket. Benne volt egy havi bérem, minden iratom. Sajnálom, most tényleg nem adhatom oda, de nem felejtem el!

– Semmi baj, ne foglalkozzon most ezzel. Inkább aludjon egy jót! – nevetett rá vidáman.

– Dr. Coogan! Elnézést, telefonon keresik a kezelőben! – kukkantott be az ajtón a nővér.

– Ki az? – kérdezte a férfi.

– Azt mondja, Los Angelesből, dr. Cox, ha jól értettem nevét – felelte Pamela.

– Köszönöm, megyek! Aludjon, felügyelő úr, én itt leszek egész éjjel! – nézett vissza a férfire, aztán a nővérrel együtt távozott.

– Bekapcsolná az orvosi szobába? – kérdezte Dean.

– Hogyne! Azonnal! - bólintott a nővér.

Dean szíve nagyot dobbant, amint meghallotta Ann hangját.

– Drága Ann! Milyen jó hallani a hangodat! – szólt bele.

– Vártam a hívásodat, de mivel nem jött, ezért jelentkezem én. Aggódtam érted, Dean!

– Bocsáss meg, megígértem, hogy hívlak, sajnálom, hogy megfeledkeztem róla.

– Hát ez szép! Ilyen hamar elfelejtesz? – kérdezte a doktornő.

– Nem! Nem úgy gondoltam. Nem téged felejtettelek el, hanem azt, hogy hívjalak. Túl sok minden történt, Ann! Kérlek, bocsáss meg!

– Ne butáskodj, drágám, csak vicceltem. Ügyeletes vagyok, s mivel otthon az üzenetrögzítőd jelentkezett, gondoltam, hogy te is bent vagy. Remélem, nem hívtalak rosszkor?

– Nem, egyáltalán nem! Szeretném, ha itt lennél mellettem. Szükségem van rád, Ann! Sokkal jobban, mint hittem!

– Te is hiányzol nekem, Dean!

– Ann! Ma eltemettem Marylout. Végleg elbúcsúztunk egymástól.

– Gondolom, nehéz most neked.

– Igen, de lassan túl leszek rajta, s ezért neked jár köszönet. Nem is tudod, milyen sokat segítettél!

– Mivel?

– Azzal, hogy létezel, hogy megtaláltalak! Alig várom, hogy lássalak megint!

– Bocsáss meg, Dean, mennem kell! Sürgősen beteghez hívnak! Kérlek, vigyázz magadra és gondolj rám! Csókollak! – mondta gyorsan és már le is tette a telefont.

Dean lerogyott a székre, lehunyta a szemét. Maga elé képzelte a nőt. A teste felforrósodott. Újból átélte a boldog perceket, amelyeket együtt töltöttek. Annyira belefeledkezett az emlékekbe, hogy észre sem vette, amikor Pamela benyitott.

– Dr. Coogan! Megijedtem, hogy valami baja történt, mivel nem jött ki a szobából. Jól érzi magát? – lépett mellé, kezében gőzölgő kávéscsészét tartva.

– Igen, hogyne! Csak egy kicsit pihentem – kapta fel a fejét a férfi. Kissé elpirult, mint akit rajtacsíptek valami csínytevésen.

– Akkor miért nem pihen le egy rövid időre? Az orvosi szoba most pár óráig szabad lesz, mert súlyos beteget hoztak, mindenki, aki él és mozog vele van elfoglalva. Nekem is mennem kell!

– Nem, nem tehetem! A betegem mellett kell lennem! Már megyek is! – pattant fel zavartan.

– Legalább a kávét igya meg, doktor úr! És egyébként is vigyáznak rá! Nem történhet semmi baja! Az őröket megkettőzték, így...

– Tudom, kedves, Pamela, de én mégis akkor vagyok nyugodt, ha mellette lehetek – vágott a szavába. – Köszönöm a kávét és azt, hogy aggódik értem, de most inkább a betegem ágyánál virrasztok. Majd, ha túl leszünk a problémákon, kialszom magam – mondta, s amint felhajtotta az utolsó kortyot, indult is vissza a betegszobába.

A két rendőr az ajtó előtt állt, láthatóan komolyan vették a munkájukat.

– Minden rendben? – kérdezte Dean.

– Igen, uram! Csak azt a személyt engedjük be, aki engedéllyel rendelkezik! – felelték szinte egyszerre.

– Remélem is. Épp elég volt a bajból! – mondta, aztán belépett az ajtón. Egyenesen az ágyhoz ment. A felügyelő szemei nyitva voltak, tágra nyílva rémülten meredtek a semmibe.

– Felügyelő úr! Jól érzi magát? – fogta meg a férfi kezét, de az meg sem mozdult, s ettől ideges lett. Egészen közel hajolt az arcához.

– Kérem, felügyelő úr, válaszoljon! Dr. Coogan vagyok! – emelte fel a hangját, de semmiféle reagálás nem történt. Mivel a férfit már levették a monitorról, felkapta a sztetoszkópot, a mellkasára helyezte. Nagyon gyengén, de vert a szíve. Gyorsan ismét visszahelyezte a monitorra, majd egy injekciót adott neki. A műszert figyelte, aztán vett egy mély levegőt. A szívgörbék kezdtek normalizálódni, a szívverés is erősödött, de a veszély még nem múlt el. A megfigyelő szoba felé fordult, a kezével intett, mire a két őr azonnal megjelent.

– Történt valami, uram? – kérdezték.

– Inkább én tenném fel ezt a kérdést önöknek. A felügyelő nem reagál semmire, járt nála valaki?

– Igen. Az egyik orvos.

– Melyik orvos? Volt engedélye? – kérdezte Dean rosszat sejtve.

– Biztosan volt, egyébként a kollégáink nem engedték volna belépni a szobába – válaszolta a magasabbik őr.

– Mit csinált ez az orvos a felügyelővel? – emelte fel a hangját Dean aggódva.

– Semmit!

– Biztosak benne, hogy nem adott neki gyógyszert, injekciót vagy nem vizsgálta meg?

– Nem! Egész idő alatt figyeltünk, láttuk volna, ha bármit tesz. Amikor bejött, az ágyhoz lépett és egészen közel hajolt a felügyelő úr arcához. Néhány pillanatig úgy maradt, majd távozott. Szerintem, csak megfigyelte. Biztos, hogy sem gyógyszert, sem injekciót nem adott neki.

– Ezt én nem értem! – kiáltott fel dühösen Dean, majd kisietett a szobából. Az ajtó előtt elkapta az egyik őr karját.

– Melyik orvos volt a betegemnél? – nézett rá villámló tekintettel.

– A nevét nem tudom, de engedélye az volt. Felmutatta, mire mi beengedtük. Talán nem kellett volna? – kérdezte ijedten.

– A felügyelő nem reagál semmire, a szívverése nagyon gyenge. Emlékezzenek vissza rá, hogy nézett ki az illető?

– Be volt öltözve, ahogy ön is, így nem láthattuk az arcát, csak a szemeit.

– És mi a neve? A nevét csak el tudták olvasni a mellére helyezett névtábláról? – rivallt rájuk vörös arccal az orvos.

– Azt hiszem, nem volt neki névtáblája és bevallom nem is nagyon figyeltem. A kezében lévő engedélyt ellenőriztem.

– És az engedély milyen névre szólt? – vált egyre idegesebbé Dean.

– Nem olvastam el, sajnálom! És te? – fordult a férfi a társa felé.

– Én sem néztem meg a nevét. Biztos voltam benne, hogy az engedély érvényes, és kétszer is járt nála az a férfi. Emlékszel? – kérdezte a másik őrt, aki hevesen bólogatott.

– Igen, így volt, de alig néhány perce ment ki a szobából. Szerintem még el sem hagyhatta az intenzív osztályt!

Dean futni kezdett a nővérszoba felé.

– Pamela! Pamela! – rontott be a szobába.

– Tessék? Valami baj van, doktor úr? – kérdezte a nő és felugrott a székről.

– Igen. A felügyelővel nincs minden rendben. Mondja, ki volt nála, melyik orvos? – kérdezte egész testében remegve.

– Nem tudom, én most jöttem vissza a súlyos betegtől, aki még mindig élet és halál között van. Miért? Történt valami? – kérdezte.

– A felügyelő tekintete megint olyan rémült volt, amikor beléptem, szerencsére még időben érkeztem. A szívműködése is aggodalomra adott okot, mert nagyon gyengén vert és ritmuszavara is volt. Monitorra tettem, hála az égnek jól reagált a gyógyszerekre, s néhány perc elteltével a szív működése kezdett rendeződni, de ettől függetlenül még nem vagyok teljesen nyugodt. Az őrök szerint járt nála egy orvos, de nem tudják megmondani, hogy ki volt az. Nagyon aggódom, Pamela, mert aki meg akarta ölni, köztünk van!

– Megrémít, dr. Coogan! Egyébként most, hogy mondja, amikor befelé jöttem, láttam, amint egy beöltözött orvos kilép az osztályról, aztán eltűnt a lépcsőházban Igaz, hogy csak egy szemvillanásnyi ideig nézett rám, de úgy láttam, mintha a szakálla kilógott volna a maszkból. Persze, erre nem esküdnék meg, mert mint mondtam, alig láttam. Az is meglehet, már én is hallucinálok!

– Azonnal hívni kell a biztonságiakat! – kapta fel a telefont Dean. Gyorsan elmondott mindent, ami történt, aztán a nővérhez fordult. – Lemegyek a földszintre, Pamela! Kérem, figyeljen a felügyelőre! Senki nem léphet be a hozzá! Rendben? – hadarta és már futott is a lift felé.

– Igen, persze! Menjen csak, dr. Coogan! – felelte a nővér, miközben riadt tekintettel nézett utána.

– Nem ment ki senki a főbejáraton? – kérdezte az orvos a portás elé toppanva.

– Nem, nem! Senki! – felelte.

– Biztos ebben?

– Persze! Amióta a rendőrök elmentek, a helyemen ülök, de senkit nem láttam sem bejönni, sem kimenni. Történt valami, doktor úr? – kérdezte, ám az orvos csak a kezével intett és a biztonságiak szobája felé sietett, de ott senkit nem talált, ezért a mentősök részére kialakított bejárathoz igyekezett. Szinte mindenki, aki élt és mozgott, itt volt.

– Dr. Coogan! Sajnálom, de meglógott – tárta szét a karját a középkorú férfi. – Későn jött a jelzés, már kint járt, amikor ön leszólt. A kocsiját azonban még láttuk. Egy fekete dzsip. Mercedes! Azonnal jelentettük a rendőrségnek, szerencsére egy rendőrautó még itt volt, azonnal üldözőbe vették, reménykedjünk, hogy el is kapják. Tartjuk velük a kapcsolatot.

– Nos, akkor még sincs minden veszve! – sóhajtott fel az orvos. – Kérem, ha megtudnak valamit, azonnal értesítsenek!

– Természetesen, dr. Coogan! – felelte.

– Micsoda szörnyűség! Mintha ugyanaz megismétlődött volna, mint amikor az a két rendőr eltűnt a felügyelő szobája elől! Emlékszik, doktor úr? – lépett mellé a portás. – Akkor is beteget hoztak, mint ahogy most is. Lehet, hogy ezt az alkalmat használja ki az az alak? Tudja, hogy ilyenkor mindenki a betegért aggódik, nem figyel másra. Nem gondolja, dr. Coogan? – kérdezte, mire az orvos idegesen bólintott, aztán belépett a liftbe.

A portásnak igaza lehet! Akkor is éjszaka volt és épp beteget hoztak – morfondírozott Dean elgondolkozva. Tényleg, ilyenkor senki nem figyel másra, csakis arra, hogy a veszélyt mielőbb elhárítsa.

– Dr. Coogan! Sikerült valamit megtudnia? – kérdezte Pamela, amint a férfi visszatért az osztályra.

– Sajnos, a gyanúm beigazolódott, akit látott, az tényleg a szakállas emberrabló volt. A felügyelőnek igaza volt, idejött, hogy végezzen vele! És én megint nem voltam a helyemen!

– Nem sikerült elkapni? – nézett rá a nővér.

– Nem, de állítólag egy rendőrautó már a nyomában van. Imádkozzunk, hogy elkapják, mert akkor, de csakis akkor nyugodhatunk meg mindannyian – felelte, aztán a betegszobába sietett.

Hajnal felé Deant telefonhoz hívták.

– Tessék! – emelte fel a kagylót.

– Dr. Coogan?

– Igen, az vagyok!

– A rendőrségről hívom, a nevem Roger Libby! Talán emlékszik rám, egyszer már beszéltünk, amikor dr. Lely-t kereste. Én voltam akkor is ügyeletben.

– Persze! Már emlékszem! Miben segíthetek? – kérdezte.

– Dr. Coogan! Csak szeretném tájékoztatni, hogy megtaláltuk a dzsipet, amelyet a járőrkocsink a kórház kérésére vett üldözőbe. Sajnos, aki vezette megszökött, de azt tudjuk, hogy a dzsip kié.

– Akkor kérem, árulja el! Kié?

– Dr. Mark Haroyé!

– Tessék? Mit mondott? – vonta össze a szemöldökét Dean. – Dr. Mark Haroyé? Biztos ebben?

– Igen, hogyne! Itt van előttem a számítógépen a rendszámtábla alapján megtalált üzemeltető neve és címe.

– Köszönöm, hogy telefonált, és ha bármit megtud, értesítsen!

– Természetesen! Dr. Coogan! Kérdezhetnék valamit?

– Kérdezzen csak!

– Hogy van Ayer felügyelő? Ugye, nem történt baja? Hallottam a kollégáimtól, hogy megint veszélyben volt az élete.

– Nem, szerencsére jól van! – válaszolta idegesen.

– Ez megnyugtatott! Nos, akkor jelentkezem, ha friss hírem lesz – köszönt el a férfi.

Dean alig tudott magához térni döbbenetéből. Hogy Mark lenne a szakállas férfi? Nem, az nem lehet. Vagy talán mégis? Biztos, hogy elmaszkírozta magát és egész idő alatt a bolondját járatta vele. De nem! Amikor Marylou házánál szemben állt vele, felismerte volna és a hangja sem hasonlított az övére. Bár most, hogy visszagondol rá, ismerősnek tűnt...

A feje zsongott, már maga sem tudta, mit higgyen. Csak abban bízott, hogy aki a dzsipet vezette, hamarosan rendőrkézre kerül.

Visszament a kórterembe, ahol a felügyelő már magához tért.

– Dr. Coogan! Maga az? – szólalt meg, amikor az orvos az ágy mellé lépett.

– Igen, én vagyok. Hogy érzi magát, felügyelő úr? – nézett a monitorra, aztán megkönnyebbülten fellélegzett. A műszer tökéletes jeleket mutatott.

– Nem is tudom, olyan furcsán. Mintha mély álomból ébredtem volna. Valahogy a fejem sokkal tisztább. Képzelje csak, körvonalakban ugyan, de kezdek látni! Lehet, hogy visszanyerem teljesen a látásomat?

– Hát persze! Az ideggyógyász és a szemész is azt mondta, ez a vakság csak átmeneti. Az idegi feszültség következménye. Látja, igazuk volt!

– Dr. Coogan! Emlékszem megint néhány dologra!

– Örülök neki! Kérem, mondja el gyorsan! – ült az ágy mellé.

– Magam előtt látom azt a helyet, ahova vittek. A szakállas férfi és a másik. Neki nem láttam az arcát, csak a hangját hallottam. Elég sokáig tartott az út autóval. Valahol egy nagyon csendes, a városi zajtól távol eső helyen álltunk meg. Tiszta levegőt lélegeztem be, amiből arra következtetek, hogy nem a városban voltunk. Akkor vették le a szememről a kötést, amikor egy épületbe léptünk, ahol majdnem teljesen sötét volt. Apró kis ablakon jutott be némi fény, de így sem lehetett tisztán megállapítani, hol is vagyok? Megkérdeztem a két férfitől, hogy hol vagyok, miért hoztak ide, de rájöttem, eltűntek, már egyedül voltam. Csak bedobtak oda, aztán távoztak. A kezemmel tapogattam végig a falat, s egyszerre egy ajtógombhoz hasonló dolgot érintettek ujjaim. Boldog voltam, amikor kitárult, reméltem, hogy talán a menekülés lehetőségére találtam, de tévedtem. Tudja, mi volt az?

– Nem. Mi volt? – kérdezte Dean, aki még a lélegzetét is visszafojtotta, annyira figyelte minden szavát.

– Egy hatalmas ketrec.

– Ketrec?

– Igen, olyan, mint amilyenben a vadállatokat tartják az állatkertben. Amikor átléptem az ajtón, ebbe a ketrecbe kerültem. Ott már semmilyen fény nem volt, alig láttam valamit, de kitapogattam a ketrec falát. Attól féltem, hogy valamilyen vadállat van odazárva, s hamarosan széjjeltép. Ekkor repült a hajamba az a madár, amelynek karmai belemélyedtek a fejembe. Emlékszem, ahogy elöntötte az arcomat a vér. Amikor a szakállas meglátta, üvöltözni kezdett a másikkal, akin végig álarc volt, amiért nem zárta be jól a ketrechez vezető ajtót, majd gondolom, az állatot visszatették a ketrecbe, engem pedig egy székhez kötöztek, aztán… aztán... A férfi hangja elcsuklott, érezhetően a felidézett emlékek hatására teljesen kiborult.

– Jól van, felügyelő úr! Kérem, nyugodjon meg! Pihenjen egy kicsit, nem kell mindent egyszerre elmondania. Nagyon kifárasztja magát.

– Nem, dr. Coogan! El kell mondanom, mert mi van, ha megint elfelejtem? Most kell beszámolnom mindenről, amíg van rá lehetőségem! – kiáltott fel ingerülten a férfi, aztán kissé csendesebben hozzátette: – Jól vagyok, ne aggódjon!

– Rendben van, akkor meséljen tovább! – tette tenyerét nyugtatóan a takarón nyugvó kezére. Minden idegszálával a férfire tapadt, aki folytatta.

– Amikor a székhez kötöztek, éreztem, hogy valami baj fog történni velem. A szakállas a hátam mögé állt, a két kezét a fejem tetejére tette. Azt hittem, meg akar ölni, de nem. Hirtelen valahonnan láng csapott fel körülöttem, éreztem a forróságot. Kértem, könyörögtem, hogy segítsenek, mert megégek, de természetesen még jó néhány percig nem történt semmi. Amikor már a láng iszonyúan égette a bőrömet, a fájdalmat nem bírtam tovább, hirtelen elsötétült minden, aztán itt tértem magamhoz az ágyban. Hogy mi történt azután, arra nem emlékszem.

– Akkor azt sem tudja, hogy került a fák közé, ahol dr. Lely önre talált? – kérdezte Dean.

– Nem. Azt hiszem, elvesztettem az eszméletemet, attól a szörnyű fájdalomtól, amelyet az a forró láng okozott. Dr. Coogan! Nem lehet, hogy ettől a szörnyű fényes lángtól vakultam meg? Tudja, most, hogy visszagondolok rá, még soha nem láttam ehhez hasonlót. Szörnyen bántotta a szemem. Mi van, ha mégsem fogok látni többé, mert teljesen tönkrement a szemem? Ha annyira roncsolódott? Az az érzésem, hogy a vakság, nem a sokk miatt, hanem attól a fényes, vakító lángtól következett be és a pihenés vajmi keveset használhat.

– De hisz az imént mondta, hogy körvonalakat már lát. Kérem, ne adja fel!

– Mi van, ha az a sérülés, amit a kiugróan magas vérnyomásnak hitt a szemész, nem az? Ha ennek a fénynek nyomait látta és csak ezután derül ki, hogy tévedett?

– Igen, minden meglehet, felügyelő úr, de szerintem, a tényleg így lenne, akkor körvonalakat sem látna, aztán van még valami, ami roppant érdekes: sehol nincs nyoma az égésnek. Higgyen inkább a szakembernek! Kérem, legyen türelmes! Meglátja, hamarosan ismét látni fog!

– Dr. Coogan! Van még valami, ami hirtelen eszembe jutott, de nem tudom hova tenni.

– Ezt meg hogy érti? – nézett rá az orvos.

– Most hirtelen úgy tűnik, hogy valaki idejött hozzám az ágyhoz, kezét a fejemre tette, majd ismét láttam azt a hatalmas lángot, éreztem a forróságot, ahogy egyre jobban éget az erős fény. Aztán tisztán hallottam a szakállas hangját, amint közelről beszélt hozzám. Azt mondta, nem menekülök, a lángok beborítják a testem, éreztem, hogy igazat beszél. Kiáltani akartam, de hang nem jött ki a torkomon, aztán hirtelen megszakadt minden. Tudom, hogy butaság, amit mondok, de úgy érzem, nem álom volt, bár a nővér azt állítja. Kérem, mondja meg, dr. Coogan, ön itt volt végig velem?

– Felügyelő úr! Amit elmondott, az tényleg nem álom. A szakállas itt járt, amíg én az orvosi szobában voltam, de még időben érkeztem. Pamela nővér csak nem akarta felizgatni.

– Ezek szerint elkapták az őrök azt az átkozott gazembert? – kérdezte Ayer.

– Nem, sajnos sikerült meglógnia, de egy rendőr kocsi üldözőbe vette. A nyomában vannak.

– Hát ez nem valami bíztató. Szerintem ez az ember olyan, akár a kámfor, vagy a kaméleon.

– Valami azonban kiderült. A rendszám alapján beazonosították a kocsit, amelyet a szakállas vezetett. Egy dzsipről van szó...

– Miért nem ezzel kezdte? Ez már valami! Ezek szerint tudjuk, hogy kié a dzsip! A címe alapján elkapjuk a szemetet! De miért ilyen elkeseredett? – kérdezte.

– Azért, mert dr. Mark Haroy a járműtulajdonosa.

– Tessék? – kapta fel a fejet a felügyelő.

– Jó1 hallotta, uram! Dr. Mark Haroy, a kollégám és „jó barátom" a tulajdonosa. Nos, még mindig azt hiszi, hogy tévedtem, amikor rá gyanakodtam, és azt mondtam önnek, hogy elárult?

– Nem is tudom, mit mondjak, dr. Coogan. Most alaposan meglepett, de nem szabad elhamarkodottan következtetéseket levonni, mert ugye, a dzsipet el is lophatta a szakállas. Az, hogy már tudjuk, kinek a tulajdonában van a jármű, még nem jelenti azt, hogy ő ült benne.

– Nézze, felügyelő úr! Nekem első perctől kezdve nagyon gyanús volt Mark közeledése hozzám azok után, hogy halálos ellenségek voltunk, s azon sem csodálkoznék, ha kiderülne, Mark a szakállas!

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy, hogy szépen felragasztott magának egy bajuszt és egy szakállt. Magának magyarázzam, aki munkája során már biztosan találkozott ilyen

bűnözővel? Úgy el lehet maszkírozni egy embert, hogy még az anyja sem ismer rá.

– Ebben igaza van, dr. Coogan, csak azt nem értem, amikor szemtől szemben állt dr. Lewis házában vele, akkor nem jött rá esetleg a hangjából, vagy a mozdulataiból, hogy ő a kollégája?

– Ez eszembe sem jutott akkor. Azt hiszem, egyáltalán nem voltam magamnál a döbbenettől. Ha ő állt is ott, nem vettem észre, annyira elvakított a féltékenység, a harag. És egyébként is, ön is beszélt vele többször. Nem találta ismerősnek a szakállas hangját? – kérdezte.

– Nem. Bevallom, egyáltalán nem ismertem dr. Haroy hangjára benne, de persze elváltoztathatta a hangját, mint ahogy a külsejét is, ám reménykedjünk, hogy hamarosan fény derül mindenre. Apropó. Kiadták a körözést a felkutatására? – kérdezte.

– Igen. Amikor bementem dr. Lely-hez, elintéztem. Talán jó lenne egy fantomképet készíteni Markról szakállal, bajusszal, nem gondolja?

– Szerintem nincs rá szükség, hisz a szakállasról már készült fantomkép, ha tényleg ő a doktor, akkor fölösleges még egy ugyanolyan képet megjelentetni.

– Igaza van! – bólintott az orvos, miközben kesernyésen elmosolyodott. – Már csak azt nem értem, mi történhetett Mark házában? Lehet, hogy megtámadta egy madár? – próbálta meg viccel elütni.

A felügyelő azonban felkapta a fejét.

– Hát, ha olyan harcias volt, mint amelyik engem támadott meg, akkor megértem a vérfoltokat, bár igazából nem túlzottan nagy testű állat volt, mégis azt hiszem, képes lett volna akár halálosan is megsebezni. Kár, hogy nem láttam, hogy milyen volt. Csak a kezemmel tapogattam ki, elég nagy testű, a csőre hegyes, éles. És tudja, hogy mire emlékszem még?

– Mire? – kérdezte Dean.

– Állandóan a szememet akarta kivájni, de csak a homlokomat érte el. A sebek még biztosan látszanak! Veszedelmes egy madár, még soha nem láttam ilyet.

– Felügyelő úr! A toll, amit a markában tartott fekete volt, mint a tőlem megszökött két állaté. Elképzelhető, hogy épp olyan madár támadta meg, amilyet Jane Benett hagyott nálam megőrzésre, s amelyet Gill Klug boltjában vásároltam, de azok nem voltak ilyen vadak, vagyis engem nem támadtak meg egyszer sem – mondta elgondolkozva.

– Tudja, dr. Coogan, hogy hányféle madár van, amelyik egyformának tűnik, de mégsem az?

– Igen, ez igaz. Ránézésre én is feketerigónak gondoltam, bár a teste jóval nagyobb volt, de más különbséget nem láttam rajta. Azt hiszem, van még valami, amiről nem beszéltem, mert azt hittem, nincs jelentősége, de most egyre inkább azt gondolom, nagyon is van: a madártollról.

– Amelyet a markomban talált? – kérdezte a felügyelő.

– Nem, amit én kaptam borítékban. Pontosan ötöt.

– Tessék? Valaki küldött önnek borítékban öt madártollat?

– Nem, nem egy borítékban ötöt, hanem egymás után. Az elsőt Marylou, a másodikat és harmadikat Jane, valamint Mr. Thorpe, a negyediket pedig Gill halála után. Az ötödiket ma reggel. És mindannyiszor kaptam egy-egy különös telefonhívást is.

– Miféle telefonhívást? Ezt meg hogy érti, mitől volt különös? – kérdezte a felügyelő. Kissé feljebb csúszott a párnán.

– Emeljem fel az ágyat, szívesebben ülne? – lépett mellé az orvos;

– Igen, megköszönném.

Dean megemelte az ágyat, aztán visszaült a székre.

– Visszatérve a telefonokra. Amikor felvettem a kagylót, egy hátborzongató ordítást hallottam, melyhez hasonlót sohasem. Szinte elállt a lélegzetem tőle. Épp úgy, mint amikor Mark házában jártam. Ott is ezt hallottam. Emlékszik, felügyelő úr, elmeséltem, hogy belépem a házba. Megcsúsztam, majdnem elestem. Ekkor megszagoltam a ragacsba mártott ujjamat, és amikor rájöttem vér, megrémültem. Talán leküzdöttem volna a rémületemet, ha nem hallom meg azt az ordítást, amelyet soha nem felejtek el. Amíg élek, a fülemben hallom. Ekkor fordultam meg és hanyatt homlok rohantam ki a házból.

– Ez nagyon érdekes, dr. Coogan. Most már én is úgy érzem, tényleg van köze a haláleseteknek a madárhoz, csak azt nem tudom, hogy mi? Vér, tollak...

– Nos, ha megtalálnánk Markot, biztosan kiderülne – sóhajtott fel Dean. – Azt hiszem, aludnia kellene, felügyelő úr. Nyugodt lehet, többé nem mozdulok. Itt maradok az ágya mellett, s mivel az őrséget is megkettőztük, remélem, most már tényleg biztonságban vagyunk.

A felügyelő kinyújtotta a kezét, az orvos megfogta az ujjait.

– Mindent köszönök, doktor úr! Maga is nagyon fáradt, látom az arcán és...

– Mit mondott, felügyelő úr? Látja az arcomon? Csak nem azt akarja mondani, hogy megint lát? – ugrott fel Dean.

– Istenem, igen! – kiáltott fel meglepődve. – Egyre tisztábban és élesebben. El sem hiszi, milyen boldog vagyok! – szorította meg a fiatal orvos kezét,

– Ez ám a jó hír. Már sokkal jobban érzem magam! – nevetett fel Dean. – Ennek ellenére, nem hagyom magára. Itt töltöm az éjszakát, amiből már csak néhány óra van hátra – mondta és leült a székre.

A felügyelő hamarosan elaludt, Dean pedig közelebb húzta az öblös fehér bőrfotelt, amely a sarokban állt. Egy plédet terített magára. Megpróbált pihenni, mert már alig állt a lábán. Nem is telt bele tíz perc, már ő is aludt, de álma nem tartott sokáig, csupán egy jó félóráig.

Arra riadt, hogy valaki a vállát rázza.

– Mit történt? – ugrott fel idegesen. Csak akkor nyugodott meg, amikor rájött, Pamela áll mellette.

– Semmi, kérem, nyugodjon meg, dr. Coogan! Telefonon keresik a rendőrségtől.

– A rendőrségtől? Ilyenkor? – nézett rá kábultan, de aztán kitisztult a feje, Talán elfogták Markot.

– Nekem is furcsának tűnt, de azt mondta az illető, hogy nagyon fontos, sürgős dologról van szó.

– Jól van, megyek, Kérem, maga maradjon itt, amíg vissza nem jövök! – hagyta el a szobát és a telefonhoz sietett. – Tessék, dr. Coogan! – szólt bele.

– Bocsásson meg, doktor úr, hogy zavarom, de szeretném megkérni, hogy most azonnal jöjjön be a rendőrségre! Roger Libby vagyok! Elfogtuk a szakállast, jó lenne, ha azonosítani tudná.

– Ennek igazán örülök, de nem lehetne inkább reggel? Tudja, nem szeretném a felügyelőt magára hagyni!

– De hisz ott van az őrség, mi baja lehet? Mivel ön találkozott vele, csakis ön tudja azonosítani, na persze még a felügyelő úr is, de rá most nem számíthatunk. Kérem, ha tud, feltétlenül jöjjön be most azonnal!

– Rendben. Máris indulok! – mondta és letette a kagylót.

– Valami baj van, dr. Coogan? – kérdezte Pamela, amikor a férfi visszament a szobába.

– Nem, nem! Elfogták a szakállast és arra kértek, hogy azonnal menjek be azonosítani. Jobban örültem volna, ha reggel kell bemennem, de azt mondták, nagyon fontos, hogy mielőbb kiderüljön, tényleg ő az, akit keresünk. Így hát mennem kell! Magára bízom a felügyelőt, Pamela! Kérem, nagyon vigyázzon rá!

– Nem lesz semmi baj, menjen csak nyugodtan, dr. Coogan! Remélem, végre rács mögé kerül az a szemét alak és megnyugodhatunk.

– Én is bízom benne! – indult az ajtó felé.

– Dr. Coogan! Kérem, várjon! – hallotta meg a felügyelő hangját.

– Igen? – fordult vissza. Azt hitte a férfi alszik.

– Hallom, hogy elfogták a szakállast!

– Valóban, most kaptam a jó hírt. Arra kértek, hogy azonnal menjek be, hogy szembesíthessenek vele. Bevallom, nem szívesen hagyom itt, de mit tegyek? Hálát kell adnunk az égnek, hogy végre elkaptuk azt a gazembert.

– Nem hiszem, hogy bármi bajom lenne, hisz olyan sokan vigyáznak rám. Már jobban vagyok, nem egy magatehetetlen, kiszolgáltatott vak ember! És ha tényleg elfogták az elrablómat, nincs mitől tartanunk. Menjen csak nyugodtan, doktor úr! Kivel beszélt a rendőrségtől? – kérdezte a felügyelő.

– Roger Libby ügyeletes tiszttel. Mindig érdeklődik ön után.

– Ő igazán rendes ember! – mosolyodott el a felügyelő.

– Nos, nem is késlekedem tovább, megyek! Amint végeztem, jövök, hogy tájékoztassam! – intett a kezével Dean, azzal elsietett.

Amikor beért a rendőrségre, egyenesen az ügyeletes tiszthez lépett.

– Jó estét Roger Libby! – lépett a férfihez, aki ráemelte a tekintetét.

– Jó estét, uram! Parancsoljon, bár nem vagyok Roger Libby, ő szabadnapos, nincs szolgálatban – mondta udvariasan.

– Bocsásson meg, nem értem. Talán egy jó félórája lehet, felhívott, hogy jöjjek be, szembesítés miatt, mert elfogták a körözött szakállas férfit.

– Nem, itt valami tévedés lehet. Nem fogtunk el semmiféle szakállas férfit és én biztos, hogy nem telefonáltam önnek.

Az orvos hátán végigfutott a hideg.

– Csapdába csaltak, én pedig belesétáltam! Tudja, mit jelent ez, uram? Veszélyben van az élete! – mondta egész estében remegve, s már futott is kifelé.

– Kinek? Kiről beszél, uram? – kiáltott utána az ügyeletes tiszt, majd a fejét csóválta. – Szegény, biztosan nincs ki mind a négy kereke! – mondta, majd a megcsörrenő telefon felé nyúlt.

Dean úgy hajtott, akár egy őrült. Szemei előtt már látta a felügyelőt holtan. Alig várta, hogy leparkoljon. Szerencsére alig volt forgalom, így a félórás utat felére rövidítette.

Felrohant a lépcsőn és belépett a liftbe. Remegő ujjal nyomta be az ötös gombot. Szinte feltépte az ajtót, úgy sietett.

Az intenzív osztályra lépve egyenesen a felügyelő szobája felé sietett. Ideges volt, mielőbb látni akarta, hogy minden rendben van vele.

A két őr az ajtóban állt, minden nyugodt volt. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, ám amikor belépett a szobába, megijedt. Az ágy mellett ugyanis egy orvos állt és épp injekciót adott be a férfinek.

– Maga meg mit csinál? – kiáltott fel Dean. Két lépéssel mellette termett, ám a következő pillanatban már a földön ült, s mire magához tért döbbenetéből, az orvos már nem volt sehol.

– Őrség! Őrség! – kiáltotta el magát. A megfigyelő szobából és az ajtó elől is berontott a két őr.

– Mi történt, doktor úr? – kérdezték értetlenül bámulva rá.

– Maguk meg mit csinálnak? Nem látták, hogy rám támadt? Azonnal menjenek és kapják el! Meg akarta ölni a felügyelőt! Értesítsék a biztonságiakat, hogy zárjanak el minden kijáratot! Most itt van a lehetőség, hogy végre elkapjuk! – kiabált magából kikelve, aztán a felügyelőhöz fordult, vizsgálni kezdte a férfit, aki láthatóan nem volt magánál.

– Felügyelő úr! Kérem, felügyelő úr, nyissa ki a szemét! – szorította meg a karját, de a férfi nem mozdult.

A szívverése kissé szapora volt, de egyébként semmi eltérést nem tapasztalt. Vajon ki lehetett ez az ember és mit adott be neki? Lehet, hogy a szakállas volt? – futott végig a hátán a hideg. Azonnal egy laborvizsgálatot kell végeznie, hogy még megmenthessék, ha netán...

– Dr. Coogan! Dr. Coogan! Nem tudom mi lehet az, de olyan nagy a felfordulás odakint! – robbant be az ajtón Pamela nővér izgatottan, így félbeszakította az orvos gondolatait.

– Pamela! Kérem, azonnal vegyen le vért a felügyelőtől, és soron kívül kérje az eredményt! Valaki itt járt, amikor beléptem a szobába, injekciót adott be neki, s amikor rászóltam, hogy mit csinál, fellökött és elmenekült. Nem mehettem utána, mert a felügyelőt nem hagyhattam magára, de remélem sikerül elkapni!

– Édes istenem! Mikor lesz ennek vége? Ezek szerint nem a szakállastól kell tartanunk, mert ő már rács mögött van, ugye? – nézett az orvosra, aztán gyorsan elszorította a férfi karját. A keze remegett, alig találta el a vénáját.

– Nem, Pamela, sajnos a szakállast nem fogták el! Csapdába csaltak, nem telefonált senki a rendőrségről. Az egyik ügyeletes tiszt nevét

használták fel arra, hogy engem eltávolítsanak, hogy az az átkozott a felügyelő közelébe férkőzhessen. És majdnem megint sikerült neki!

– Ez félelmetes, dr. Coogan! Most már tényleg félek! – nézett rá sápadtan.

– Reméljük, végre most tényleg elfogják! Most menjen kérem, adja le a vért. Mondja meg, hogy nagyon sürgős!

– Igen, doktor úr! – sietett el a nővér.

Dean az órájára nézett. Hajnali fél öt volt. Már kezdett világosodni. Az ágy mellé lépett, felhúzta a felügyelő szemhéját. Néhány reflexvizsgálatot végzett, amely megnyugtató volt. A férfi egyenleges légzése is arra engedett következtetni, hogy még időben érkezett, de persze csak akkor lélegezhet fel, ha megkapja a laboreredményeket.

Hirtelen eszébe jutott a fecskendő. Talán eldobta az illető, amikor megzavarta. Lehajolt, alaposan körülnézett, de nem találta. Biztosan magával vitte az átkozott! – dühöngött, miközben minden pillanatban az ajtó felé nézett, alig várta, hogy végre jöjjön valaki és elmondja a jó hírt, miszerint elkapták a szakállast. Ő nem hagyja magára többé egyetlen pillanatra sem!

Az ajtó végre feltárult. Dr. Coogan elsápadt, majd egész testében remegni kezdett. Kitágult szemekkel meredt az alakra, akiben felismerte azt az orvost, aki fellökte. Végre magára talált. Keze ökölbe szorult, végtelen harag öntötte el. Felkapta az éjjeli szekrényen lévő teás kancsót és villámló tekintettel nézett rá.

– Maga szemét alak! Még volt képe visszajönni? Azt gondolta, magára hagytam a felügyelőt és most befejezheti azt, amit megjelenésemmel megzavartam? Hát nagyon téved! A közelébe nem engedem! – emelte fel a kancsót.

– Ne! Kérlek, Dean, ne tedd! – szólalt meg az illető, s a következő pillanatban lerántotta az arca elől a maszkot.

– Dr. Eden! Maga? – nézett rá döbbenten. Alig akart hinni a szemének. Már semmit nem értett. Mindenre gondolt, csak arra nem, hogy dr. Eden akarta megölni a felügyelőt.

– Igen, én, de nem úgy van, ahogy hiszed, fiam! – lépett közelebb, ám az orvos rákiáltott.

– Ott álljon meg, ahol van, dr. Eden és többé ne szólítson fiamnak! Egy lépéssel se jöjjön közelebb, mert olyat teszek, amit magam is megbánok! Azt hittem, ön tisztességes, becsületes ember. Istenem,

mekkorát tévedtem! Felnéztem magára az egyetemen, a példaképem volt! Hogy tehette ezt, dr. Eden? És én még magától vártam segítséget!

– Kérlek, Dean, hallgass meg! Mindent meg tudok magyarázni! Nem akartam megölni a felügyelőt, ellenkezőleg, segíteni jöttem!

– Segíteni? Talán inkább átsegíteni a felügyelőt a másvilágra!

– Nem! Szó sincs róla! – rázta meg a fejét az idős ember.

– Sajnálom, dr. Eden, de nem vagyok kíváncsi a magyarázatára!

– Pedig meg fogsz hallgatni, fiam! Ne akard, hogy kényszerítselek rá! Tudod, hogy megtehetem! – mondta. A szeméből különös fény áradt. A fiatal orvos szinte beleborzongott.

– Hát itt van! Gyertek, megtaláltam! – jelent meg az ajtóban egy őr, majd vagy tíz rendőr rohanta le az idős férfit. Két kezét hátracsavarva megbilincselték.

– Nagy hibát követsz el, Dean, még meg fogod bánni, hogy nem hallgattál meg! – suttogta dr. Eden, miközben elvezették.

A felügyelő kinyitotta a szemét, majd nagyot ásítva megszólalt.

– Dr. Coogan! Valami baj van? Olyan sápadtnak látom! – szólalt meg.

– Hála az égnek, felügyelő úr! El sem hiszi, milyen boldog vagyok, hogy magához tért! – szorongatta meg a kezét.

– Miről beszél, doktor úr? Magamhoz tértem? De mi az? Talán elájultam, vagy mi? – nézett rá meglepődve.

– Igen, így is lehet fogalmazni, de szerencsére minden rendben van.

– Mi történt, dr. Coogan? Kérem, mondja el!

– Nos, nem is tudom, okos dolog-e most terhelni önt ezzel, amikor alig tért magához.

– Kérem, higgye el, jól vagyok! Vizsgáljon meg, ha nem hiszi! – kérlelte könyörögve.

– Dr. Coogan! – sietett be Pamela nővér a szobába. – Itt vannak a leletek! – adta a kezébe és távozott.

Az orvos átnézte, aztán elmosolyodott.

– Azt hiszem, most már elmondhatom, hogy mi történt – nézett a felügyelőre, aki várakozással telve figyelte. – Szóval, bementem a rendőrségre Roger Libby hívására, de képzelje el, nem is volt szolgálatban. Kiderült, nem ő telefonált, nem is fogták el a szakállast. Csapda volt az egész, hogy engem eltávolítsanak maga mellől. Érti?

– Tessék? Ezt meg hogy érti? – vonta össze a szemöldökét a férfi.

– Ahogy mondtam. Valaki Libby nevében felhívott, hogy elcsaljon a kórházból. Már azt is tudom, hogy ki volt.

– Dr. Mark Haroy, ha nem tévedek!

– De igen, téved, felügyelő úr! Nem Mark volt, hanem egy volt tanárom az egyetemről. Dr. Eden! Amikor visszajöttem, a szobába lépve itt találtam az ágya mellett, amint épp injekciót adott be önnek. Amikor megkérdeztem, hogy mit csinál, szó nélkül fellökött és eltűnt. Az őrök és a biztonságiak üldözőbe vették, s egyszer csak megjelent az ajtóban. Én meglepetésemben nem tudtam mit tegyek, felkaptam a teás kancsót, azzal akartam leütni, ám ekkor mielőtt megszólalt, levette a maszkot. Akkor ismertem fel benne régi tanáromat, aki egyébként egy nagyon neves és elismert pszichológus. El sem hiszem, hogy ilyesmire képes, az ő korában!

– De miért akart engem megölni, amikor nem is ismerem! Vagy talán elkövettem valamit ellene, amiért haragszik, csak én nem emlékszem rá?

– Nem tudom, felügyelő úr, de majd minden kiderül. Azt akarta elhitetni velem, hogy nem állt szándékában ártani önnek. Szerette volna, ha meghallgatom, de természetesen elutasítottam. Megmondtam neki, hogy nagyot csalódtam benne, pedig a példaképem volt. Mindig kitüntetett a figyelmével, a kedvence voltam. Nem értem, egyáltalán nem értem, miért akarta megölni magát, felügyelő úr, hisz nem is ismerte. Vagy talán rács mögé juttatott valakit, aki közel állt hozzá. Ki tudja? Azt azonban már tényleg nem értem, miért haragudott Maryloura és a többi áldozatra? Mert a jelek szerint ő áll a haláluk mögött, nem gondolja? – mondta és csak most döbbent rá, hogy milyen ostoba volt, amikor hozzá fordult. Épp hozzá!

– Meglehet, de nem ő volt, aki elrabolt engem, doktor úr, hanem a szakállas, meg a másik. Ön azt mondta, a tanára idős ember, ezek pedig nem voltak öregek!

– Ez nem jelent semmit, könnyen lehet, dr. Eden az irányító, aki csak kiadta a parancsot. Remélem, hamarosan kiderül, van-e köze a többiek halálához, hisz ne feledkezzünk el róla, önt is életveszélyes állapotban hozták be ide a kórházba. Gondolom, már a rendőrségen van és kihallgatják. Csak idő kérdése, hogy minderre választ kapjunk!

– Nekem ott lenne a helyem, dr. Coogan, ehelyett itt fekszem! – sóhajtott fel keserűn.

– Most az a legfontosabb, hogy ön teljesen rendbe jöjjön. Egyébként, gondolom a kollégái mindent megtesznek, hogy kiderüljön az igazság.

– Igen, igaza van. A kollégáim tudják a dolgukat, ő pedig mindent el fog mondani. Erre meg van a megfelelő módszerünk! Csak idő kérdése, hogy a szakállas és a társa is horogra akadjon – mondta a felügyelő.

– Most jó lenne, ha pihenne, felügyelő úr! Bízza a társaira az ügyet, s ha így megy, hamarosan ön is visszatérhet a munkájához, de semmit nem sietünk el. Egy alapos vizsgálásnak vetjük alá, aztán ha mindent rendben találunk, beszélhetünk a távozásáról.

– Tényleg így gondolja, dr. Coogan? – csillant fel a férfi szeme.

– Ha a vizsgálat eredményei ezt igazolják, elengedem, de csakis akkor! A szívműködése tökéletes, mintha csoda történt volna önnel!

– Köszönöm, amit értem tett és tesz, doktor úr! Kérem, engedje meg, hogy megszorítsam a kezét!

– Nincs mit megköszönnie, hisz csak a munkámat végzem! Most pedig tényleg pihenjen. Nekem van egy kis dolgom, Pamela itt marad önnel – indult kifelé.

Miután a felügyelőt a nővérre bízta, elhagyta a kórházat. Beült a kocsijába és elhajtott. Majd jó fél óra múlva leparkolt dr. Eden rendelője előtt. Tudta, hogy délelőtt nincs senki az épületben, mert csak délután rendel. Maga sem értette, hogy miért, de szét akart nézni odabent. Abban biztos volt, hogy a rendőrök a lakásán már jártak, de talán a rendelőjéről még nem tudnak. Ha egy kis szerencséje van, akkor előttük juthat be.

Óvatosan közelítette meg a bejáratot, s legnagyobb bánatára, le volt pecsételve. Ez azt jelentette, hogy sajnos, a rendőrség megelőzte. Tekintete a levélládára esett, melyből valami kilógott. Megfogta a sarkát, aztán kirántotta. Egy papírdarabot tartott a kezében, melyen semmi más nem volt, csak egy cím. Gyorsan visszarakta és a kocsijához sietett. – Ha már egyszer nem sikerült bejutnom a rendelőbe, megnézem, miféle cím lehet ez? – motyogta, azzal beindította a motort.

Manhattan külső részében járt, több embert megkérdezett, mire végre megtalálta azt az elágazást, ahol le kellett fordulnia a címhez vezető mellékútra. Egy fás, bokros részen vezetett át a keskeny kitaposott földút, amikor hirtelen felbukkant előtte egy épület. Közel, s távolban nem látott egyetlen házat sem. Megállt, kiszállt a kocsiból, gyalog indult tovább. Az épülethez érve elkiáltotta magát.

– Van itt valaki?

Semmi válasz nem érkezett. A ház, de a környezete is arról tanúskodott, hogy nem lakja senki. Közelebb ment a bejárathoz, majd öklével jó hangosan dörömbölni kezdett, ám bentről semmiféle mozgást nem hallott.

Megpróbálta kinyitni az ajtót, de kulcsra volt zárva. A jelek szerint biztos, hogy nincs itt senki. Miért van mégis olyan érzése, mintha nem lenne egyedül? Körbehordta tekintetét, centiméterről centiméterre. Az

udvaron sem lábnyomot, sem autó kerekének nyomát nem látta, teljesen elhagyatottnak tűnt minden.

Valami mégis arra kényszeríthette, hogy ne menjen el. A lába előtt egy vékony vaslemezt talált. Felemelte és az ajtó résébe helyezte. Addig erőlködött, amíg a zár engedett, az ajtó feltárult. Belépett az előtérbe, ahol elég sötét volt. Jól kitárta, hogy jöjjön be némi fény, majd elindult befelé. A nap fénye beáradt a helyiségbe, ám még így sem volt világos, de legalább már tudott tájékozódni. Egy ajtót vett észre, melyet szintén fel kellett feszítenie. Meglökte a kezével, hogy teljesen belásson, de ott még sötétebb volt. Kereste a villanykapcsolót, s amikor megtalálta, felkattintotta, de a fény nem gyulladt ki. Nyilván kikapcsolták az áramot! – gondolta. Elindult a fal mellett. Amint tett két lépést, valami különös neszt hallott.

– Van itt valaki? – kiáltotta el magát megint, mire iszonyú ordítás hasított a levegőbe. Épp olyan, mint amilyet a telefonban és Mark lakásában hallott, csak ez most közvetlen közeléből érkezett. Érezte, hogy a hátán végig folyik a víz. Legszívesebben elfutott volna, de mégis maradt. Most, bármi történjék, a végére jár ennek a rejtélynek.

– Kérem, szólaljon meg, ha itt van! Segíteni szeretnék! – mondta nem valami határozottan, miközben erőteljesen meresztgette a szemeit, hátha észreveszi a hang gazdáját, de semmit nem látott és választ sem kapott.

Remegő kézzel tapogatta végig a falat. Fülét megütötte egy új hang: hallotta a szuszogást, tudta, biztosan tudta, hogy valaki van a helyiségben, csak abban nem volt biztos, hogy ember, vagy állat az, aki ilyen velőtrázóan ordított az imént. Eszébe jutott a felügyelő, akit egy madár támadott meg. Mi van, ha rá pedig egy vadállat vár? Ők jól látnak a sötétben, s ha támad, még védekezni sem tudna.

Megijedt, ezért úgy döntött, inkább visszamegy a kocsihoz és felhívja a rendőrséget. Jobb, ha nem kockáztatja az életét. Megfordult, de a következő pillanatban megmerevedett. Erős szorítást érzett a lábán. Azt hitte, hogy elájul, de aztán összeszedte minden erejét. Kényszerítette magát, hogy megnyugodjon. A lábán a szorítás enyhült. Lassan rájött, hogy nem állat fogai, hanem emberi kéz ujjai tartják fogva, s ettől egy kicsit megkönnyebbült

– Kérem, kicsoda maga? Engedjen el, segíteni szeretnék! – próbálkozott újra, de az ujjak most erősebben szorították, majd a következő pillanatban nagyot rántottak rajta. Dean elvesztette az egyensúlyát, a földre zuhant. Szerencsére két kezét előre tartva esett, így nem történt komolyabb baja.

Szeme megszokta a sötétséget, s halványan látta a test és a két kar körvonalát, de mást semmit. Tudta, hogy nincs más választása, mint meggyőzni az illetőt, hogy nem ellenségként jött.

– Kérem, engedjen el! Nem rossz szándékkal jöttem, mint már mondtam, segíteni szeretnék!

A két kéz ujjai most már olyan erősen szorították, hogy Dean feljajdult. Kezdett egyre jobban rádöbbenni, hogy ostobaságot csinált, akárcsak a felügyelő, amikor egyedül akarta elfogni a szakállast. A szakállas! Az átkozott szakállas! És átkozott Mark! Ha akkor nem hallgat rá, hanem azonnal elmond mindent a felügyelőnek, már rég elkapták volna! Sok borzalomtól megkímélte volna magát és a felügyelőt is. Megpróbálta elrántani a lábát, de nem sikerült. Erezte, hogy az ujjak abban a pillanatban erősebben szorítják, a szuszogás is hangosabb, gyorsabb lett. Mielőtt észrevehette volna, a kezek leszíjazták. Feküdt a hűvös földön, mely egy ideig jól esett felhevült testének, de aztán fázni kezdett.

– Kérem, oldozza el a lábamat, megígérem, nem mozdulok el innen, de már elzsibbadt és nagyon fázom a földön.

Választ azonban nem kapott, a szorítás sem gyengült. Egy kattanást hallott, majd ismét felcsendült a fejében a zene. Dean úgy érezte, megőrül. Ez nem lehet igaz! Két tenyerét a fülére helyezte, de akkor is hallotta. Megpróbált helyzetet változtatni. Felemelte a fejét, s abban a pillanatban szárnysuhogást hallott, majd iszonyú fájdalmat érzett, s tudta, egy madár karmai dús göndör hajába gabalyodtak. Fejbőre égett, amint élesen felkarmolta, aztán csőrével a homlokába kapott. A vér azonnal kiserkent, majd végigfolyt az arcán. Mintha mindaz, amit a felügyelő elmesélt, most megelevenedett volna. Saját bőrén tapasztalta, amit a férfi átélt. A szíve nagyot dobbant. Mi van, ha ő is úgy végzi, de neki nem lesz olyan szerencséje, hogy rátaláljanak? Egész testében remegett, szinte összekoccantak a fogai, miközben megpróbált kiszabadulni.

Hirtelen hangos sziréna hasított a csendbe. Dean szeme elhomályosult. Isten nem hagyhatja magára, s bár nem volt vallásos, ebben a helyzetben el kellett hinnie, hogy csakis ő az, aki segítségére lehetett. Egyre közelebbről hallotta a hangokat, majd hamarosan lépések zaja dübörgött a lépcsőn.

– Itt vagyok! Kérem, segítsenek! – kiáltotta el magát, hamarosan erős elemlámpák fénye világította be a helyiséget. – Hála az égnek! Ha nem jönnek, ki tudja, mi történt volna velem! – mondta, amikor meglátta az egyenruhás rendőröket, akik a hóna alá nyúlva felemelték, majd kiszabadították. A madár rémülten csapkodott a szárnyaival, ezzel iszonyú

fájdalmat okozva neki, mert éles karmai még mélyebben hasítottak fejébe. Csak nagy nehezen tudták megszabadítani a vergődő állattól.

Dean nem töltött el túlságosan hosszú időt, talán csak másfél-két órát a sötét helyiségben, mégis amikor kilépett a napfényes udvarra, úgy érezte, megvakul. Két kezét a szeme elé kapta, s csak hosszú percek múlva volt képes körülnézni.

– Mark! Mark! Hát mégis igaz? – kiáltott fel, amikor meglepődve megpillantotta maga mellett a földön kuporgó kollegáját. – Mondd, miért tetted ezt velem? – kérdezte, de a férfi helyett valaki más válaszolt.

– Nem, Dean! Mark nem követett el semmit! - hallotta meg a háta mögül dr. Eden hangját, akit bilincsbe verve két rendőr fogott közre.

Először meglepődött, amint meglátta, de aztán magára talált.

– Hát persze, hogy nem követett el semmit! Mint hogy maga sem, ugye, dr. Eden? Csak megöltek négy ártatlan fiatal embert.

– Tévedsz, Dean! Mark semmiről nem tudott. Ő is épp olyan áldozat, mint amilyen te vagy!

Dr. Coogan megfordult, amikor a házból egy másik férfit hoztak elő. Szakállas volt és bajuszos, elegáns ruhában feszített. A kezében egy magnót tartott, majd vigyorogva magasra tartotta, hogy Dean jól hallja. Azt a zenét játszotta, amely oly sok keserű órát okozott számára. Megkönnyebbült, amikor rájött, hogy nem a fejéből szól. A férfi megállt dr. Eden előtt.

– Gyűlölöm magát! Most már rájöttem, hogy kettős játékot játszik velem! Azt hittem, tényleg megbízhatok magában, hogy ugyanaz az a cél vezet mindkettőnket, de tévedtem. Elárult engem! – sziszegte, majd szembe köpte az idős férfit.

– Sajnálom, Kevin, de meg kellett tennem! Nem bírtam tovább! Megértem, ha úgy érzed elárultalak, de ez már túl sok volt nekem.

– Akkor miért ment bele rögtön az elején? Miért nem szállt ki időben? Mindent tönkretett! Mindent, amit eddig felépítettem, romba döntött! – csikorgatta a fogait.

Dean nem értett semmit. Csak nézett egyik arcról a másikra.

– Dean! – szólalt meg Mark. – Kérlek, figyelj rám! El kell mondanom neked az igazságot!

– Gondolom, épp ideje lenne! – felelte az orvos fogai között szűrve a szavakat.

– Nem tettem semmi rosszat, hidd el! Dr. Eden tizenkét éves koromban talált rám az utcán. Egy előkelő otthonba íratott és gondoskodott rólam.

Neki köszönhetek mindent! Ő nem egy gyilkos, hanem igazi nemes lélek! Hogy gondolhatsz róla ilyen szörnyűségeket?

– Hagyd, Mark, majd inkább én! – szólt közbe Dr. Eden. – Jobb, ha én mesélem el az igazságot, mert még te sem tudsz mindent. Ez a ház az enyém, ide menekültem szégyenemben, amikor elbocsátottak az egyetemről. Igen, Dean, elbocsátottak. Te semmiről nem tudsz, ugye?

– Nem! Tényleg nem! – felelte az orvos értetlenül.

– Akkor nyilván arról sem, hogy a nemzetközi kongresszuson miattad váltam nevetségessé, mert elloptad a jegyzeteimet, s amikor kiálltam, hogy megtartsam az előadásomat, sehol nem találtam. Mindenki rajtam nevetett, de nem is ez bántott legjobban, hanem az, hogy több éves munkám odaveszett, mert a számítógépből is kitörölted. Mondd, miért tetted ezt velem?

– Miről beszél, dr. Eden? Soha nem loptam el semmit! Mégis, honnan veszi, hogy én voltam? – kérdezte felháborodva Dean.

A szakállas hangosan nevetni kezdett.

– Igaz, hogy elárult, dr. Eden, de az én bosszúm annál édesebb. Hát tudja meg, én loptam el, töröltem ki és égettem el valamennyi tudományos marhaságát! Ne nézzen úgy rám, ez az igazság! Én tettem, csak azt mondtam, Dean volt, mert annyira gyűlöltem. Mindig ő volt a példakép, a kivételezett! Haragudtam rá teljes szívemből, de magára is, mert annyira felkarolta őt. Elhatároztam, mindkettőjükön bosszút állok, és azt hiszem, sikerült! Lám, nem ismersz meg, igaz, Dean? Kevin vagyok! Kevin Michael, a volt egyetemi évfolyamtársad! – nevetett rá kéjesen.

Dean döbbenten nézett a férfire. – Hát ezért volt ismerős a hangja! Mennyire megváltozott! – gondolta.

– Igen, fiam, ő Kevin Michael! Az arcodra van írva a döbbenet, s ezen nem is csodálkozom, mert én magam is megdöbbentem rajta. Hogy nem vettem észre, milyen ember is valójában! Tudod, évekkel ezelőtt kaptam tőle egy madarat, melyről különös dolgot mesélt: a madártollnak a testbe hatoló tokos végében olyan anyag termelődik, amely idegrendszeri problémát, látomást, halálfélelmet okoz. Kevin azt mondta, bosszút kell állnom rajtad, nem hagyhatom annyiban, amit elkövettél ellenem. Sajnos, hagytam magam rábeszélni, mert nagyon haragudtam rád. Azt hittem, te voltál, aki egy életre tönkretett. Szóval azt mondta Kevin, segít megleckéztetni. De csak ennyi, mert én többet nem akartam. Akkor még nem tudtam, hogy ez a por halálos! Csak később jöttem rá, hogy milyen félelmetes szerről van szó. Ha a porrá darált tokot az ember arcába szórjuk,

nem is érzi, s belélegezve pár perc múlva hipnotizálni sem kell, olyan állapotba kerül. Lángot lát, és érzi, amint a testét égeti, s iszonyú fájdalmat érez, amelyet nem képes elviselni. Persze mindez csak rémlátomás, semmi sem valóság belőle, s a por is hamarosan hatását veszti. A szív a fájdalom, a rettegés hatására leáll, az arcon és a szemekben ott marad a rémület. Amikor azonban kiderült, hogy a vége halál, már nem akartam ezt a dolgot, mert ez már gyilkosságnak számított. Csak meg akartalak leckéztetni Dean! Kérlek, bocsáss meg!

– Hogy ön haragudott rám, azt még megértem, de Kevinnek mit ártottam? – szólalt meg rekedten az orvos egész testében remegve attól, amit, hallott, s a dühtől, amit Kevin iránt érzett.

– Hát nem érted? Soha nem bírtalak elviselni, mindig te voltál a központ, mindenki kedvence! Amikor kettőnk közül az egyetem vezetése téged jelölt a kitüntetésre a kimagasló tanulmányi eredményünk miatt, majdnem belehaltam. Szükségem lett volna arra a pénzre, hisz szegény családból származtam, de te büszkén és öntelten elfogadtad. Akkor ígértem meg magamnak, hogy ezért még megfizetsz. Igaz, sokáig kellett várnom, mert csak lassan jutottam előre, de végül célt értem. Hosszú időn át állandóan a nyomodban voltam, figyeltem minden mozdulatodat, hogy akkor csapjak le rád és ott, amikor a legfájóbb. Minden, ami rossz veled történt, azt nekem köszönheted! Mennyire sajnálom, hogy ezt a vén majmot is nem intéztem el, s bár elárult, az én bosszúm beteljesedett: akit szerettél, az mind halott! – nevetett fel sátáni kacajjal.

– És Thorpe? Őt nem is ismertem, így nem is állt közel hozzám. Neki miért kellett meghalnia? – kérdezte Dean, miközben keze önkéntelenül ökölbe szorult.

– Thorpe az egyetlen kivétel, ő nekem dolgozott egy ideig, de aztán meglátott valamit, ami sajnos az életébe került. Hiába költözött el, én megtaláltam. A jól betanított Távol-Keletről hozott madaraim mindenben segítettek nekem. Egyébként, hogy tudd, az állatot én adtam Jane-nek, majd visszavettem tőled kétszer is, és eladtam Gill Klugnak, mert tudtam, hogy keresni fogsz egy másikat, de csak nála találsz. Amikor megtudtam, hogy Jane a házadban tölti az éjszakát, odakísértem és megszereztem a kulcsodat, melyet lemásoltam. Könnyen járkáltam a házadba ki s be, amikor csak akartam. Mind a kétszer én szereztem vissza a madarat, az ablakot kinyitottam, jó nagy felfordulást csináltam, hogy azt hidd, betörő járt a házadban. Aztán, minő rettenet, szegény Jane, majd Gill meghalt!

– Te őrült vagy, Kevin! – nézett rá Dean sápadtan. – De mondd csak, mit ártott neked a felügyelő? Őt miért akartad eltenni láb alól? – kérdezte.

– Azért, hogy rád tereljem a gyanút, és majdnem bejött! Sajnálom, hogy nem sikerült a túlvilágra juttatnom, mert dr. Eden, a nagy emberbarát kivitte az út közelébe, így még időben kórházba került. Amikor pedig a kórházban már biztos voltam benne, hogy végre végeztem vele, hozta az ellenszérumot és beadta neki! – csikorgatta a fogait, miközben gyilkos pillantásokat vetett az idős emberre.

– Kevin! Értsd meg végre, hogy amit tettünk, az gyilkosság volt, de nem ebben állapodtunk meg! Erről szó sem volt! – mondta dr. Eden, aztán Dean felé fordult.

– Én csak akkor tudtam meg, hogy mit műveltünk, mikor te eljöttél hozzám, amikor elmesélted, milyen körülmények között halt meg a kedvesed és a barátnőd. Lassan összeállt bennem a kép. Alig vártam, hogy beszéljek Kevinnel, aki mindent bevallott. Már akkor kértem, fejezze be, mert rájöttem, az a célja, hogy minél több embert megöljön. Ezt már nem hagyhattam, ezért elhatároztam, hogy megállítom és meggyógyítom. Igen, igazad van! Orvosi segítségre van szüksége, amit nem hajlandó elismerni. A gyilkosság lett az életeleme! Amikor a körözést megláttam az újságokban, megpróbáltam a lelkére beszélni, de nem hallgatott rám, meg is fenyegetett. Neki kellett a felügyelő is, de ezt már nem hagyhattam, sikerült közbelépnem. Úgy tettem, mintha mellette állnék, miközben igyekeztem megmenteni a felügyelőt. Őt is ebbe a házba hoztuk, de aztán én kihasználtam, hogy Kevin nem tartózkodott itt, elvonszoltam őt a főútig, ahol reméltem, hogy megtalálják. Abban igazad van, hogy gyilkos vagyok, Dean, mert Kevin barátját, akivel együtt elrabolták a felügyelőt, tényleg megöltem. Ő volt, aki vigyázott rá, ellenem fordult, amikor meg akartam menteni, így le kellett ütnöm. Olyan szerencsétlenül esett, hogy azonnal meghalt. Mindenesetre azért örülök, hogy beadhattam neki a kórházban az ellenszérumot, így legalább ő megmenekülhetett.

– Alig akarom elhinni, amit mondott, dr. Eden! – szólalt meg Mark remegő ajakkal. Szeme sarkában egy fényes könnycsepp ragyogott.

– Csak azt sajnálom, hogy arról nem tudtam, téged elrabolt és fogva tartott, fiam. Annyira sajnálom, hogy csalódást okoztam neked! – nézett rá elhomályosult tekintettel az idős ember.

– Én is nagyon sajnálom, dr. Eden! Ha tudná, mennyire csodáltam! – nézett rá keserű tekintettel Dean.

A férfi lehajtott fejjel, megsemmisülten állt.

– Micsoda szemét ember maga, dr. Eden, de ezért még megfizet! Addig nem halok meg, amíg magát át nem küldöm a túlvilágra! – sziszegte Kevin a fogait csikorgatva.

– Igen, szemét ember vagyok, mert bosszút akartam állni egy fiatalemberen, aki tisztességes és becsületes ember lett, veled ellentétben. Szörnyeteg vagyok, mert hagytam, hogy kegyetlen gyűlöleted magával sodorjon. Sajnálom, amit tettem, bárcsak mindent visszacsinálhatnék!

Dean szomorúan nézett rá, majd Kevinhez fordult.

– Isten megbüntet, amiért ilyen kegyetlenül megöltél annyi ártatlan embert, pedig tudd, én mindig is kedveltelek. Soha nem lettem volna képes ártani neked! Most csak annyit kérek tőled, áruld el volt közted és Marylou között valami?

– Nem, persze, hogy nem volt. Az a kis ribanc téged imádott, mint ahogy Jane is. Minden nő megdöglött érted, nagymenő! Pedig csak egy kis senki vagy! Halálra rémültél a telefonjaimtól és fogalmad nem volt, hogy tőlem kaptad a tollakat. Mindig, amikor meghalt valaki. Sajnos, az ötödiket túl korán küldtem, a felügyelő megmenekült, de ettől függetlenül, látod, mekkora hatalmam van? A legjobb hipnotizőr lettem, túlnőttem a mesteremen is! – nézett dr. Eden felé. – Mindenki felett uralkodom! Az őröket is én kábítottam el, s követték az utasításomat feltétel nélkül. Még most is itt vannak a pincében, jó mélyen! – mutatott a ház felé, ahol a rendőrök épp akkor vezették elő őket, szinte alig volt bennük élet. – De azt még nem is tudod, hogy feletted is uralkodtam! – nevetett fel ismét sátáni kacajjal.

– Hazudsz! Felettem nem tudsz! – kiáltott fel Dean idegesen.

– Nem, Dean, nem hazudik! – szólalt meg dr. Eden. – Ő szúrta meg a nyakadat az öltözőben, hogy tervét végrehajtsa. Azt a zenét ugyanis, amelyet állandóan hallottál a füledben, Kevinnek köszönheted. Azon az éjjelen belopózott a házadba, és amíg aludtál, hipnotikus állapotban lejátszotta azt a kazettát, amelyet ellopott a feleségétől, aztán átültette a fejedbe!

– A feleségétől? – húzta fel a szemöldökét Dean. Úgy érezte, meghasad a föld alatta és elsüllyed. A füle zúgott, szédült és hányinger kerülgette.

– Igen! Nem is tudtad, hogy Ann a feleségem? A nászéjszakánkon hipnotikus állapotba hoztam, amit nem szakítottam meg, és azóta is nagyon sokszor meglátogatom, olyankor azt teszek vele, amit csak akarok! Szinte a játékszerem lett! Tudod, lemásoltam a zenéjét, amelyet egyébként

gyűlölök! Aztán szépen a te fejedbe plántáltam, hogy beleőrülj! Reméltem, hogy dr. Edenhez fordulsz segítségért, ő pedig velem együtt élvezni fogja a szenvedésedet! Meglakol érte, amiért szembefordult velem! – sziszegte Kevin egész testében remegve az idős orvosra nézve.

– Ann már a volt feleséged, Kevin! – nézett rá haraggal telve Dean. Alig tudta magát visszafogni, hogy neki ne ugorjon. Semmi nem érdekelte, csak az, amit a nőről mondott.

– Nem! Ő még mindig a feleségem és az is marad, igaz drágám? Ugyanis nem váltunk el, csak ezt tápláltam a fejébe! – mondta, majd mosolyogva nézett el az orvos válla mögött.

Dean megfordult. Majdnem elájult, amikor megpillantotta a nőt. Néhány lépésnyire állt tőle.

– Ann! Hogy kerültél ide? – szólalt meg az orvos meglepődve.

– Tegnap felhívtam dr. Edent, hogy ma ideutazom, szeretném felkeresni. Megadta a rendelője címét, de amikor odamentem, az épületbe nem tudtam bemenni, mert le volt zárva. A levélládában találtam egy papírt, rajta ezt a címet. Gondoltam, talán nekem üzent, ezért egy taxival idejöttem. Már egy ideje itt állok, mindent hallottam és elég volt! Nem tűröm tovább, hogy Kevin a bolondját járassa velem! Nem érdemli meg egy ilyen elvetemült gyilkos az életet! – mondta sápadtan, aztán előrántotta a háta mögül a kezét, melyben egy pisztoly remegett.

– Ne! Kérlek, kedvesem! Ne tégy olyat, amelyet később mindketten megbánnánk. Hagyjuk meg a felelősségre vonás jogát az igazságszolgáltatásnak! – ugrott oda Dean, kicsavarva kezéből a fegyvert.

Ann zokogva borult a nyakába.

– Azt hittem, elveszítelek! – suttogta szipogva.

– Nem, Ann! Nem veszítesz el! Szeretlek! – szorította magához.

– Dean! – lépett melléjük Mark. – Kérlek, bocsáss meg, nem akartam neked ártani és tudd meg, soha egyetlen szóval sem árultalak el. A barátságot őszintén gondoltam, ha tudom, mi folyik körülöttem, figyelmeztettelek volna. Amikor véletlenül kihallgattam dr. Eden és Kevin beszélgetését a rendelőben, Kevin észrevett. Utánam jött, elrabolt és azóta fogva tartott. A házamban vérfürdőt rendezett, több szerencsétlen madárnak kitekerte a nyakát, hogy a rendőrséget megtévessze. Ellopta a dzsipemet és a mágneskártyámat is, amivel könnyen bejuthatott az intenzív osztályra! Amikor elmondta, hogy dr. Eden a segítőtársa a gyilkos bosszúban, majdnem belehaltam a döbbenetbe.

A ház teteje hirtelen szétnyílt és több száz fekete madár repült ki, hangosan vijjogva, néhány pillanatra elsötétítve a kék eget, majd egyre távolabb kerültek az épülettől.

– Gondolom, meg sem állnak a Távol-Keletig! – nézett utánuk Dean, majd magához húzta Ann-t és forrón megcsókolta.